

Název: Sametový anděl
Autor: Jude Deveraux
Nakladatelství: Baronet, Praha 2004
Stav: od nakladatele
Tato kniha pochází z Knihovny digitálních dokumentů.
Slouží pouze pro potřeby těžce zrakově postižených.
Doplňující informace naleznete v příloženém souboru.
* * *

1. KAPITOLA

Elizabeth Chatworthová stála těsně u okraje příkrého srázu a hleděla do moře planého ovísku. Hluboko dole kráčely zdobně postavičky sekáčů s kosami přes ramena, několik dalších mužů ujíždělo na koních a jeden hnal před sebou stádo volů.

Ale Elizabeth ty lidi ve skutečnosti neviděla, protože držela bradu zdviženou příliš nahoru, a navíc tak odhodlaně, že nic na světě ji nemohlo sklonit k zemi. Hřejivý poryv větru se jí snažil shodit z útesu, ale dívka se jen zapřela nohama a nepohnula se ani o píď. Když s ní prozatím nepohnuly dosavadní zážitky dnešního dne ani vyhlídka na to, co ji ještě čeká, pak s ní nehne ani nějaký obyčejný větřík.

Zelené oči měla sice suché, zato v hrdle ji tížil mohutný knedlík potlačovaného hněvu a neprolitých slz. Jak se snažila zkrotit bušící srdce, dýchala zhluboka, až se jí svaly na čelistech křečovitě napínaly.

Další náraz větru jí smetl zknocené medově zlaté vlasy ze zad a po jejích roztrhaných a zašpiněných šatech z rudého hedvábí se skutálela k zemi poslední zatoulaná perla. Nádherný oděv, který si pořídila na svatbu své přítelkyně, teď na ní vlál rozdrbaný na cáry, vlasy už dávno ztratily zdání účesu a volně jí visely kolem obličeje – ruce měla surově svázané za zády.

Elizabeth pozdvihla oči k nebesům. Při pohledu do oslnivě jasné záře ani nezamžikala. Po celý její život přirovnávali lidé její vzhled k andělu. Nikdy však ještě nevyhlížela tak vyrovnaně, nikdy se nad její krásou netajil tolik dech, nikdy ještě nepřipomínala tolik světici jako v tomto okamžiku, kdy ji zcuchané kadeře halily jako hedvábný plášť a potrháný oděv jí propůjčoval vzhled křesťanské mučednice.

Nic ovšem nebylo Elizabethiným myšlenkám vzdálenějšího nežli pokora či odpuštění.

"Budu se bránit, i kdyby mě to mělo stát život!" zašeptala směrem k nebi a oči jí ztmavly jako smaragdy za měsíčné noci. "Nade mnou nezíská převahu žádný muž! A žádný muž mne nepřinutí, abych se podrobila jeho vůli!"

"Doprošuješ se pánbicka, co?" ozval se vedle ní hlas jejího věznitele.

Pozvolna, jako kdyby pro ni čas nehrál vůbec žádnou roli, se Elizabeth otočila a mrzavý chlad v jejím pohledu přinutil muže, aby o krok ucouvl. Byl to stejný chvastoun jako ten jeho odporný pán, Pagnell z Waldenhamu, ovšem v nepřítomnosti svého urozeného nadřízeného byl navíc ještě zbabělý.

John si neklidně odkašlal a potom zase osměleně pokročil vpřed a drapl Elizabeth za paži. "Jen si klidně namlouvej, kdovíco nejsi za velkou dámu, ale tvým pánem jsem teď stejně jenom já!"

Oplácela mu pohled zpřímá a nijak neprozrazovala, jakou bolest jí vlastně působí – nakonec tělesné i duševní bolesti si v životě stačila užít víc než dost. "Ty nebudeš nikdy ničím pánem," odpověděla mu nevzrušeně.

Na vteřinku Johnův stisk na dívčinu paži povolil, ale v následujícím okamžiku ji znovu uchopil a surově ji postrčil kupředu.

Elizabeth téměř upadla, ale vší silou vůle se jí podařilo udržet rovnováhu a vykročit.

"Každý muž je vládcem kterékoliv ženy!" vyštěkl John za jejími zády. "Jenže ženským, jako jsi ty, to zkrátka ještě nedošlo! Však ono postačí, aby na tebe jednou hupnul nějaký chlap a naráz ti bude jasné, kdo že je tady vlastně pánem! A z toho, co jsem se doslechl, bych

docela soudil, že Miles Montgomery je přesně ten chlap, jakého potřebuješ." Při zaslechnutí Montgomeryho jména Elizabeth klopýtla a upadla na kolena. Johnův smích zněl nepřírozeně hlasitě. Choval se, jako kdyby se mu podařil nějaký obzvláště hrdinský výkon. Stál vedle a drze přihlížel, jak se Elizabeth snaží vydrápat do stoje. Nohy se jí zaplétaly do sukní a svázané ruce jí znemožňovaly jakoukoliv oporu.

"To tě tak vzrušila zmínka o Montgomerym, jo?" poškleboval se a trhnutím ji postavil na nohy. Na vteřinku se dotkl její tváře a špinavým prstem přešel přes její něžné rty. "Jak je to možné, že tak rozkošná ženuška dokáže být tak hašteřivá? Vždyť my dva bychom se spolu mohli docela dobře pomět a lord Pagnell by se v životě nic nedozvěděl. Což na tom tolik sejde, kdo vlastně bude první? Montgomery tě zbaví panenství tak jako tak, záleží tedy na tom, jestli to bude o den dřív nebo později?"

Elizabeth sebrala v ústech sliny a plivla mu je do tváře. Když napřáhl ruku, aby ji udeřil, hbitě uhnula, až ji utýrané tělo prudce rozbolelo, a pustila se do běhu. Se svázanýma rukama to však nijak rychle nešlo a John ji bez námahy dohonil. Hrál po cárech její sukně a srazil ji k zemi přímo na obličej.

"Ty divoká mrcho!" vztekal se, obrátil ji na záda a rozkročmo na ni přiklekl.

"Za tohle mi zaplatíš! Snažil jsem se k tobě chovat slušně, ale teď tě nemilosrdně zabiju!"

Paže i ruce měla Elizabeth vyvrácené za zády a přes veškeré úsilí jí bolest vehnala slzy do očí. "Ale kdepak, ty se mne ani nedotkneš!" prohlásila sebevědomě. "Pagnell by to totiž zjistil a pěkně by s tebou zatočil. Lidé jako ty nikdy neriskují svoji vlastní drahocennou kůží, víš?"

John jí stiskl řádra a drsně ji začal líbat, ovšem Elizabeth nedala najevo žádný citový prožitek. Znechuceně se od ní odvrátil a vzteky celý bez sebe zamířil zpátky ke koním.

Elizabeth se posadila a snažila se opět si uklidnit rozbouřenou mysl. Zatím se jí s úspěchem dařilo neprozrazovat svá vnitřní hnutí, ale teď hodlala šetřit všechny svoje síly na tu nadcházející zkoušku.

Montgomery! To jméno jí bilo v hlavě jako zvon. Všechno, čeho se kdy bála, všechno, čeho se kdy děsila, jako by vždycky způsobilo právě a výhradně jméno Montgomery. Vždyť to byl přece Montgomery, jehož vinou přišla Elizabethina švagrová o všechnu krásu a o většinu zdravého rozumu! A právě Montgomery zavinil ponížení jejího bratra i zmizení dalšího bratra Briana. A nepřímo mohl i za tohle její uvěznění.

Elizabeth byla hostem na svatbě své přítelkyně a čirou náhodou zaslechla, jak jistý odporný muž, jehož znala celý život, Pagnell, chystá se přesvědčit svého nečestného příbuzného, aby obvinil malou hezounku zpěvačku z čarodějnictví. Elizabeth se děvče pokusila zachránit, ale Pagnellovi se podařilo lapit je obě a rozhodl se, že když pošle Elizabeth jejímu úhlavnímu nepříteli Montgomerymu, že by to mohl být povedený žert. Možná by to tak zle ani nedopadlo, kdyby ta zpěvačka sice s ušlechtilým, ale nepříteliš promyšleným záměrem neprozradila, že ona sama má s rodem Montgomeryů něco společného.

Pagnell tedy Elizabeth spoutal a ústa jí zacpal roubíkem, načež ji zaroloval do kusu špinavého koberce a nakázal svému sluhovi Johnovi, aby ji dopravil k proslulému a nechvalně známému horkokrevnému smilníkovi Milesi Montgomerymu. A Elizabeth dobře věděla, že ze všech čtyř bratrů Montgomeryů je ten nejmladší, kterému bylo o pouhé dva roky více než jí samé, úplně nejhorší. Vždyť pověst Milese Montgomeryho dolehla i do kláštera, kde dívka strávila několik posledních let.

Slyšela, že zaprodal svou duši ďáblu ve věku pouhých šestnácti let a následkem tohoto činu že vládne nečistou silou nad všemi ženami. Elizabeth se té povídačky vysmála, ale pravou příčinu svého smíchu neprozradila. Napadlo ji totiž, že je daleko pravděpodobnější, že Mi

les Montgomery si po způsobu jejího zemřelého bratra Edmunda nechává ženy dopravovat do svého lože násilím. Škoda jen, že sémě tohoto Montgomeryho se

ukázalo být tak plodným, neboť pověst pravila, že má kolem celé stovky levobočků.

Klášter, kde žila Elizabeth, opustila před třemi roky jistá mladá dívka, Bridget se jmenovala, a šla pracovat do starobylého zámku rodu Montgomeryů. Měla pohlednou tvářičku s velkýma temnýma očima a boky se jí žensky kolébaly. K Elizabethinu rozhořčení se všechny ostatní obyvatelky kláštera střídavě chovaly, jako by dívka šla na vlastní svatbu, či naopak měla představovat lidskou oběť. Den před Bridgetiným odjezdem s ní matka představená strávila celé dvě hodiny a při nešporách mělo děvče oči celé rudé od pláče.

Po jedenácti měsících se pak od potulného trubadúra dozvěděly, že Bridget porodila statného zdravého chlapce, jemuž dala jméno James Montgomery. Tím naprosto otevřeně přiznávala otcovství Milese Montgomeryho.

Elizabeth se účastnila mnoha modliteb věnovaných na očištění dívčiných hříchů. V duchu muže, jakými byli její bratr Edmund a Miles Montgomery, srdečně proklínala – byli to zločinci, podle nichž žena neměla duši, pro které mučení a znásilňování žen vůbec nic neznamenal, kteří z nich bez výčitek svědomí činili své společníce v hříchu.

K dalším myšlenkám jí však už nezbýval čas, jelikož John popadl její kšticí do hrsti a vytáhl ji na nohy.

"Času k modlitbám jsi měla víc než dost," zachechtal se jí do tváře. "Montgomery si postavil tábor a je načase, aby si prohlédl příští..." – usmál se – "matku svého dalšího parchanta."

Když se mu Elizabeth začala v náručí zmítat, hlasitě se rozřehtal. Jakmile si však dívka uvědomila, že se mu její odpor zamlouvá, přestala a věnovala mu ledový pohled.

"Ty čarodějnice!" plivl po ní. "Však uvidíme, jestli ten ďábel Montgomery dokáže polapit i takového andílka, na jakého vypadáš – nebo že by zjistil, že máš srdce stejně černé jako on?"

S úsměvem ji přidržel za zcuchané vlasy a k hrdlu jí přitiskl malou ostrou dýku. Elizabeth při doteku chladné oceli na své pleti dokázala neucouvnout a Johnův úsměv se změnil v úšklebek.

"Občas ti Montgomeryové dělají chybu, že s ženskými hovoří, místo aby jich užívali výlučně k tomu účelu, k němuž je pánbůh stvořil. Já se však postarám, aby tohoto Montgomeryho nic podobného ani nenapadlo!"

Pomaloučku jí hrotem dýky sklouzl po hrdle k hranatému výstřihu hadrů, ve které se proměnily její šaty. Zadržela dech a očima se pevně zaklesla do jeho pohledu. Ovládla svůj hněv a stála naprosto bez hnutí. Nedá mu žádnou záminku, aby jí tím nožem nějak ublížil.

John však na Elizabethině pokožce neudělal ani škrábnutí, pouze čepelí hladce rozřízl přední díl jejího oděvu, včetně těsně přiléhajícího korzetu ukrytého pod ním. Když odhalil plnou křivku jejích nader, vyjukaně jí pohlédl do tváře.

"Člověk by ani nevěřil, co všechno před ním skrýváš, Elizabeth," zašeptal.

Dívka ztuhla a odvrátila zrak. Dobře věděla, že se obléká staromódně. Snažila se zplošťovat si prsa, povolovat pás. Její tvář stačila připoutávat pozornost mnohem většího množství mužů, nežli jí bylo milé, ale s tím nemohla dělat nic, nanejvýš tak zakrývat si vlasy.

John se však na její tvář nedíval, protože teď se soustředil na rozřezávání zbytku jejího šatu. Nahých žen viděl ve svém životě pramálo a dívku Elizabethiny postavy a krásy ani jednu.

Elizabeth měla páteř vzpřímenou jako prut ocele. Když z ní šaty spadly a ona na holé kůži ucítila paprsky hřejivého srpnového slunce, cítila mnohem větší bolest, než při všech předchozích příkořích.

Sprostá kletba, která šla Johnovi skutečně od srdce, ji přiměla k uzardění.

"Zatracený Pagnell," pokračoval sluha a vztáhl po ní ruce.

12

Elizabeth ucouvla a snažila se hledět na něho s co největší důstojností, přičemž si dobře všimla, že muži doslova kanou lačné sliny z úst. "Jen se mě dotkni a odskáčeš si to vlastním životem!" připomněla mu hlasitě. "Jestli mě zabiješ, Pagnell tě dá popravit – a jestli ne, postarám se, aby se o tvém činu doslechli."

A na hněv mého bratra jsi zapomněl? To ti tvůj vlastní život není dražší než vyspání se s kteroukoliv ženou?"

Johnovi chvíli trvalo, než vystřízlivěl a znovu jí dokázal pohlédnout do tváře. "Já jenom doufám, že ti Montgomery způsobí nekonečné utrpení," pravil procítěně a odkráčel ke koberci přehozenému přes koňský zadek. Už jí nevěnoval ani pohled a rozvinul látku po zemi.

"Polož se tam!" přikázal očima upřenýma na koberec. "A dej si dobrý pozor, ženská! Jestli se mi budeš vzpouzet, zapomenu na Pagnella a Montgomeryho i na hněv toho tvého bratra!"

Elizabeth poslušně ulehla na koberec. Uzlíky látky ji píchaly do pokožky, a když k ní sluha přiklekl, zadržela dech.

Hrubým trhnutím ji překulil na břicho, přeřízl provaz poutající její zápěstí, a než se Elizabeth vzpamatovala, přehodil přes ni cíp látky a začal ji do koberce zarolovávat. Potom už na nějaké myšlenky neměla čas – jediné, co ji nadále zajímalo, byl boj o doušek vzduchu.

Připadalo jí, že takhle bez pohnutí leží celou věčnost. Hlavu měla zakloněnou, jak lapala v živočišné úzkosti po vzduchu, přicházejícím dutinou svinutého koberce. Když ji nakonec popadl, musela doslova bojovat, aby se nezadusila.

Přehodil ji přes koňský hřbet a Elizabeth měla dojem, že jí prasknou plíce.

Vrstvami látky k ní pronikl Johnův tlumený hlas. "Příští člověk, kterého uvidíš, bude Miles Montgomery. Máš po cestě o čem přemýšlet. Tak hodný jako já na tebe určitě nebude!"

Svým způsobem Elizabeth těmito slovy posloužil, protože jí tím poskytl důvod, aby zavile dál zápasila

o každický lok vzduchu. Jak se tak prohýbala na koňském hřbetě, ohnivě proklínala celý ten rod Montgomeryů, jejich sídlo, jejich poddané – a modlila se za nevinné děti, které se nevinně staly součástí tohoto bezectného klanu.

Stan Milese Montgomeryho byl vskutku skvostná věcička: byl z tmavě zeleného hedvábí se zlatým lemováním. Podél střešního hřebene se táhla kresba zlatých leopardů rodu Montgomeryů, z vrcholku vlály prapory a vnitřní stěny byly vyloženy světle zeleným hedvábím. Stálo tam několik skládacích židliček vypoštářovaných zlatomodrým brokátém. Uprostřed byl velký stůl s vyřezávanými leopardy a proti vchodu u stěny dvě lůžka, z nichž jedno vynikalo neobvyklou délkou. Na obou ležely kožešiny dlouhosrstých červených lišek.

Kolem stolu stáli čtyři muži. Dva z nich na sobě měli bohatě zdobený šat rytířů rodu Montgomeryů. Druzí dva muži právě jednomu z rytířů pozorně naslouchali.

"Tvrdí, že vám přivází dar, můj pane," vykládal rytíř zamlklému muži, "ale docela dobře může jít o nějaký podvod. Co by asi tak lord Pagnell mohl mít, abyste o to vůbec stál?"

Miles Montgomery jen povytáhl jedno tmavé obočí, a to samo o sobě stačilo, aby mluvčí zastrašeně ucouvl. Občas se stávalo, že noví sloužící si vzhledem k mládí svého pána osobovali příliš mnoho volnosti a drзости.

"Nemohl by v tom koberci být zarolovaný člověk?" zeptal se muž po Milesově boku. Zpražený rytíř natáhl krk, aby pohlédl siru Guyovi do tváře. "Dost možná, ale to by musel být hodně malý."

Sir Guy shlédl na Milese. Mlčky si porozuměli. "Tak ho pošli i s tím jeho darem dovnitř," vybídl rytíře sir Guy. "Uvítáme je s tasenými meči."

Rytíř zmizel a během několika vteřin byl zpátky. Mečem se dotýkal kříže jakéhosi člověka, který nesl srolovaný koberec. Přidržle a s úšklebkem hodil John své břímě na podlahu vystlanou kobercí a drsně do něj kopl nohou, čímž jej začal rozvinovat směrem k Milesovi.

14

Když se konečně látka rozbálila celá, zíraly dolů čtyři ohromené obličeje: ležela tam nahá žena se zavřenýma očima, nad nimiž dlouhé hedvábné řasy zastiňovaly něžně zbarvená líčka, zatímco tělo jí halily a ovíjely těžké prameny medově zlatých kadeří, které jí vykukovaly u pasu a sahaly až na stehna. Měla štědrě tvarované tělo s velkými pevnými nadry, útlounkým pasem a předlouhýma nohama. A tvář, takové by se přihlížející nadáli jedině v nebi – rozkošná, nezemská, rozhodně ne z tohoto světa.

S vítězným úsměvem vyklouzl John ze stanu, aniž by si ho někdo povšiml. Elizabeth, která byla nedostatkem vzduchu celá omámená, pomalu otevřela oči a vzhledla ke čtyřem mužům, kteří se nad ní tyčili s tasenými meči, namířenými ovšem k zemi. Dva z přítomných patřili zcela jednoznačně mezi členy družiny, a tak je hned pustila z hlavy. Třetí muž byl doslova obr, jistě měl několik palců nad šest stop, a pod ocelově šedými vlasy mu přes celou tvář běžela jizva. Ačkoliv vyhlížel skutečně hrůzostrašně, šestým smyslem vycítila, že vůdcem skupiny rozhodně není.

Vedle muže obřího vzrůstu stál mladík oblečený do nádherného šatu z temně modrého atlasu. Elizabeth byla sice zvyklá vídat pohledné a silné muže, ale jeho tvář, v níž se odrážela moc a síla držená pod kontrolou bez té nejmenší námahy, jí až vyrazila dech. Všichni ostatní nemohli odtrhnout oči od Elizabethina těla, ale tento muž se otočil a Elizabeth poprvé v životě pohlédla do tváře Milese Montgomeryho. Jejich pohledy se zkřížily.

Byl to pohledný, opravdu nesmírně pohledný muž. Pod hustým vyklenutým obočím seděly šedivé oči. Nos měl úzký a chřípí citlivé, ústa plná a smyslná. Podařilo se jí od jeho očí odpoutat zrak a v následujícím okamžiku vyskočila, z bližšího lůžka strhla jednu kožešinu a ze stolu shrábla do hrsti válečnou sekeru. "Prvního, kdo se ke mně přiblíží, na místě zabiji!" křikla, zatímco si kožešinu přehazovala přes rameno a druhou rukou zdvihla sekeru vysoko nad hlavu. Jednu polovinu těla však měla i nadále obnaženou, rameno, stehno, celou nohu až k chodidlu.

Obr k ní postoupil o jediný krok a ona oběma rukama zdvihla sekeru v jeho směr. "S tím já zacházet umím!" varovala ho a nebojácně muže pozorovala.

Oba rytíři se rovněž přiblížili o krok a Elizabeth ucouvla. Střídavě hleděla na bližší se muže. Podkolením narazila do okraje jednoho lůžka a pak už neměla kam couvat. Jeden z rytířů se na ni usmál, a ona se na něho na oplátku ušklíbla.

"Nechte nás o samotě!"

Příkaz zazněl nevzrušeně, tiše, ale skrýval se v něm podtón rozkazu. Všichni pohlédli na Montgomeryho.

Obří muž věnoval Elizabeth poslední pohled, potom kývl na oba rytíře a všichni tři opustili společně stan.

Elizabeth sevřela sekeru ještě pevněji, ačkoliv klouby na prstech jí samým úsilím už dávno zbělely, a pozorovala upřeně poblíž stojícího Milese Montgomeryho. "Já tě zabiju!" procedila skrz zaťaté zuby. "Jenom si nemysli, že když jsem ženská, tak že bych chlapa nedokázala rozsekat na kousky! S největší chutí, abys věděl! Nic by mě nepotěšilo tak, jako pohled na krev Montgomeryů rozlitou tady po celé zemi!"

Miles zůstal stát u stolu, ale stále ji pozorně sledoval. Po chvilce vytáhl svůj meč a Elizabeth v předtuše nadcházejícího souboje zatajila dech. Nesmírně pomalu však mladík položil svůj meč na desku stolu a odvrátil se, čímž jí nabídl pohled na svůj profil. Opět pozvolna vytáhl drahými kameny vykládanou dýku, která mu visela u pasu, a položil ji na stůl vedle meče.

Potom se natočil tváří opět k Elizabeth. Tvář měl naprosto bezvýraznou, oči neproniknutelné. Pokročil směrem k dívce.

Elizabeth zdvihla těžkou sekeru a držela ji připravenou k úderu. Byla ochotná podstoupit zápas na život a na smrt, neboť smrt jí byla mnohem milejší než všech

16

no to mučení a znásilňování, které ji, jak byla přesvědčena, od tohoto ďábla v lidské podobě čeká.

Miles se však usadil na židličku stojící pár stop od dívky, mlčel a nespouštěl z ní zrak.

Hele! Tak on nepovažuje ženu za rovnocenného soupeře, když se tak provokativně odzbrojil a v pohodě se tu uvelebil! A ona mu zatím mává nad hlavou smrtící zbraní! Jediným skokem se k němu vrhla a zaútočila sekerou na mladíkovu šíji. Bez nejmenšího úsilí zachytil topůrko pravou rukou, snadninko ho zadržel a vzhledl Elizabeth do očí, které se ocitly těsně u jeho tváře. Na okamžik zůstala jako omráčená, celou ji svým pohledem zhypnotizoval. Připadalo jí, že v její tváři po čemsi pátrá, jako by jí kladl němou otázku.

Vytrhla sekeru z jeho sevření a málem upadla, protože Miles topůrko pustil bez nejmenšího odporu. Zachytila se okraje stolu. "K čertu s tebou!" vyprskla tiše. "Ať Bůh a všichni jeho andělé proklejí den, kdy se zrodil Montgomery! Ať se i se všemi svými potomky navěky svíjíš v ohni pekelném!"

To už ale málem křičela a venku před stanem zaslechla nějaký ruch.

Miles však jenom seděl a mlčky ji dál pozoroval. Elizabeth cítila, že se v ní začíná vařit krev. Povšimla si, jak se jí třesou ruce, a pochopila, že se musí uklidnit. Kdepak je ten chladný odstup, který si pečlivě nacvičovala a pěstovala celá léta?

Když tenhle člověk dokáže zůstat klidný a nevzrušený, pak ona to dokáže také. Zaposlouchala se do zvuků zvenčí a pokud se nepletla, znamenaly, že ostatní muži se od stanu vzdalují. Možná že kdyby se jí podařilo uklouznout tomuto mladíkovi, povedlo by se jí utéci domů k bratrovi.

S očima stále upřenýma na Milese začala couvat a obcházet ho. Mířila k východu ze stanu. Pomalu se na své židličky otáčel a pozoroval ji. Zvenčí sem dolehlo koňské zaržání a ona se v duchu modlila, aby se jí podařilo utéci ven, protože tam na ni čekala svoboda.

Ačkoliv z Milese oči vůbec nespustila, vůbec nepostřehla jeho pohyb. V jednom okamžiku tady pohodlně seděl na židli a v příštím už stál vedle ní a držel ji za zápěstí ruky, kterou právě chtěla odtrhnout plachtovinu. Spustila mu sekeru rovnou na rameno, ale on ji chytil i za druhé zápěstí a nepouštěl ji.

Stála tam tiše, uvězněná jeho bezbolestným a vlastně něžným sevřením, a vzhlížela mu do tváře. Stál u ní tak blízko, že na svém čele cítila jeho dech. A on ji pozoroval, jako kdyby na něco čekal. Nakonec se zatvářil nechápavě.

Upřela na něho oči, připomínající svým tvrdým leskem smaragdy. "A copak bude na řadě teď?" zeptala se ho nenávistně. "Nejdřív mučení, nebo znásilnění? No, možná že se ti zamlouvá obojí najednou. Jsem panna a říkali mi, že napoprvé to pořádně bolí. Nepochybně ti tato moje další bolest přinese tu nejvyšší možnou rozkoš!"

Na vteřinku na ni udiveně vyvalil oči, a to bylo poprvé, kdy ho Elizabeth zahlédla vyvedeného z míry. Pak jí šedýma očima oplatil pohled tak vzdorný a pevný, že raději odvrátila tvář.

"Já tohle všechno ale vydržím!" zašeptala, "a jestli toužíš po tom, abych se u tebe něčeho doprošovala, tak čekáš úplně marně."

Pustil zápěstí ruky, kterou se držela stanoviny, a uchopil do dlaně její levé líčko. Něžně dívku otočil tváří k sobě.

Při jeho dotyku celá ztuhla. Jeho ruce si doslova ošklivila.

"Kdo vlastně jsi?" zeptal se tlumeně.

Napřímila se v zádech ještě víc a z očí jí vyšlehla nenávist. "Já jsem tvůj nepřítel. Moje jméno je Elizabeth Chatworthová!"

Přes tvář se mu mihl podivný výraz a ihned zase zmizel. Po dlouhé chvíli stáhl ruku z její tváře, ucouvl a pustil i její druhé zápěstí. "Sekeru si můžeš nechat, jestli ti dodává pocit bezpečí, ale odejít ti nedovolím."

18

Otočil se a zamířil doprostřed stanu, jako by ukončil královské slyšení.

V mžiku proklouzla Elizabeth ven ze stanu a stejně rychle se vedle ní ocitl Miles a opět jí sevřel zápěstí.

"Nemohu ti dovolit odejít, slyšíš?" opakoval, tentokrát mnohem rázněji. Pohledem sklouzl k jejím holým nohám a zase se vrátil k jejímu obličejí. "Na útěk nejsi vhodně oblečená. Pojď dovnitř a já pošlu sluhu, aby ti nakoupil nějaké šaty."

Prudce se mu vyškubla. Slunce se začínalo klonit k západu a v soumraku jí mladík připadal ještě tmavší než předtím. "O žádné šaty od tebe nestojím! Od Montgomeryho nechci vůbec nic! Můj bratr –"

Jeho pohled ji zarazil.

"Jméno svého bratra přede mnou nevyslovuj! Zabil mi sestru!"

Miles ji opět uchopil za zápěstí a lehce ji postrčil. "No tak, teď už ale musím trvat na tom, že půjdeš dovnitř! Moji lidé se vrátí co nevidět a já bych byl raději, kdyby tě v tomhle oděvu nezahlédli!"

Elizabeth mu však vzdorovala. "Copak na tom záleží? Není snad zvykem mužů tvého ražení předhodit zajatkyne vlastními rytíři, až se jich sám nabaží dosyta?"

Přísahat by na to nemohla, ale zdálo se jí, že přes Milesovy rty přelétl náznak smíchu. "Elizabeth," začal, ale potom se odmlčel. "Pojď dovnitř, promluvíme si spolu." Obrátil se k temným stromům, které je obklopovaly. "Guyi!" zařval tak hlasitě, že Elizabeth leknutím nadskočila.

Obr se ihned vynořil na pasece. Elizabeth přejel pouze zběžným pohledem a pak svoji pozornost věnoval Milesovi.

"Pošli někoho do vesnice, ať sežene vhodné dámské oblečení. Zaplať za všechno, co bude potřeba." Hlas, kterým Miles oslovil tohoto muže, se zcela lišil od hlasu, jímž hovořil k ní.

"Nech mne tam jít také," navrhla Elizabeth spěšně. "Promluví se svým bratrem a on ti bude tak vděčný, žeš mne pustil beze vší újmy, že to povede ke konci nepřátelství mezi rody Chatworthů a Montgomeryů."

Miles se k ní otočil a přísně ji napomenul: "Nedoprošuj se, Elizabeth!"

Bezmyšlenkovitě, pouze s výkřikem plným hněvu, zdvihla dívka opět svou sekeru a namířila mu úder na hlavu. Jediným zkušeným pohybem jí Miles sekeru vytrhl a přitiskl si dívku do náruče.

Elizabeth mu nehodlala poskytnout potěšení ze svého případného odporu, takže namísto toho ztuhla a s ošklivostí vnímala látku jeho šatů na své holé kůži. Liščí kožešina se jí smekla ke straně a odhalila její stehna přitisknutá k mladíkovu tělu.

Odnesl ji do stanu a něžně ji uložil na jedno z lůžek.

"Proč se se sháněním šatů vůbec obtěžuješ?" zasyčela na něho. "Třeba by ti stačilo pářit se v lese jen tak, jako zvíře! Beztak nejsi nic jiného!"

Obrátil se k ní zády, poodešel a ze stříbrné konvice stojící na stole nalil dva poháry vína. "Elizabeth," oslovil ji, "jestli nedáš pokoj a nepřestaneš si o pomilování pořád koledovat, třeba tvým výzvám nakonec i podlehnou." Vrátil se k ní a usadil se na židli pár stop od postele. "Máš za sebou dlouhý den a musíš cítit únavu a hlad." Podal jí plný pohár vína.

Elizabeth mu jej však vyrazila z ruky. Víno se rozlilo a potřísnilo přepychové koberce, které vystýlaly podlahu ve stanu.

Miles se na tu spoušť nevzrušeně podíval a potom upil ze své vlastní číše. "A teď mi, Elizabeth, pověz, co s tebou mám vlastně udělat?"

20

2. KAPITOLA

Elizabeth seděla na lůžku. Nohy měla pečlivě zakryté, vykukovalo jí jenom jedno rameno a hlava. Vzdorovitě se odmítala dívat na Milese Montgomeryho, protože se přece neponíží k nějakému vysvětlování, že ten její návrh neměl s doprošováním pranic společného.

Po chvilce ticha se Miles zvedl a vyšel ze stanu. Rukou přidržoval plachtovinu zakrývající vchod. Zaslechla, že přikazuje donést vědro horké vody.

Elizabeth na jeho chvilkovou nepřítomnost nijak nereagovala, ale v duchu si říkala, že věznitel přece taky musí jednou usnout a potom že se jí útěk určitě podaří. Třeba bude přece jenom lepší počkat si na pořádné oblečení.

Miles sluhovi s vodou nedovolil vstoupit, ale sám vědro přinesl dovnitř a postavil je vedle lůžka. "Ta voda je pro tebe, Elizabeth. Třeba by ses ráda trochu umyla."

Dívka však dál zůstávala sedět s rukama zkříženýma na hrudi a odvrácenou tváří. "Já od tebe nic nechci!"

"Elizabeth," povzdechl si Miles a v hlase mu bylo znát podráždění. Posadil se vedle ní a uchopil její dlaně do svých. Trpělivě vyčkal, dokud na něho neupřela rozhněvaný pohled. "Já ti přece nechci ublížit," přesvědčoval ji něžně. "V celém mém životě jsem neuhodil ženu a rozhodně s tím teď nechci začínat. Nemůžu ale dovolit, abys vyskočila na koně holá jako prst a řítila se tak krajem. Netrvalo by ani hodinu a dostali by tě loupežníci."

"Snad bys nechtěl, abych věřila, že tys lepší?" Na vteřinku mu stiskla dlaně a oči měla najednou mírné. "Vrátíš mne bratrovi?"

Milesův pohled byl tak pronikavý, až ji to skoro děsilo. "Já... nu, budu o tom uvažovat."

Vytrhla mu své ruce a opět pohlédla stranou. "Co asi mohu očekávat od Montgomeryho? Nedotýkej se mě!"

Miles vstal. "Ta voda ti vychladne."

Hodila po něm opovržlivým úsměvem. "A proč bych se vlastně měla umývat? To pro tebe? Ty máš rád, když je ženská vymydlená a voní svěžestí? Jestli je to takhle, tak to se neumyju! Budu za chvíli tak špinavá, že se mi vyrovná jedině otrok, budu zavšivená tak, až se mi vlasy budou hýbat a hnusný hmyz ti znečistí tvé krásné šatečky!"

Miles se na ni chvilku díval a potom jí nevzrušeně sdělil: "Stan je obklíčený mými lidmi a já sám počkám venku. Pokud se pokusíš o útěk, v každém případě tě přivedou zas ke mně." Po těchto slovech dívka osaměla.

Jak Miles předpokládal, před stanem na něho čekal sir Guy. Miles na něho krátce kývl a obr mladíka následoval hlouběji do lesa.

"Poslal jsem dva muže pro ty šaty," pravil sir Guy. Když Milesův otec umíral, bylo chlapci teprve devět, a posledním přáním jeho otce byla žádost, aby se sir Guy o Milese, který jako by občas byl ve své vlastní rodině cizincem, věrně postaral. Miles byl vůči siru Guyovi stejný nemluva jako ke všem ostatním.

"Co je to děvče vlastně zač?" vyzvídal sir Guy. Dlaní se přitom opíral o kmen obrovitého dubu.

"Elizabeth Chatworthová."

Sir Guy pokývl. Měsíční světlo na jeho jizvě vykreslovalo strašidelné stíny. "Já si to hned myslel. Poslat Chatworthovou Montgomerymu, to je přesně ten druh humoru, na který se lord Pagnell zmůže!" Odmlčel se a pozorně se na Milese zadíval. "Vrátíme ji ráno jejímu bratrovi?"

Miles kousek poodešel. "Co víš o jejím bratrovi, Edmundu Chatworthovi?"

Sir Guy si procítěně odplivl a teprve potom odpověděl

22

děl. "Ve srovnání s Chatworthem je Pagnell hotový světec. Chatworth ze všeho nejraději mučil ženy. Většinou je sváže a potom znásilní. Té noci, kdy ho někdo zavraždil – a bůh tomu vrahovi požehnej – si v jeho komnatě podřezala žíly jakási mladá dívka."

Sir Guy si povšiml, jak Miles zataľ a zase rozevřel pěsti, a zalitoval svých slov. Miles totiž miloval ženy nade všechno na světě. Stokrát musel sir Guy bránit před Milesem muže, který se opovážil ublížit nějaké ženě. Už jako malý chlapec se opovážoval napadat dospělé muže, a když se rozběsnil, měl sir Guy co dělat, aby ho vůbec zadržel. Loni se mu však nepodařilo zabránit zabití muže, který udeřil svoji hádavou manželku, a král tento úlet málem odmítl Milesovi odpustit.

"Její bratr Roger se však Edmundovi nepodobá," snažil se sir Guy o nápravu.

Miles se k němu prudce obrátil. Oči mu téměř zčernaly. "Roger Chatworth znásilnil moji sestru a způsobil tak její sebevraždu! Cožpak jsi na to zapomněl?"

Guy dobře věděl, že když Milese něco rozzuří, je nejmoudřejší zůstat zticha, nebo začít o něčem jiném. "Co tedy hodláš s tím děvčetem podniknout?"

Miles se odvrátil a sklouzl dlaní po kůře stromu. "Jestlipak víš, že ona nenávidí už jenom jméno Montgomery? Pokud jde o tu nenávist mezi našimi rody, jsme v tom naprosto nevině, a ona nás přesto nemůže ani cítit." Otočil se tváří k siru Guyovi. "A jak to vypadá, mě nenávidí obzvláště silně. Když se jí dotknu, ošklivostí se až otřásá, a místa, kde se jí dotknul můj šat, i pečlivě otírá, jako kdybych ji pošpinil."

Sir Guy po chvilce sklapl úžasem pootevřená ústa a měl co dělat, aby se nerozesmál. Ženy obvykle milovaly Milese mnohem víc než on je, tedy pokud to vůbec bylo možné. Už jako malý trávil čas veškerý svůj čas obklopen ženami – a to byl mimo jiné důvod, proč byl svěřen do péče sira Guye – aby se z něho vůbec mohl stát muž. Ovšem sir Guy o Milesově mužnosti nikdy nezapochyboval ani na okamžik. Chlapec měl prostě rád ženy, to bylo všechno. Byla to záliba podobná zálibě v pěkných koních či v ozdobných dýkách. Chvillemi byl ten Milesův něžný vztah k ženám dokonce na obtíž, například pod hrozbou smrti vydaný zákaz

znásilňování žen po vítězných bitvách, ale nakonec se sir Guy s chlapcovou úchylkou docela dobře vyrovnal, vždyť jinak byl mládenec naprosto v pořádku.

Přes veškeré své zkušenosti se však sir Guy nikdy nedoslechl o jediné ženě, která by nezatoužila položit za Milese ochotně třeba život. Staré, mladé a ty středního věku, dokonce i holčičky kojenátka, všechny se mu věšely samy na krk. A Elizabeth Chatworthová si troufla otřít jeho dotečky!

Sir Guy se z toho, co se dozvěděl, snažil odhadnout, co bude dál. Třeba je to cosi na způsob první prohrané bitvy. Položil svou velkou tlapu Milesovi na rameno. "Tu a tam prohraje každý z nás. Kvůli tomu nejsi mužem o nic míň. Je možné, že to děvče prostě nenávidí úplně všechny muže! Když má před očima jako příklad svého bratříčka –"

Miles však jeho konejšivou ruku setřásl. "Oni jí ublížili! Hrozně moc jí ublížili! Nejenom tím, že její tělo pokryli ranami a podlitinami, kdepak! Vybudovala kolem sebe hradbu hněvu a nenávisti!"

Sir Guy vycítil, že teď stojí na samém krajíčku přehluboké propasti. "To děvče je urozená dáma," připomněl tiše. "Nemůžeš ji držet v zajetí. Král postavil tvého bratra mimo zákon. Není potřeba ho provokovat ještě něčím navíc. Lady Elizabeth se musí vrátit k bratrovi!"

"To ji mám vrátit tam, kde je běžné mučení žen? Vždyť ona o návratu domů musí uvažovat jenom s největším odporem! Kdybychom ji teď vrátili, jaký by asi měla na rod Montgomeryů názor? Musela by si myslet, že jsme stejně špatní jako ten její povedený bratr!"

"Násilím ji ale zadržovat nemůžeš!" zhrozil se sir Guy.

Miles se zřejmě zamyslel. "Potrvá několik dní, než lidé zjistí, kde se Elizabeth vlastně nachází. Třeba se mi mezitím podaří jí dokázat –"

24

"A co tvoji bratři?" naléhal sir Guy. "Očekávají, že se vrátíš domů. Gavin zjistí totožnost tvého zajatce co nevidět." Odmlčel se a potom pokračoval tišším hlasem. "Když vrátíš děvče, aniž bys mu ublížil, bude muset o rodu Montgomeryů hovořit jedině v dobrém."

Milesovi se zablesklo v pohledu. "Já bych spíš věřil tomu, že Elizabeth bude prohlašovat, že mne k tomu donutila sekerou." Pousmál se. "Už jsem se rozhodl. Nechám ji u sebe alespoň nějakou dobu, čistě jen proto, abych jí dokázal, že Montgomery není jako její zemřelý bratr. Ale teď se musím vrátit –" úsměv se mu rozlil po celé tváři – "abych tu svou malou zajatkyni pořádně vykoupal. No tak, Guyi, přestaň se tvářit takhle kysele! Je to jen na pár dní."

Sir Guy sice následoval svého mladého pána při návratu do tábora naprosto mlčky, v duchu si však kladl otázku, zda na zkrocení Elizabeth Chatworthové těch pár dní vůbec postačí.

Jakmile se Elizabeth ujistila, že Miles skutečně odešel, rozběhla se na druhý konec stanu, nadzdvihla těžkou látku a přímo před nosem objevila mužská chodidla. Prozkoumala celičkový obvod stanu a zjistila, že mezi nohama hlídkujících mužů neexistuje prakticky jediná mezera. Skoro to vypadalo, jako kdyby se navzájem drželi za ruce, aby se mohli lépe bránit jedné maličké a slabé ženě.

Právě se škrábala v zašpiněných vlasech, když se Miles vrátil a přinesl dvě vědra naplněná kouřící vodou. V mžiku napřímila páteř a zkřížila ruce na prsou. Odmítala mu věnovat jediný pohled, i když se posadil na lůžko těsně vedle ní. Teprve když uchopil jednu její ruku a začal ji omývat měkkým a mýdlem pěnicím hadříkem, otočila se tváří k němu a po chvíli, kdy strnula úžasem, mu ruku prudce vyškubla.

Chytil ji za bradu a začal jí omývat tvář.

"Bude ti o moc líp, až budeš úplně čistá," sliboval jí něžně.

Srazil jeho ruku dolů. "Nechci, abys na mne vůbec sahal! Vypadni odtud!"

Trpělivě se znovu zmocnil její brady a pokračoval v mytí. "Jsi doopravdy krásná žena, Elizabeth, a měla bys být na svůj vzhled patřičně hrdá."

Elizabeth na něho pohlédla a dospěla k přesvědčení, že pokud se její vztah k Milesi Montgomerymu doposud nedal nazvat nenávistí, nyní že toho stupně dosáhl.

Podle všech známek se jednalo o muže zvyklého na ženy, které se mu plazily u nohou. Myslel si, že stačí, aby se dotkl ženiny tváře, a ona bude hned samou touhou sotva dechu popadat. Byl sice pohledný, to se nedalo popřít, a hlas měl skutečně vábivý, ale spousta mužů byla ještě pohlednějších a měli k dobru ještě navíc roky vyplněné zkušenostmi – a několik z nich se už rovněž pokoušelo svést Elizabeth Chatworthovou a vždycky bez výsledku.

Zadívala se mu do očí, nechala ty své zaplavit slzami, a když zjistila, že se mu v pohledu objevil náznak uspokojení, usmála se – načež mu do hrany dlaně vší silou zatála své ostré zoubky.

Milese to zaskočilo natolik, že se vzpamatoval teprve po chvíli. Popadl ji za čelist a zabořil prsty do Elizabethiných lícních svalů, aby ji donutil otevřít ústa. Stále ještě celý užaslý natáhl ruku a pozorně prozkoumal stopy po jejích zubech. Potom se podíval na Elizabeth, která ho sledovala s neskrývaně vítězným pohledem.

"To si myslíš, že jsem úplně hloupá?" vysmívala se mu. "Že neznám hru, kterou se tu se mnou pokoušíš hrát? Snad nedoufáš, že ukonejšíš tygřici, a až ti budu zobat z ruky, že mě milostivě vrátíš bratrovi, nepochybně s dalším z tvých parchantů pod srdcem? To by pro tebe jistě znamenalo veliké vítězství, pokud uvážíme, že jsi muž a Montgomery k tomu."

Oplatil jí neuhýbavý pohled. "Jsi zatraceně chytrá ženská, Elizabeth. Třeba je to tak, že ti chci dokázat, že muži jsou schopni i něčeho jiného než jenom surového násilí."

"A jakpak toho chceš dosáhnout? Tím, že mě budeš držet v zajetí? Že mě budeš nutit, abych snášela tvoje

26

dotyky? Sám přece vidíš, že mne tvá blízkost žádným chťičem nerozechvívá. Že by sis jenom nechtěl přiznat porážku? Pagnell má znásilňování a surovosti v oblibě. Tak copak vzrušuje tebe? Pronásledování? A jakmile se ženy nabažíš, odkopneš ji jako znehodnocené zboží?"

Uvědomila si, že Miles na tyhle její otázky nedokáže odpovědět, a znechuceně vzala na vědomí, že ostatní příslušnice jejího vlastního pohlaví se mu podrobily vždycky bez rozpaků. "Cožpak žádný muž, alespoň pro jednu, nedokáže udělat i něco slušného? Okamžitě mě vrať mému bratrovi!"

"V žádném případě!" zařval jí Miles přímo do tváře. Údivem vyvalila oči. Poprvé v životě se rozzlobil na ženu. "Otoč se, Elizabeth. Umyju ti vlasy."

Mrskla po něm vypočítavým pohledem. "A když odmítnu, tak mne zabiješ?"

"Začínám o tom vážně uvažovat." Popadl ji za rameno, obrátil ji a stáhl k okraji lůžka, takže její dlouhé kadeře visely přes okraj k zemi.

Mydlil jí a drbal vlasy a Elizabeth se ani nepohnula. Říkala si, jestli nezašla příliš daleko. Jeho způsoby ji však doháněly k zuřivosti. Byl tak klidný a sebejistý, že zatoužila najít jeho případnou slabinu. Už si stačila povšimnout, že Milesovi stačí vyslovit jen náznak rozkazu a jeho muži ho ochotně poslouchají. Že by to měl takhle snadné i u žen?

Možná to byla chyba, ta její snaha rozzlobit ho. Kdyby předstírala, že se do něho bláznivě zamilovala, třeba by ji pustil. Kdyby mu přerozkošně naříkala na rameni, mohl by jí vyhovět, jenže ona kromě naprosté nechuti k cizím dotekům, jimž by se měla dobrovolně poddat, odmítala žebrat u jakéhokoliv muže o cokoliv. Mokré vlasy jí Miles rozčesal nádherným hřebenem ze slonoviny, a když skončil, odešel ze stanu, ovšem ihned se zase vrátil a nesl krásné šaty z rudého, zlatem protkaného aksamitu, což byla látka ze směsi vlny a hedvábí. Rovněž přinášel pavučinkově hebké spodní prádlo.

"K mytí tě nikdo nenutí, to jak chceš sama," řekl jí, "ale jinak bych ti doporučoval, aby sis oblékla tyhle šaty." Po těchto slovech ji nechal o samotě.

Elizabeth se skutečně spěšně umyla. Několikrát bolestí zamrkala, to když se dotkla pohmožděnin, ale jinak jim sotva věnovala nějakou pozornost. Z těch šatů měla radost, protože jí usnadní její plány na útěk.

Miles se vrátil s podnosem plným jídla a ve ztemnělém stanu zapálil svíčky.

"Donesl jsem ode všeho trochu, protože o tvých chutích nemám ani nejmenší potuchy."

Vůbec se neobtěžovala s odpovědí.

"Zamlouvají se ti ty šaty?" Zkoumavě si ji prohlížel, ale Elizabeth se odvrátila. Oděv byl drahý, lemy měly výšivku ze zlatých nití. Většinu žen by asi okouzlily, ale Elizabeth si podle všeho ani nevšimla, jestli má na sobě hedvábí, nebo hrubé plátno.

"Jídlo začíná stydnout. Pojď a pojez u stolu se mnou."

Vzdorně pohodila hlavou. "Nemám v úmyslu pojíst u tvého stolu, a to ani náhodou."

Miles začal něco odpovídat, ale potom stiskl rty. "Až dostatečně vyhládneš, najdeš jídlo tady."

Elizabeth se usadila na lůžku. Nohy natáhla před sebe, ruce složila na prsou a zaměřila svou pozornost na vysoký zdobený svícen, který stál přímo před ní. Zítra si už cestičku k útěku najde.

Vůně z Milesova jídla si nevšimla. Lehla si a násilím přiměla své tělo, aby se uvolnilo. Bude potřebovat na zítřek spoustu síly. Útrapy toho nekonečně dlouhého dne ji v mžiku uspaly.

Uprostřed noci se Elizabeth probudila a okamžitě se celá napjala, neboť vycítila nebezpečí, byla však spánkem ještě příliš otupělá, takže si nemohla honem vybavit, o co se vlastně jedná. Za pár minut se jí však v hlavě vyjasnilo a ona se tiše ohlédla po Milesovi, který spal na lůžku u protější stěny.

Jelikož strávila své dětství v domě plném hrůzy, ovládla Elizabeth umění pohybovat se naprosto nehlučně. Kradmo, aniž by šustivým šatům dovolila jakkoliv narušit hrobové ticho, se připlížila k zadní stěně stanu.

28

Stráže sice budou stát kolem dokola, ale tady vzadu nebudou tolik ostražitě. Dlouhé minuty jí trvalo, než nadzdvihla plachtovinu natolik, aby se pod ní mohla proplazit. Schoulila se, jak mohla nejvíce, a překulila se ven, ne najednou, ale kousíček po kousíčku. Minul ji strážný, ale Elizabeth se přimkla ke keřiku a splynula s jeho obrysem. Když se k ní strážný otočil zády, rozutíkala se k lesu, přičemž vyhledávala a využívala každičkový kousek stínu. Takhle nehlučně se jí podařilo uprchnout jenom díky těm dlouhým létům praxe, kdy se vyhýbala bratru Edmundovi a jeho "přátelům". Roger si z ní někdy utahoval a tvrdil, že by obstála jako dokonalý špeh.

Jakmile se ocitla v lese, popřála si chvilku na vydechnutí a silou vůle se snažila zkrotit své pádící srdce. Noční les pro ni nebyl ničím neznámým a Elizabeth se pustila do rychlé a přitom uvolněné chůze. Bylo až kupodivu, jak málo hluku při tom nadělala.

Když vyšlo slunce, měla dívka za sebou už dvouhodinovou chůzi a její krok se začínal zpomalovat. Více než čtyřiaadvacet hodin nejedla a síly ji zvolna opouštěly. Táhlá nohy za sebou. Sukně se jí zachytávala v křoví a větve ji chytaly za vlasy.

Po další hodině se už celá chvěla. Posadila se na padlý kmen a snažila se dát trochu dohromady. Nejspíš bylo docela přirozené, že měla tak málo síly, vždyť veškerou energii z ní vysálo utrpení předešlého dne i nedostatek jídla. Při pomyšlení na odpočinek jí víčka celá ztěžkla a ona pochopila, že pokud si nedopřeje chvilku spánku, nebude schopná žádné další chůze.

Znaveně se uložila na zem. Bylo jí jedno, že pod ležícím kmenem se to hmyzem jenom hemží. Nakonec to nebylo poprvé, co ji čekala noc v lese. Učinila chabý pokus zakrýt se listím, ale v polovině pohybu usnula.

Probudil ji ostrý ščouchanec do žeber. Statný, hřmotný muž, oděný do cárů, se na ni cenil v úsměvu, který odhaloval chybějící zub. Další dva neskutečně špinaví muži postávali za ním.

"Jsem vám přece povídal, že není mrtvá," uchechtl se hřmotný muž, chňapl Elizabeth za loket a jedním trhnutím ji vytáhl na nohy.

"To je krasotinka," poznamenal jeden ze špinavých mužů a položil ruku na Elizabethino rameno. Uhnula, ale jeho ruka její pohyb nesledovala, zůstala na místě, takže se ozvalo rupnutí látky a vykouklo jedno dívčí rameno.

"Já budu první!" zafuněl třetí muž.

"Opravdická dáma!" žasl hřmotný muž a položil dlaň na Elizabethino holé rameno.

"Jsem Elizabeth Chatworthová, a pokud mi ublížíte, připraví vás hrabě z Bayhamu o hlavu!"

"To byl přece ten hrabě, co mě vyhodil z mého statku!" pravil jeden z mužů.

"Moje manželka s dcerou pak v zimě umrzly. Dočista umrzly!" Prohlížel si Elizabeth s nechutným úšklebkem. Nejraději by ucouvla, ale padlý kmen za jejími zády ji uvěznil na místě.

Hřmotný muž uchopil Elizabeth za hrdlo. "To já jsem nejradši, když se ženská doprošuje."

"To nejsi ani zdaleka jediný," odpověděla mu mrazivě a muž na ni vyvalil oči.

"Je to potvora, Bille," řekl jeden z těch špinavých. "Pusť mě na ni prvního."

Najednou se mužova tvář zkřivila. Vyrázil ze sebe podivně bublavý zvuk a padl celou vahou přímo na Elizabeth. Mrštne uskočila před jeho klesajícím tělem a šípu, který mu čněl ze zad, věnovala pouze zběžný pohled, zatímco oba zbylí muži v úžasu zírali na svého mrtvého společníka. Elizabeth si nadzdvihla sukně a přeskočila padlý kmen.

Z lesa se vynořil Miles. Popadl Elizabeth za paži, a když dívka spatřila jeho tvář, zatajila dech. Byla zružněna návalem vzteku, rty tvořily jen úzkou čárku, oči mu zčernaly, obočí se hrozivě stáhlo a chřípí se hněvivě vzdouvalo. "Zůstaň tady!" přikázal jí.

Na okamžik ho skutečně poslechla a díky tomuto zaváhání měla čas zjistit, proč si Miles Montgomery vysloužil válečné ostruhy v bitvách, ještě dřív než mu

30

bylo osmnáct. Muži, jimž se postavil, nebyli beze zbraně. Jeden z nich držel sudlici a teď s ní zkušeně zamířil na Milesovu hlavu. Miles však uskočil a ještě stačil učinit výpad mečem na druhého muže.

Během několika vteřin zneškodnil oba protivníky a přitom se zřejmě nenamáhal ani tolik, aby se mu zrychlil tep. Elizabeth připadalo neuvěřitelné, že tento zabiják dokáže umýt ženské vlasy tak, aby je ani trochu nezacuchal.

Neztrácela však čas uvažováním nad všestranností svého nepřítele a rozeběhla se z bojiště. Dobře věděla, že utéci Milesi Montgomerymu nedokáže, doufala však, že se jí podaří ho přechytračit. Sotva narazila na první nízkou větev, chytla se jí a vytáhla se nahoru.

Po pár vteřinách se dole objevil Miles. Sametový kabátec měl potřísněný od krve stejně jako vytasený meč. Zakroutil hlavou ze strany na stranu jako polapený medvěd, potom se zastavil a naslouchal.

Elizabeth zadržela dech a nezpůsobila sebemenší hluk.

Po chvíli se Miles otočil a pohlédl nahoru. "Slez z toho stromu, Elizabeth," pravil výhrůžně.

Kdysi, to jí bylo teprve třináct, se Elizabeth stala úplně stejná příhoda. Tehdy se jí podařilo skočit ze stromu přímo na toho hnusného člověka, který ji pronásledoval, povalila ho na zem, a než se stačil vzpamatovat, úspěšně mu unikla. Bez dalšího rozmýšlení se vrhla na Milese.

Jenomže on neupadl. Místo toho stál pevně na obou nohou a pevně ji tiskl do náruče.

"Tihle chlapi by tě byli schopni zabít," prohlásil, jako by si neuvědomil její pokus srazit ho k zemi. "Jak se ti podařilo proklouznout mým strážím?"

"Pusť mě!" nařizovala a snažila se mu vykroutit, jenže on ji snadno udržel.

"A proč jsi mne neposlechla, když jsem ti přikázal, že máš na mě počkat?"

Ta hloupá otázka jí v jejím odporu na chvíli zarazila. "Měla jsem snad počkat i v případě, že by mi to přikázal jeden z těch darebáků? Jaký je v tom rozdíl mezi nimi a tebou?"

V očích mu zaplátl hněv. "K čertu s tebou, Elizabeth! Co tím chceš říci? Že jsem jako tahle chátra? Ublížil jsem ti snad?"

"Tak jsi ji přece jenom našel," ozval se vedle nich hlas sira Guye a z jeho tónu čišelo pobavení. "Já jsem sir Guy Linacre, má paní."

Elizabeth, která se vši silou vzpírala proti Milesovým ramenům, na sira Guye kývla. "Tak už mě konečně přestaneš mrzačit?" utrhla se na Milese.

Ten uvolnil sevření tak prudce, že dívka málem upadla. Ta náhlá změna pohybu byla na Elizabethin vyhládlý žaludek trochu moc. Najednou si přitiskla dlaň k

čelu, a když se jí před očima rozprostřela černá prázdnota, zatápala druhou rukou, čeho by se mohla zachytit.

Poděpřel ji právě sir Guy a tentokrát ji vzal do náruče zase on.

"Nesahej na mě," zašeptala, vědomí zastřené mlhou.

Když si ji Miles od sira Guye přebíral, poznamenal: "Alespoň vím, že nejsem jediný muž, kterého si oškliví." Poté co Elizabeth konečně otevřela oči, zjistila, že Miles na ni shlíží se zjevnou nechutí. "Jak dlouho jsi už vlastně neměla nic v ústech?"

"Ne tak dlouho, abych tě vítala s rozevřenou náručí," odsekla mu drze.

Tomu se však Miles rozesmál, kdepak, tentokrát nešlo o žádný z těch jeho polovičatých úsměvů, byl to upřímný a srdečný smích, a dříve než mohla Elizabeth cokoliv podniknout, sklonil hlavu a pevně ji políbil na rty. "Elizabeth, tys ale vážně jedinečná!"

Otřela si rty hřbetem dlaně tak drsně, že si z nich málem sedřela kůži. "Postav mě na zem! Jsem dokonale schopná jít po vlastních nohou!"

"Já vím, abys mi znovu zkusila pláchnout! Kdepak, od této chvíle tě budu mít k sobě už napořád připoutanou řetězem!"

A Miles posadil Elizabeth před sebe na koně a společně se vydali na zpáteční cestu do jeho tábora.

32

3. KAPITOLA

Elizabeth s údivem zjistila, že stany jsou strženy a koně mají na sobě náklad, jenjen vyrazit. Toužila se zeptat, kam ji to vlastně chce Miles odvézt, ale přesto zůstávala strnule usazena v sedle, dotýkala se Milese co možná nejméně a odmítala s ním ztratit jediné slůvko.

Odvedl koně pryč od čekajících mužů, kus dál do lesa. Sir Guy je nenásledoval. V lese stál stůl naložený nádobami s kouřícím jídlem. Maličký stařeček tam cosi prostíral, ale zmizel, jakmile ho Miles kývnutím hlavy propustil.

Mladík sesedl a nastavil náruč pro Elizabeth. Ta jí však pohrdla a sklouzla na zem bez jeho pomoci. Pohybovala se ovšem pomalu, aby tak předešla opakování té své směšné polomdloby.

"Můj kuchař nám připravil občerstvení," oznámil jí Miles. Uchopil Elizabeth za ruku a vedl ji ke stolu.

Vyškubla se mu a pohlédla na jídlo. Na podestýlce z rýže odpočívaly drobné pečené křepelky, zalité smetanovou omáčkou. Tác se syrovými ústřicemi. V šafránové omáčce se skrývala nakrájená natvrdo uvařená vejce, byly tu plátky solené šunky, kaviár na křehkém chlebu, platýz s cibulovou a ořechovou nádivkou, pečené hrušky, smetanové dorty, moučník, z něhož prosakovaly borůvky. Po chvíli, kdy stála ztuhlá úžasem, se Elizabeth odvrátila. "Vidím, že na svých cestách rozhodně nestrádáš."

Miles jí sevřel paži, a jak s ní prudce zatočil, udělalo se Elizabeth tak slabo, že se musela přidržet židle, která stála poblíž. "To jídlo je pro tebe," procedil mezi zuby a pomohl jí, aby se usadila. "Nedovolím, aby ses dál takhle mučila hlady."

"A jak to chceš udělat?" zeptala se ho vyčerpaně. "Přiložíš mi na chodidla žhavé uhlíky? Nebo snad máš svůj zvláštní způsob, jak ženy přimět, aby se podřídily tvojí vůli?"

Přes Milesovu tvář přelétla chmura, sraštil na okamžik obočí. "Ale ano, mám svoje osobité druhy trestů!" Uchopil ji nad lokty a přitáhl si ji k tělu. Elizabeth až dosud neměla příležitost prohlédnout si ho takhle zblízka, ty jeho oči s takovým odstínem šedi, jako kdyby za tím šedavým pozadím plály drobné modré ohníčky. Sehnul se a přitiskl ústa k její šíji, přičemž se nenamáhal vzít na vědomí, že celá ztuhla a snažila se mu z náruče vymanit.

"Máš vůbec potuchy, jak jsi nesmírně přitažlivá, Elizabeth?" zašeptal se rty na jejím krku. Zvolna posouval ústa nahoru, pokožky se přitom dotýkal jenom zlehýnka, jen aby ucítila jeho hřejivý žár, a pravou rukou ji laskal na obnaženém rameni, které vykukovalo z roztržených šatů. Prsty mu pomaloučku

zabloudily dovnitř a něžně pohladily špičku jejího řadra právě ve chvíli, kdy jí zuby jemně stiskl ušní lalůček.

"Strašně rád bych rozehrál ten tvůj mrazivý vzhled. Chtěl bych pohýčkat a polaskat každíčký kousek tvého těla, dívat se na tebe, chtěl bych, abys i ty na mě hleděla se stejnou touhou, jakou pociťuji já k tobě."

Během Milesova laskání stála Elizabeth naprosto bez pohnutí a jako vždycky necítila vůbec nic. Ve skutečnosti ji neodpuzoval, protože měl příjemný dech a nijak jí neubližoval, ale necítila nic z toho tep zrychlujícího vzrušení, kvůli kterému se dívky v klášteře tolik nahihňaly.

"A když ti odpřisáhnu, že se najím, dáš mi s tímhle pokoj?" otázala se ledově. Miles se od ní odtáhl, zkoumavě si ji chvíli prohlížel a Elizabeth se obrnila vůči jeho následující hrubosti. Do

34

sud všichni muži, kteří zjistili, že na jejich vášeň nijak nereaguje, okamžitě vychrlili proud sprostých nadávek.

Miles se však jen tiše pouсмál, ještě jednou ji polaskal na líčku a nabídl jí rámě, aby ji uvedl ke stolu. Záměrně jeho pozornost přehlédla a došla ke stolu sama, přičemž si dala moc dobrý pozor, aby Miles nezpozoroval její vnitřní zmatek.

Sám ji obsluhoval, pokládal vybraná soustečka na zdobený talíř a s úsměvem sledoval, když vložila první kousek jídla do úst.

"A teď si asi gratuluješ, žeš mi zabránil v hladovce, co?" usápala se. "Můj bratr ti ještě poděkuje, žeš mě vrátil v dobrém stavu."

"Ještě tě nevracím," upozornil ji Miles mírně.

Elizabeth se ovládla, aby si nevšiml, jak zoufalý pocit ji po těch slovech zaplavil, nicméně pokračovala v jídle. "Roger ti zaplatí jakékoliv výkupné, stačí říct."

"Od vraha své sestry bych si žádné peníze nevzal," odvětil Miles sevřeným hrdlem.

Odhodila na talíř křepelčí stehýnko, které právě okusovala. "Tohle už jsem od tebe jednou slyšela! Já ale o tvé sestře nevím vůbec nic!"

Miles se k ní otočil. Šed' jeho očí náhle připomínala barvu ocele. "Roger Chatworth se snažil oženit se ženou, která byla přislíbena mému bratru Stevenovi, a když Steven kvůli své nevěstě podstoupil souboj, tvůj bratr ho napadl zezadu."

"Ne!" vydechla Elizabeth a vyskočila.

"Steven nad Chatworthem zvítězil, ale odmítl zbavit ho života, následkem čehož Chatworth unesl moji sestru a později i Stevenovu novomanželku. Moji sestru znásilnil a ona se ze zoufalství vrhla z okna."

"Ach ne! Ne! Ne!" křičela Elizabeth a dlaněmi si zakrývala uši.

Miles si stoupl, uchopil ji za dlaně a přidržel je dole. "Tvůj bratr Brian však moji sestru miloval, a když spáchala sebevraždu, osvobodil moji švagrovou a tělo mé sestry přivezl na náš hrad."

"Ty lžeš! Jsi strašně zlý! Okamžitě mě pusť!"

Miles ji k sobě přitáhl blíž a přidržel si ji v objetí. "Ono není nic příjemného poslouchat, že milovaná osoba spáchala tolik špatností, že?"

Elizabeth měla spoustu zkušeností, pokud šlo o úniky z mužské náruče, zatímco Miles nebyl zvyklý, že by ženy z jeho náruče záměrně unikaly. Bleskově mu vrazila koleno mezi nohy a on ji okamžitě pustil.

"Ksaku, Elizabeth!" zasténal. Opřel se o stůl a zakryl si rozkrok.

"K čertu s tebou, Montgomery!" uplivla, popadla konvici vína a hodila mu ji na hlavu. V následující chvíli se chystala k útěku.

Miles však ráně uhnul a současně ji chytil za loket. "Ty mi neutečeš!" prohlásil a přitiskl ji opět k sobě. "Však já ti už vtluču do hlavy, že pokud jde o toto nepřátelství, jsou v tom Montgomeryové nevinné, dokážu ti to, i kdybych za to měl život položit!"

"Představa tvé smrti je první radostná událost, kterou jsem v posledních dnech zažila!"

Na vteřinku zavřel Miles oči, jako kdyby v duchu prosil boha o pomoc. Když se pak na ni opět podíval, zdálo se, že je zase ve své kůži. "A teď, pokud jsi už dojedla, musíme se pustit na cestu. Míříme do Skotska."

"Do -!" začala, ale on jí na ústa přitiskl svůj ukazováček.

"Nu ano, ty můj anděli," - hlas měl plný jízlivosti - "strávíme nějakou dobu u mého bratra a jeho manželky. Byl bych rád, kdybys poznala moji rodinu trochu blíž."

"Co vím o tvojí rodině, to mi úplně stačí. Všichni jsou -"

Tentokrát ji však Miles políbil, a přestože na tento úkon nijak nereagovala, otočila se od něho už bez dalších poznámek.

Potom mnoho hodin ujížděli. Drželi sice pomalé, ale vytrvalé tempo. Ta spousta nákladních mezků nesla za nimi nábytek, oděvy, jídlo, brnění, zbraně a značně je omezovala v rychlosti.

Elizabeth dostala vlastního koně, ale k sedlu jí přivá

36

zali provaz, který upevnili na Milesova hřebce. Dvakrát se pokusil zapříst s ní hovor, ale ona s mladíkem odmítala ztratit jediné slovo. Dozvěděla se toho od Milese

o svém bratrovi tolik, že měla pořád o čem přemýšlet.

Jediné zprávy, které v posledních dvou letech dostávala o své rodině, vycházely z Rogerových dopisů a z útržků různých klepů, které vytáhla od potulných hudebníků. Jenže ti si dobře uvědomovali, že je Chatworthová, takže jí toho stejně prozradili pramálo.

Ale rozvětvený rod Montgomeryů, to bylo úplně něco jiného! Ti představovali vděčná témata písní i obyčejných pomluv a klepů. Nejstarší Gavin dal košem překrásné Alici Valencové a ona se z pomsty provdala za Elizabethina bratra Edmunda. Elizabeth tenkrát prosila Rogera, aby sňatku zabránil, protože podle ní si ta ubohá žena nezasloužila, aby ji proradný Edmund zotročil, ovšem Roger tvrdil, že v této věci nemůže vůbec nic podniknout. Po pár měsících se Gavin Montgomery oženil s pohádkově bohatou dědičkou Revedoundova jmění, která po Edmundově zavraždění ze žárlivosti polila chudince Alici tvář vařícím olejem. Elizabeth poslala z kláštera bratrovi dopis s prosbou, aby se o švagrovou postaral, a Roger jí velice rychle vyhověl.

Ani ne po roce jí Roger napsal, že bohatá šlechtična ze Skotska žádala o povolení uzavřít sňatek s Rogerem, ale že Steven Montgomery tu nešťastnici násilím přinutil, aby se provdala za něho. Roger vyzval Stevena na souboj, aby náčelníci klanu MacArranů poskytl ochranu, ovšem v průběhu boje Steven lstivě zaonačil, aby mohli Rogera obvinít z útoku do jeho zad. Nesmírně tím jejího bratra potupil.

Nikdo jí nikdy přesně neřekl, proč Brian vlastně odešel z domova. Roger o důvodu mlčel. Brian byl nesmírně citlivý a vnímavý. Třeba už dále nedokázal snášet ta hrozná příkoří, kterých se na jeho rodu dopouštěli Montgomeryové. Ale ať už Brian odešel z jakéhokoli důvodu, určitě to nemělo nic společného s těmi výmysly, které tu dneska musela poslouchat. Elizabeth pochybovala, že o existenci sestry bratří Montgomeryů Roger vůbec věděl.

Během té dlouhé jízdy si nedbale přidržovala roztrženou látku na rameni u krku, kam až jí sahal nehluboký výstřih. Její myšlenky ji stačily zaměstnat na celé dlouhé hodiny.

Dojeli k hospodě. Stavení bylo napůl roubené, vyhlíželo sice věkovitě, ale rozhodně ne chudě. Hostinský stál na prahu a rudou tvář sešklebil do uvítacího úsměvu.

Náhle se vedle ní ocitl Miles. "Elizabeth" - vztáhl k ní paže - "neuváděj se do rozpaků případným odmítáním mé pomoci," požádal ji a významně mrkl na její ke kopnutí přichystanou nohu.

Elizabeth se na okamžik zamyslela a potom mu dovolila, aby ji sundal z koně, ovšem ihned se mu vymanila z náruče. Miles si jí přidržel u sebe, zatímco dva z jeho lidí už vcházeli do hostince.

"Něco pro tebe mám." Aniž by z dívky spustil pohled, vytáhl skvostnou a dovedně vyrobenou zlatou brož ve tvaru pelikána, který se zobákem zastrčeným pod roztažené křídlo postával na věnečku z diamantů.

Elizabeth však ani nemrkla. "Já to nechci."

Miles jí s neskrytým rozhořčením sešpendlil šaty na rameni. "Pojď dovnitř, Elizabeth," vyzval ji rázně.

Podle všech známek je hostinský už dávno očekával, protože ruch, který je přivítal, byl vskutku nevídaný. Zatímco Miles hovořil se sirem Guyem, ustoupila Elizabeth poněkud stranou. Vedle postával majitel hospody a čekal na rozkazy. Stáli ve velké místnosti vybavené stoly a židlemi. Na jedné straně byl obrovský krb, Elizabeth měla vůbec první příležitost prohlédnout si Milesovy lidi skutečně pořádně. Byl jich rovný tucet a dívce připadalo, že je s nimi pozoruhodně málo starostí. Teď se tu procházeli, otvírali všechny dveře a pátrali po skrytém nebezpečí. To má Miles Montgomery tolik nepřátel, že musí být neustále ve střehu – nebo je prostě opatrný?

Hezounká malá služtička se přišla Milesovi poklonit

38

a on jí věnoval jedno ze svých typických pousmáních. Elizabeth se zájmem sledovala, jak se děvče pod Milesovým pohledem červená a nakrucuje.

"Vítejte, můj pane," pravila s úsměvem a přitom udělala pukrlátko. "Doufám, že vám moje jídlo bude chutnat."

"Určitě bude," ujistil ji Miles naprosto věcně, jako kdyby se o jeho potěšení nedalo ani trochu pochybovat.

S dalším ruměncem zmizela služtička ve dveřích kuchyně.

"Máš už hlad, Elizabeth?" otočil se Miles k dívce.

"Ne na to, na co podle všeho vzbouzíš u ostatních chutě," ukázala bradou na mizející služčína záda.

"Tolik bych si přál, aby z toho byla slyšet žárlivost. Ale já umím být hodně trpělivý," dodal usměvavě a postrčil ji ke stolu, dřív než mu stačila cokoliv odpovědět.

Miles s Elizabeth seděli u malého stolku, sice ve stejné místnosti jako jeho lidé, ale o hodný kus stranou. Z kuchyně jim nosili chod za chodem, ale Elizabeth se jídla sotva dotkla.

"Tak se mi zdá, že moc chuti k jídlu zrovna nemáš."

"Kdyby tebe drželi v zajetí, tak by ses cpal? A potravou svého věznitele?"

"Zřejmě bych využil každé chvíle, abych zosnoval svému vězniteli smrt," přiznal se poctivě.

Elizabeth se na něho jen mlčky podívala, ale Miles se dál věnoval jenom svému jídlu.

V polovině tohoto nekonečného a mlčenlivého hodování najednou Miles chytil za ruku služebnou, která jim na stůl postavila mísu s čerstvým lososem. Elizabeth udiveně zdvihla hlavu a všimla si, že děvče má dlaně rozdrásané do krvava.

"Jak jsi přišla k tomu zranění?" otázal se Miles starostlivě.

"To je od ostružin, můj lorde," zakotkala dívka, kterou Milesova pozornost napůl okouzila a napůl vyděsila.

"Hostinský!" křikl Miles. "Dohlédni, aby se dívce dostalo ošetření a aby ty ruce nestrkala do vody, dokud se jí úplně nezahojí!"

"Ale vzácný pane!" bránil se muž. "Vždyť je to jenom holka na nádobí! Posluhuje vám jenom proto, že moje vycvičená služebná dostala neštovice!"

Sir Guy se pomalu zdvihl v čele stolu, u něhož seděl s ostatními členy Milesovy družiny, a už jenom pouhý pohled na jeho obří postavu stačil, aby hostinský polekaně ucouvl.

"Tak běž, holka!" vyštěkl rozzlobeně.

"Děkuji... děkuji vám, můj pane," uklonilo se děvče a prchlo z místnosti.

Elizabeth si ukrojila plátek francouzského sýra. "Sir Guy vystoupil na tvoji podporu o své vlastní vůli, nebo že by mu snad na tom děvčeti záleželo?"

Údiv vystřídal na Milesově tváři výraz pobavení. Chytil Elizabeth za ruku a vtiskl jí do dlaně políbení. "Guy se soubojům kvůli myčkám nádobí většinou vyhýbá."

"A ty ne?"

S úsměvem pokrčil rameny. "Já se nejraději vyhýbám úplně všem soubojům. Jsem spíše mírumilovného založení."

"Ale přesto by ses pustil do křížku s tlustým, vlezlým hostinským, a to všechno jenom kvůli pár škrábancům na dlaních nějaké cuchty." Vyznělo to jako konstatování.

"Já ji za cuchtu nepovažuji. Teď se však přiznej" - změnil Miles téma - "že jsi unavená. Chtěla by sis odpočinout?"

Všichni členové jeho družiny popřáli Elizabeth dobrou noc a ona jim odpověděla kývnutím. Následovala Milese a hostinského po schodech nahoru, kde je čekal jediný pokoj - a jediná postel.

"Cože! Tak tys čekal až doteďka, abys mě dostal do postele násilím?" zavyčítala, sotva osaměli. "Stěny stanu byly zřejmě příliš tenké, aby stačily ztlumit moje výkřiky!"

"Elizabeth, no tak," uklidňoval ji Miles a vzal ji za ruku. "Já se vyspím na okenním sedadlu a ty v posteli. Nemůžu ale připustit, abys měla pokoj sama pro sebe, protože by sis nepochybně našla cestu, jak mi zase odejít."

"Chtěl jsi říct utéci."

40

"Jak chceš, ať je podle tvého. A teď pojď sem, potřebuju si s tebou promluvit." Odvlekl ji k oknu, posadil se a násilím ji stáhl na sedátko vedle sebe. Když ji však přitiskl zády ke své hrudi, začala se vzpouzet.

"Uklidni se, Elizabeth. Nechám ruce kolem tvého pasu a nehnu jimi ani o píď, ale vstát ti nedovolím, dokud se neztišíš a nebudeš si se mnou povídat."

"Povídat si mohu i vsedě, a ne tak blízko u tebe!"

"Když já se ale neovládnu a prostě se tě musím dotýkat," řekl Miles upřímně.

"Neustále toužím tě laskat a zaplašit ten pocit ublíženosti, který tě tak trápí."

"Já si ublíženě nepřipadám!" Znovu se pokusila odstrčit paže, kterými ji u sebe přidržoval. Byl to statný muž, urostlý a rozložitý, a klenba jeho hrudníku přesně zapadala do křivky dívčích zad.

"Ale tobě ublížili, Elizabeth, a možná víc, než si sama uvědomuješ."

"No jistě, teď mi to dochází. Zřejmě je se mnou cosi v nepořádku, protože v tvé blízkosti neslintám blažeností."

Miles se uchechtl a políbil ji na krk. "Třeba si zrovna tohle zasloužím. Necukej se, nebo tě začnu líbat ještě víc!" Okamžitě strnula a jeho ta náhlost až překvapila. "Přál bych si, abys mi řekla, co máš vlastně ráda. Jídlo tě nezajímá, krásné šaty zrovna tak. Zlato a diamanty ti nestojí ani za pohled. Na muže se ani nepodíváš. Tak pro co máš vlastně slabost?"

"Slabost?" opakovala. Zamyslela se. Miles jí hladil kadeře na spáncích, a aniž by si to uvědomovala, začalo dívku opouštět to její věčné napětí a ostražitost. Ty dva dny plné událostí a zoufání z ní vysály všechnu sílu. Miles měl na okenním sedátku natažené obě nohy a ona mu seděla mezi stehny.

"A pro co máš slabost ty, Montgomery?"

"Pro ženy," zamumlal nezřetelně, ale nijak blíž to nerozváděl. "Povídej mi něco o sobě."

Svaly na šíji se jí přestaly napínat a Elizabeth se u Milese pohodlně uvelebila. Nechat se držet takhle silnými pažemi nebylo vůbec nepříjemné, zvláště když ji Miles neosahával, nerval z ní šaty a vlastně jí nijak neubližoval. "Žiju se svými dvěma bratry, miluju oba a oba zase milují mne. Rozhodně nejsem žádná žebračka a stačí, abych jenom naznačila zájem o nějaký oděv nebo šperk, a můj bratr Roger mi okamžitě všechno koupí."

"A... ten Roger" - až se u toho jména zajíkl - "je na tebe hodný?"

"Ochraňuje mne." S úsměvem zavřela oči. Miles jí něžně masíroval ztuhlé svaly podél šíje. "Brianovi i mně poskytoval Roger ochranu odjakživa."

"Ochranu před čím?"

"Před Edmundem," podřekla se málem proti své vůli, ale na poslední chvíli se zarazila. Prudce rozevřela víčka a posadila se. "Před muži!" usápala se. "Muži byli po mě vždycky celý diví a Roger je udržoval v patřičné vzdálenosti!"

Pevně ji držel za obě dlaně. "Znáš plno triků, jak si udržet muže od těla, a navíc jsi se proti vášni dokázala obrnit. Ve skutečnosti budeš určitě vášnivá, tak co v tobě ty city vlastně zabíjí? Nebo že by Roger nebyl nablízku úplně vždycky, když jsi ho potřebovala?"

Na tohle však Elizabeth odmítla odpovědět a naopak se proklínala, že na okamžik podlehl a začala říkat pravdu. Po chvilce si Miles záměrně přehnaně povzdechl a uvolnil svoje sevření. Dívka od něho v mžiku odskočila.

"Běž si lehnout," vyzval ji unaveně, když se zdvihl. Otočil se k ní zády.

Elizabeth mu sice nevěřila, že dostojí svému slovu a nepokusí se s ní vyspat, nicméně nepřišla na žádný způsob, jak ho z pokoje vypudit. Sundala si střevíce z měkké kůže a úplně oblečená vklouzla do široké postele.

Miles sfoukl jejich jedinou svíci a dlouho stál proti měsícem osvětlenému oknu jako temná silueta.

Když Elizabeth nezaslechla jeho kroky, tiše se obrátila na záda, aby se na něho podívala. Tělo měla v očekávání příštích věcí napjaté jako luk. Odevzdaně sledovala, jak se Miles svléká, a když byl úplně nahý, zatajila

42

dech. Ale Miles jen nadzdvihl tenkou přikrývku na podokenním sedátku a natáhl se – či se o to pokusil. Dokonce jednou zaklel, to když se na konci polstrování udeřil do nohy o dřevěné ostění.

Elizabeth pár minut trvalo, než konečně pochopila, že Miles Montgomery se jí nehodlá zmocnit násilím. Nemohla se však zbavit podezření, že se na ni vrhne, sotva si ona troufne usnout. Trhaně dřímala a vzbouzela se při každém zvuku. Když se Miles pokusil na úzkém sedátku otočit na bok, okamžitě byla vzhůru a ve střehu. Slyšela však pouze jeho klidný dech, a tak se uklidnila a zase si zdřímala – dokud ji nevyplašil zase jiný zvuk.

4. KAPITOLA

obě se nespalo dobře?" divil se příštího rána Miles při oblékání. Silná stehna mu pevně obepínaly černé nohavice. Vyšívavý kabátec mu stěží sahal pod hýždě.

"V přítomnosti svých nepřátel se většinou moc dobře nevyspím!" odvětila.

Zasmál se. Odstrčil její ruce a sám jí zapletl vlasy. Na koneček zavázal kus stužky. Když byl hotový, vlepil jí na krk polibek, takže Elizabeth polekaně odskočila a třela si postižené místo.

Nastavil jí rámě. "Je mi jasné, že se mé přítomnosti vzdáváš jen s nechutí, ale dole na nás čekají moji lidé."

Opět pohrdla jeho paží a vyšla z pokoje jako první. Bylo velice časně, slunce se na obzoru rýsovalo teprve jako hřejivý přísvit. Miles ji tiše upozornil, že se najedí, až ujedou kus cesty. Teď však před sebou mají několikahodinovou jízdu. Miles stál s Elizabeth pod krytým vchodem do hospody. Před nimi se tyčil sir Guy, za nímž stáli rytíři na koních a nákladní mezcí.

"Všechno je připraveno?" ujišťoval se Miles u sira Guye. "A hostinský už má zapláceno?"

Nežli však sir Guy stačil odpovědět, vyběhla z hospody malá, asi čtyřletá holčička oblečená v hadrech, zakličkovala, aby se vyhnula Milesovi, a sletěla ze dvou schodů na zem. V mžiku u ní klečel Miles a bral děcko konejšivě do náruče.

44

"Utiš se, miláčku," zašeptal a postavil se. Dítě se k němu křečovitě tisklo. Pro sira Guye a okolní rytíře nebyl tento pohled ničím novým, takže trpělivě a trochu znuděně vyčkávali, zatímco Miles se snažil dítě uklidnit. Elizabeth však Milesovi nevěnovala jedinou myšlenku. Teď dokázala myslet jenom na to potlučené děcko. Vztáhla ruku a pohladila plačící dítě po hlavičce.

Holčička odtáhla tvář od dŭlku v Milesově rameni, s očkama plnými slz se podívala na Elizabeth. S novým záchvatem pláče rozpráhla náruč a vrhla se do paží Elizabeth.

Těžko říci, kdo užasl více, zdali Miles, sir Guy, nebo přítomní rytíři. Miles zůstal na Elizabeth překvapeně civět. Jeho pýcha v té chvíli utrhla ránu.

"No, no, přece bys neplakala," šeptala Elizabeth tak něžně, jak to Miles ještě nikdy neslyšel. "Když přestaneš plakat, sveze tě sir Guy na zádech jako na koníčkovi."

Miles se honem rozkašlal, aby zamaskoval výbuch smíchu, který ho málem zadusil. Výška sira Guye i jeho jízva, jež mu hyzdila tvář, budila ve většině lidí hrůzu, a u žen obzvláště. Miles ještě nepotkal nikoho, kdo by se opovážil navrhnout tomuto člověku roli dětského koníčka.

"A budeš potom tak strašně moc vysoká," pokračovala Elizabeth a houpala ztichlé děcko, "že dosáhneš na oblohu a utrhneš si tam hvězdičku."

Holčička popotáhla, odtáhla se od Elizabeth a zkoumavě si ji prohlížela.

"Hvězdičku?" škytla.

Elizabeth pohladila dítě po mokrému líčku. "A až si tu hvězdičku utrhneš, můžeš ji dát tady siru Milesovi, abys mu splatila ty nové šatečky, které ti právě teď koupí."

Všichni Milesovi lidé zabloudili očima ke svému pánovi – a při pohledu na jeho rozhořčení se nikdo neopovážil ani pousmát.

Holčička znovu popotáhla a otočila se, aby si prohlédla Milese. Usmála se na něho, ale když jí oči padly na sira Guye, postrašeně se k Elizabeth přitiskla.

"Toho se vůbec bát nemusíš," konejšila ji Elizabeth. "Ten pán je do dětí celý blázen, nemám pravdu, sire Guyi?"

Sir Guy upřel na lady Elizabeth neuhýbavý, odměřený pohled. "Mámli se přiznat, má paní, skutečně mám děti velice rád, ale nejsou mi nic platné."

"Tak to napravíme. A teď, maličká, šup k siru Guyovi! Hezky se svez a přines nám tu hvězdičku!"

Děcko se nechalo – zprvu ovšem velice váhavě – předat siru Guyovi, a když se usadilo na jeho ramenu, pevně se chytlo za šlechticovy vlasy. "Jsem ta nejvyšší holčička na světě!" pištělo blaženě, když se s ní sir Guy pustil do klusu.

"To je poprvé, co tě vidím se usmívat," poznamenal Miles.

Elizabethin úsměv rázem zmizel. "Nahradím ti výdaje za ty dětské šatečky ihned, jakmile se dostanu domů." Odvrátila se.

Miles ji chytil za ruku a odvedl ji stranou, z doslechu jeho pozorně naslouchající družiny. "Vždyť to dítě patří sprostým žebrákům."

"Opravdu?" podivila se nenuceně. "A já si myslela, že by mohlo být jedním z houfu těch tvých!"

"Mých dětí?" opakoval nechápavě. "Snad si nemyslíš, že bych dovolil, aby některé z mých dětí pobíhalo takhle v hadrech a bez dohledu?"

"A jak můžeš vlastně vědět, kde všude tvoje děti pobíhají?" obořila se na něho.

"Vedeš si snad o jejich jménech pečlivé záznamy? Či o místech, kde všude žijí?"

Na Milesově tváři bylo teď znát několik pocitů najednou: nevíra, možná trochu hněvu a k tomu i výraz pobavení. "Elizabeth, kolik těch dětí podle tebe asi mám?"

Vzdorně vystrčila bradu nahoru. "Počet tvých parchantů neznám, a navíc mne ani nezajímá!"

Miles ji uchopil za paži a otočil ji tváří k sobě. "Když počet mých dětí přehánějí i moji vlastní bratři, mohu snad od lidí nezasvěcených čekat něco lepšího? Mám dohromady tři syny: Christophera, Philipa a Jamese.

46

A každým dnem teď čekám zprávu, že se mi narodilo další děcko, ale doufám, že tentokrát to bude dceruška."

"Tak ty doufáš –" vydechla Elizabeth nevěřičně. "A s jejich matkami si hlavu nelámeš? To je ti jedno, že je zneužiješ a potom odkopneš? A co s těmi dětmi vůbec bude? Musejí vyrůstat se znamením parchanta! Stanou se společenskými vyvrheli jen kvůli chvilkové rozkoši nějakého hnusného zhýralce!"

Miles jí stiskl paže ještě víc a v očích mu zaplálo rozhořčení. "Já ženy vůbec ,nezneužívám'!" procedil skrze zaťaté zuby. "Všechny ženy, které mi porodily děti, ke mně přišly o své vlastní vůli! A všechny moje děti žijí se mnou a starají se o ně ty nejlepší chůvy!"

"Chůvy!" Pokusila se mu vykroutit, ale držel ji pevně. "Tos matky dětí vyhodil na ulici? Nebo jsi jim snad dal nepatrné odškodné, jako tomu bylo v případě Bridget, a poslalš je, aby si šly po svých?"

"Bridget?" Miles se jí chvíli pátravě díval do tváře. Hněv ho začínal pomalu opouštět. "Předpokládám, že mluvíš o Bridget, která je matkou mého Jamese?" Ale na odpověď nečekal. "Tak já ti povím, jak to s tou Bridget ve skutečnosti bylo! Můj bratr Gavin poslal do kláštera svaté Kateřiny žádost, aby mu poslali nějaká vhodná služebná děvčata. Výslovně zdůraznil, že stojí pouze o dívky s dobrou pověstí, které mu nepoblázní mužské a nevyprovokují je ke rvačkám. Jakmile však Bridget u nás překročila práh, začala mne doslova pronásledovat."

Elizabeth se snažila z jeho sevření vymanit. "Pusť mě! Jsi lhář!"

Miles si ji však přidržel i za druhou paži. "Jednou se mi přiznala, že o mně toho už slyšela tolik, že má pocit jako dítě, kterému zakázali hrát si s ohněm. A jednoho večera jsem ji našel ve své posteli."

"A tak ses jí zmocnil."

"Ano, té noci a několik následujících jsem se s ní skutečně miloval. Když začalo být jasné, že se mnou čeká dítě, užil jsem si od bratrů spoustu popichování."

"A taks ji odkopl – ale nejdřív jsi ji sebral dítě, víd'?"

Miles se pousmál. "Ve skutečnosti odkopla ona mne! Byl jsem pryč celé čtyři měsíce a ona se zatím zamilovala do Gavinova druhého zahradníka. Po svém návratu jsem si s oběma pohovořil. Řekl jsem jim, že bych si dítě rád vzal k sobě a vychoval z něho rytíře. Bridget nadšeně souhlasila."

"A kolik peněz jsi jim za to nabídl? Určitě jsi matce za to, že se vzdala svého dítěte, nabídl nějakou náhradu!"

Miles dívku pustil a udiveně na ni zíral. "Ty jsi tu Bridget znala dobře? Protože jestli ano, muselo ti být jasné, že dává přednost vlastním rozkoším před mateřstvím! Zahradník, za kterého se provdala, totiž o Bridget ani o to dítě ve skutečnosti vůbec nestál a později mne požádal o náhradu toho, čeho se prý musel vzdát'. Nedostal samozřejmě ani pěťák. James je můj!"

Elizabeth chvíli mlčela. "A ostatní matky tvých dětí?"

Miles od ní kousek poodstoupil. "To jsem byl ještě chlapec, když jsem se zamiloval do mladší sestry jednoho z Gavinových rytířů. Mně i Margaret bylo teprve šestnáct, když se nám narodil Christopher. Byl bych se s tou dívkou oženil, ale její bratr ji nechal odvézt. O Kitovi jsem se dozvěděl, až když měsíc po jeho narození Margaret zemřela na neštovice."

Otočil se k Elizabeth a vesele se zazubil. "No a Philipova matka byla zase tanečnice, takové exotické stvoření, které sdílelo mé lože po dva –" a tady si povzdechl – "po dva velice zajímavé týdny. A po devíti měsících ke mně od ní přišel posel a donesl mi Philipa. Od té doby jsem o té ženě neslyšel jediné slovo."

Elizabeth tohle vyprávění hluboce zaujalo. "A to očekávané dítě?"

Miles trhl hlavou, a kdyby byl ženou, byla by ho podezírala, že se začervenal.

"Bojím se, že to děcko způsobí spoustu problémů. Jeho matkou je moje vzdálená sestřenice. Odolával jsem jí tak dlouho, jak jen to bylo možné, ale..." Bezmocně pokrčil rameny. "Její otec se na mě příšerně zlobí. Prohlásil sice, že mi to dítě nechá poslat, ale já o tom dost pochybuju."

48

Elizabeth nad ním jenom nevěřícně potřásala hlavou. "Neříkej mi, že tím výčet tvých dětí končí!" Znělo to značně jízlivě.

Miles se zachmuřil. "Podle mne opravdu ano. Teď už se snažím ženám vyhýbat a raději se starám o své děti."

"Takové sezení na vejcích, co?" popíchla ho.

Miles naklonil hlavu k rameni a vyčítavě se na ni podíval. "Nejdřív mě obvineš, že nechávám své děti pobíhat v žebráckých hadrech, že žijou roztroušeně po celé Anglii, a teď ti zas vadí, že se o ně dobře starám. Já nejsem žádný mnich a nikdy jím ani nebudu, ale přes to, jaký způsob života vedu, stavím se ke svým povinnostem víc než zodpovědně. Svoje děti mám rád, a taky se o ně postarám! Nejradši bych jich měl padesát!" "Inu, řekla bych, že máš dobrý počínek," usoudila Elizabeth a zamířila pryč.

Miles ji sledoval, jak se vrací k jeho družině a koním. Zůstala stát kousek stranou. Ten její strnulý a odmítavý postoj ji neopouštěl. Ničím mu nepřipomínala jeho švagrové, které byly navykly vystupovat v roli nadřizených a s lidmi, kteří pro ně pracovali, dokázaly vycházet beze všech potíží. Elizabeth Chatworthová se začala chovat ledově a škrobeně, jakmile se k mužům jenom přiblížila. Včera se náhodou přihodilo, že jeden z jezdců

o ni zavadil, a Elizabeth reagovala doslova výbušně. Přitáhla uzdu tak prudce a neočekávaně, že se kůň začal vzpínat. Nakonec zvíře sice zvládla a v sedle se šťastně udržela, nicméně celá ta příhoda Milesovi zkazila náladu. Žádná žena – a ostatně ani muž – by se neměl polekat doteku jiného člověka.

Sir Guy, teď už bez svého břemene, přišel zpátky k družině, a začal se okamžitě shánět po Milesovi. "Je už hodně hodin. Musíme vyrazit." Odmlčel se. "Pokud ses ovšem nerozmyslel a nechceš to děvče vrátit jejímu bratrovi." Miles se ohlédl po Elizabeth, která si teď povídala s holčičkou, která předtím upadla, a s její matkou. Pak se otočil k siru Guyovi. "Rád bych, abys poslal několik mužů na moje severní panství. Chci, aby mi dovez

li Kita."

"Tvého syna?" ujišťoval se sir Guy.

"Ano, mého syna. A jeho chůva ho doprovodí. Nebo ne! Když si to tak promyslím, ať přijede bez chůvy, ale s ozbrojeným doprovodem. Chůvu mu bude dělat lady Elizabeth!"

"Máš dobře rozmyšleno, co to vlastně chystáš?" zeptal se sir Guy.

"Lady Elizabeth má ráda děti, takže se může o jedno z těch mých se mnou klidně podělit. Pokud jí nemůžu vejít do srdce jedním způsobem, musím zkrátka vyzkoušet něco jiného, ne?"

"A co si s tou ženou počneš, až se ti podaří ji konečně zkrotit? Jako chlapec jsem znal jednu zdivočelou kočku, která lovila v okolí jedné rozdrbané stodoly. Ať se tam přiblížil kdokoli, kočka škrábala a kousala. Já se však rozhodl, že si ji ochočím. Celé dlouhé týdny trvalo, než jsem získal její důvěru, a když mi začala žrát z ruky, připadal jsem si jako vítěz. Jenomže později se kočka ode mne ani nehнула. Pořád jsem o ni zakopával a začala být všem řádně na obtíž. Za pár měsíců jsem ji při každé příležitosti vztekle nakopl a měl jsem jí plné zuby, protože už dávno to nebyla ta divoká kočka, kterou jsem kdysi mival tak rád, ale prostě obyčejná domácí kočka, úplně stejná jako ty ostatní."

Miles si dál pozorně Elizabeth prohlížel. "Možná máš pravdu v tom, že jde o jistý způsob lovu," připustil tiše. "A taky je možné, že jsem trochu jako můj bratr Raine, který nesnese sebemenší nespravedlnost. Právě teď ale vím, že Elizabeth Chatworthová mne okouzila. Třeba opravdu toužím, aby mi zobala z ruky – ale je možné, že jestli k tomu dojde, pak jenom proto, že já budu jejím otrokem."

Podíval se na sira Guye. "Kit se bude Elizabeth líbit a můj syn z toho setkání může pouze získat. A kromě toho bych své dítě viděl rád sám. Takže pospěš si a pošli ten vzkaz."

50

Sir Guy vzal příkivnutím rozkaz na vědomí a nechal Milese o samotě.

Po několika minutách už byli všichni v sedle a připraveni na cestu. Miles se tentokrát nepokoušel zavádět s Elizabeth vůbec řeč. Jel po jejím boku úplně mlčky. Začínala vypadat nesmírně unaveně, a než přišlo poledne, byl Miles už málem rozhodnutý, že ji jejímu bratrovi přece jenom vrátí.

O půl hodiny později však zčistajasna ožila. Zatímco ji Miles takhle litoval, podařilo se jí nenápadně rozvázat provaz, který k sobě poutal jejich koně. Nasadila svému koni zprudka ostruhy a volným koncem uzdy jako bičem šlehla do zadku dva koně, kteří klusali před ní. Využila okamžiku, kdy jí vzpínající se koně poskytli ochranu před jejím pronásledovatelem, a získala drahocenný náskok. Než ji na plevelu zarostlé, vyježděné cestě Miles se svou družinou začali pronásledovat, stačila mezitím urazit dobře půl míle.

"Však já ji přivedu nazpátek!" křikl Miles přes rameno na sira Guye. Miles sice věděl, že Elizabethin kůň není dvakrát rychlý, ale ona jej štvála na pokraj jeho sil. Už ji Miles doháněl, když tu se uvolnil u jeho sedla podbřišník a on se začal v té rychlosti svažovat k jedné straně. "K čertu s ní," zaklel, protože mu velice rychle došlo, komu za tohle může děkovat, ale současně se nad tou její mazaností neubráníl úsměvu.

Jenomže Elizabeth Chatworthová nepočítala se soupeřem, který vyrůstal se třemi staršími bratry. Na takové vtípky, jako jsou povolené sedlové řemeny, byl Miles už dávno zvyklý a věděl, jak se v takovém případě zachovat. Zkušeně přesunul svou váhu na koni dopředu, takže seděl přímo na koňské šíji, zatímco sedlo zůstalo volně viset vzadu za ním.

Kůň, protestující proti této novince, sice poněkud zpomalil, ale Milesovi se nakonec podařilo opět získat nad zvířetem vládu.

Když hrubě vyježděná cesta náhle skončila a Elizabeth s nelibostí vzala na vědomí, že má Milese přímo v patách, zabočila do pšeničného pole.

A tam ji také konečně dohonil a popadl ji kolem pasu. Divoce se mu bránila a Miles, který se nemohl opřít o třmeny, se začal kutálet k zemi, přičemž dál pevně svíral Elizabethin pás.

Při pádu se Miles otočil, aby větší díl úderu o hlínu odnesl on sám, takže Elizabeth přistála měkce na jeho těle, které ji pažemi chránilo před běžícími okovanými kopyty. Koně uběhli ještě několik stop a pak se zastavili. Boky se jim ztěžka zvedaly.

"Okamžitě mě pusť!" křičela Elizabeth, když se jí podařilo popadnout dech.

Ležela na Milesově těle jak dlouhá tak široká.

Přitiskl si ji k sobě. "Kdy se ti podařilo uvolnit mi ten řemen?" Když mlčela, začal ji objímat tak pevně, až jí žebra praskala.

"Během oběda," vydechla neochotně.

Uchopil ji dlaní za zátylek a násilím ji přinutil, aby složila hlavu na jeho rameni. "Jsi strašně chytrá, vážně, Elizabeth. Jak se ti jenom povedlo proklouznout mezi mými lidmi? A vůbec, měl jsem dojem, že jsem tě ani na vteřinku neztratil z dohledu!"

Krk měl zalitý potem a srdce mu bušilo přímo na Elizabethiných prsou. Honička zaplašila její únavu a ona za to byla vděčná, i když jí ten útěk nakonec nevyšel.

"Ale prohnalas mne pořádně," přiznal se pobaveně. "Kdyby mí bratři nepovažovali za ohromný vtip mi pořád dokola uvolňovat řemeny u sedla, tak bych si nejspíš nevěděl vůbec rady. Ovšem je pochopitelné, že oni byli opatrní a hlídali mě, abych se neřítíl jako blázen, jinak bych se při pádu mohl zabít." Natočil se, aby jí viděl do tváře. "Byla bys hodně ráda, kdybys si srazil přímo před tebou vaz?"

"Ano, a ani si nedovedeš představit jak," odpověděla mu s úsměvem. Jejich nosy se téměř dotýkaly. Na tohle se Miles rozesmál, vlepil jí bleskový polibek a setřásl ji ze sebe. Zdvihl se a zamračeně sledoval, jak si

52

Elizabeth po jeho políbení hřbetem ruky znechuceně otírá ústa. "Pospěš si, kousek odtud je hospoda, kde se ubytujeme na noc." Tentokrát se nenabídl, že jí pomůže na nohy.

Vrátili se k družině. Sir Guy střelil po Elizabeth obdivným pohledem a dívka pochopila, že od nynějška je odhodlaný k ještě větší bdělosti a ostražitosti. K dalším nezbednostem u koňských sedel už moc příležitostí mít nebude. Teprve když se všichni znovu usadili v sedlech, povšimla si Elizabeth, že Miles má rozříznutou paži a že krvácí. Vybavila si, že k tomu muselo dojít, když ji paži chránil před koňskou podkovou. Sir Guy ránu prohlédl a ovázal. Elizabeth ze svého sedla pouze přihlížela. Připadalo jí zvláštní, že právě Montgomery ochránil příslušníka rodu Chatworthů před újmou.

Miles si jejího pohledu povšiml. "Stačil by jediný tvůj úsměv, Elizabeth, aby se rána zahojila rychleji."

"Já zase doufám, že od ní chytneš otravu a přijdeš o celou paži!" Pobídla koně do klusu.

Poté už mlčeli, dokud nedorazili k hospodě, kam Miles, stejně jako den předtím, vyslal posla se zprávou, aby jim včas přichystali uvítání. Tentokrát však Miles s Elizabeth večeřeli v soukromí oddělené menší jídelny.

"Pověz mi ještě něco o tvé rodině," požádal ji.

"Nepovím," odsekla beze všech dalších cirátů a natáhla se pro porci hlemýžďů v česnekové omáče.

"Tak ti budu vyprávět já o té své. Mám tři starší bratry a -"

"Já o nich moc dobře vím. Ty a tvoji bratři jste proslulí."

Udiveně povytáhl obočí. "Tak mi řekni, cos už o nás slyšela!"

"S největší radostí!" Ukrojila si kus nákypu z hovězího a kuřecího masa. "Tvůj bratr Gavin je z vás nejstarší. Měl se oženit s Alicí Valencovou, ale zapudil ji, aby se místo ní oženil s bohatou Juditou Revedounovou, což je zlá a zlomyslná žena. Společně s tvým bratrem se jí podařilo dohnat Alici - která se mezitím stala Chatworthovou - až k šílenství."

"Znáš vůbec moji švagrovou?"

Elizabeth se zadívala na svůj plný talíř. "Je jiná, než bývala kdysi."

"Ta bestie je totiž rozená děvka. To ona odmítla mého bratra. A teď mi povídej o Stevenovi."

"Ten zase násilím přinutil ženu, která stála o mého bratra, aby se místo toho provdala za něho."

"A co Raine?"

"O tom vím pramálo, snad jenom to, že je vynikající válečník."

Milesovy oči si propálily cestu do jejích. "Poté co tvůj bratr znásilnil moji sestru a Mary si sáhla na život, Raine se chystal s částí královského vojska tvého bratra Rogera napadnout. Král však Raina prohlásil za zrádce, a tak můj bratr teď žije v lese s hordou zločinců." Odmlčel se. "A teď jsem na řadě já."

"A ty jsi chlípák, svůdce mladých žen!"

"Docela mi lichotí, když to s mou mužností takhle přehánějí. Ale teď mi dovol, abych ti o své rodině řekl pravdu. Gavin se musel postarat o výchovu tří mladších bratrů i o správu panství, sotva dosáhl šestnácti let. Neměl moc času na ženy, proto se v nich příliš nevyzná. Zamíloval se do Alice Valencové a prosil ji, aby se za něho provdala, jenže ona to odmítla. Oženil se tedy s Juditou Revedounovou a nějaký čas mu trvalo, než si uvědomil, že Juditu hluboce miluje. Alice se pokusila Juditu zohyzdit vařícím olejem, ale nakonec si z té pŕtky jizvy odnesla ona!"

"Co slovo, to lež," poznamenala Elizabeth.

"Ne, já nelžu. Steven zase v naší rodině vystupuje v roli mírotvorce a s Gavinem si jsou velice blízcí. Nu a Raine -" Miles se s úsměvem zarazil. "Raine zase věří tomu, že na jeho rozložitých ramenou spočívá všechno hoře a všechna tíha světa. Je nesmírně dobrosrdečný, ale současně neuvěřitelně tvrdohlavý."

"A ty?" zeptala se Elizabeth tiše.

Miles jí odpověděl až po chvilce. "Já si připadám osamělý. Moji bratři podle všeho bezpečně vědí, za čím

54

vlastně jdou. Gavin miluje půdu. Steven zase hájí ty svoje Skoty, Raine chce předělat celý svět, zatímco já..."

Zdvihla k němu oči a chvíli na sebe jenom tak mlčky hleděli. I ona si připadala nesmírně osamělá. Edmund byl vtělené zlo, Roger se věčně hněval a Elizabeth svůj dosavadní život vlastně trávil neustálým prcháním před Edmundem a jeho přáteli a nekončícím úsilím ochránit bratra Briana.

Miles uchopil její ruku do svých dlaní a ona ji neodtáhla. "Já i ty jsme museli dospět příliš rychle. Vzpomínáš si na dětství?"

„Až příliš dobře!" prohlásila důrazně a tentokrát už ruku odtáhla.

Chvíli pokračovali v jídle mlčky. "Byl váš domov... šťastným místem?" zeptala se nedbale, jako by na tom ani nezáleželo.

"Ano," odpověděl jí rozveseleně, "byli jsme sice všichni osiřelí, ale většinu času jsme trávili pohromadě. Role nejmladšího syna není nic lehkého. Člověk každou chvíli jednu slízl. A ty jsi byla šťastná?"

"Ne. Měla jsem pořád co dělat, abych utekla Edmundovi, takže na zbytečné myšlenky o štěstí mi nezbýval žádný čas. A teď bych si šla ráda odpočinout." Miles ji doprovodil do jejich pokoje a Elizabeth zjistila, že tentokrát kromě velkého lože stojí těsně podél zdi prosté lůžko.

"Takže dneska to nebude žádné podokenní sedátko!" prohlásil rozjařeně, ale Elizabeth to dvakrát veselě nepřipadalo. Uchopil ji za obě dlaně. "Kdy mi konečně začneš důvěřovat? Já přece nejsem jako Edmund nebo Pagnell nebo některý z těch dalších zhýralců, které znáš."

"Držíš mne ve svém zajetí. To muži tak dobří jako ten, za kterého se považuješ, dělají naprosto běžně?"

Vtiskl jí na ruce políbení. "Ale kdybych tě vrátil tvému bratrovi, co bys vlastně dělala? Čekala bys, až ti Roger najde ženicha, a potom by ses šťastně oddávala blaženosti v manželském životě?"

Odtáhla se od něho. "Roger mi dovolil, že se nemusím v životě provdat! Chystala jsem se složit přísahu církvi!"

Miles se na ni zděšeně podíval, a dříve než se mohla jakkoli bránit, přitiskl ji pevně k sobě a začal ji hladit po zádech. "Vždyť ty máš v sobě tolik lásky na rozdávání! Cožpak si myslíš, že bys ji dokázala skrýt? Tobě by se nelíbilo mít děti a dívat se, jak vyrůstají? Neznám nic krásnějšího než dítě, které na tebe upírá pohled plný důvěry a zbožňování."

Prudce pozvedla hlavu z jeho ramene. Už si na jeho dotečky a náruč pomalu začínala navykat. "Ještě jsem se nesetkala s mužem, který by měl rád děti.

Všichni muži mají v hlavě jenom boj, pití a znásilňování žen!"

"Však on pořádně vzrušující boj není občas k zahození a opilý už jsem taky byl, nicméně v posteli dávám přednost ženám, které se nebrání. Ukaž, já ti z těch šatů pomohu ven."

Uskočila od něho, jako by se popálila, a vrhla po něm pohled plný nenávisti.

"Já přece budu klidně spát na tom studeném, tvrdém a osamělém lůžku, ale myslel jsem, že už těch šatů musíš mít plné zuby. Mnohem pohodlněji by se ti spalo bez nich."

"Mnohem pohodlněji mi je právě v mých šatech, děkuji."

"No dobře, ať je tedy po tvém." Odvrátil se a začal se svlékat, zatímco

Elizabeth prchla do bezpečí své velké postele.

Jediná svíčka, kterou tam měli, ještě pořád hořela. Když už měl Miles na sobě jenom bederní roušku, přistoupil k Elizabeth, sklonil se a stáhl jí z obličeje přikrývkou. Ležela celá ztuhlá, napjatá jako luk. Posadil se na okraj lože a něžně se jí probíral vlasy na spáncích. Beze slova vychutnával hladkost její pleti a přitom si ji prohlížel.

"Dobrou noc, Elizabeth," zašeptal, když ji zlehýnka políbil na rty.

56

V tu chvíli jí ruka vylétla k ústům, aby z nich Milesův polibek setřela, ale on jí zadržel zápěstí. "Jak tě jen přinutit, aby ses do někoho zamilovala?" zašeptal zoufale.

"Já to prostě nedokážu," odpověděla mu upřímně. "Rozhodně ne tak, jak si to představuješ ty."

"Začínám mít dojem, že se mi docela chce právě tohle podrobit zkoušce. A teď už dobrou noc, ty můj křehoučký a něžnoučký anděli."

Než stačila proti tomuto oslovení zaprotестovat, políbil ji ještě jednou, ale tentokrát jí v setření jeho polibku nic nebránilo.

5. KAPITOLA

iles, Elizabeth, sir Guy a celá družina šlechtice Montgomeryho ujížděli ještě celé dva dny, než konečně dorazili na jižní skotskou hranici. Elizabeth se mezitím ještě jednou pokusila o útěk – bylo to v noci a poblíž ní spal Miles – ale nestačila dojít ani ke dveřím a už ji držel a táhl ji zpátky k její posteli. Po tomto nezdaru ležela Elizabeth dlouho s očima otevřenými a přemýšlela o svém postavení vězně, který ve skutečnosti vlastně vězněm není. V životě se k ní nikdo nechoval tak dvorně jako právě Miles Montgomery. Sice se jí při každé

příležitosti nezapomínal dotýkat, ale na to už si pomalu zvykala. Žádné potěšení jí to nepřinášelo, ale počáteční hnus nad jeho dotyky se zvolna vytrácel. V jedné hospodě, kde se zastavili na večeři, se jejím směrem vrhl nějaký opilec, a ona podvědomě přiskočila k Milesovi, aby jí poskytl ochranu. Nevýslovně ho tím potěšila.

Dnes jí oznámil, že od nynějška budou spolu sdílet jeho stan, protože hostinců je ve Skotsku poskrovnu. Naznačil přitom, že jakmile překročí pohoří, může dojít i k potížím, protože Skotové z Vysočiny Angličany v přílišné lásce nemají.

Během večeře měl pořád nějaké starosti a několikrát se zašel poradit se sirem Guyem.

"To jsou všichni Skotové tak krvežízniví?" vyptávala se, když se od večeře zvedal už podruhé.

Zdálo se, že nepochopil, co má Elizabeth vlastně na

58

mysli. "Mám se tu s někým setkat a už má zpoždění. Dávno měl tady být."

"A kdo – jeden z tvých bratrů – nebo snad jde o nějakou ženu?"

"Neuhodlas ani jedno," zarazil ji spěšně.

Elizabeth se dál nevyptávala. Pořád v týchž šatech, které tehdy dostala od Milese, se vplížila do postele a lehla si na bok, aby ho na jeho lůžku dobře viděla. Neklidně sebou házel a každou chvíli se převracel.

Konečně se ozvalo hlasité zaklepání na dveře. Elizabeth vyskočila z postele skoro stejně rychle jako Miles. Dovnitř vstoupil sir Guy, kterého následoval malý chlapeček.

"Kite!" vykřikl Miles, popadl dítě a drtil je v náručí. Chlapeček mu objetí oplácel a zřejmě mu silné Milesovy paže nijak nevadily.

"Co je tak zdrželo?" vyptával se Miles sira Guye.

"Zastihla je bouře a ztratili při ní tři koně."

"A z lidí nikoho?"

"Zachránili se všichni, ale nějakou dobu trvalo, než sehnali za ty koně náhradu. Mladý pán Kit se udržel v sedle i ve chvíli, kdy jiní dva rytíři na to neměli dost sil," oznámil sir Guy s pýchou.

"Je to pravda?" obrátil Miles chlapečka tváří k sobě.

Elizabeth spatřila maličkého Milesova dvojníka, pouze oči neměl šedé, nýbrž hnědé. Hezounká tvářička dítěte vyhlížela velice vážně.

"Ano, tati," přisvědčil Kit. "Strýček Gavin říká, že dobrý rytíř se na koni musí udržet úplně vždycky. A potom jsem ještě mužům pomáhal vytahovat na břeh zavazadla!"

"Jsi šikovný chlapec," pochválil ho Miles s úsměvem a znovu chlapečka popadl do náruče. "Ty můžeš jít, Guyi. Dohlédni, aby lidé dostali pořádně najíst. Časné ráno budeme pokračovat v cestě."

Kit věnoval siru Guyovi na rozloučenou úsměv a potom se hlasitým šepotem obrátil na otce. "A tahle paní je kdo?"

Miles postavil Kita na podlahu. "Lady Elizabeth," pravil obřadně, "mohu vám představit Christophera Gavina Montgomeryho?"

"Moc mě těší," potřásla Elizabeth vztaženou dětskou ručkou. "Já jsem lady Elizabeth Chatworthová."

"Jsi moc hezká," poznamenalo dítě. "Tatínek má hezké ženy rád."

"Kite –" začal Miles, ale Elizabeth ho přerušila.

"A ty je snad rád nemáš?" zeptala se chlapečka.

"Ale ano, mám. Moje chůva je taky moc a moc hezká."

"Pokud ji najímá tvůj tatínek, tak o tom vůbec nepochybuju. Nemáš hlad? Nejsi unavený?"

"Snědl jsem celý pytlík kandovaných švestek!" kasal se Kit. "Tatínku! Já mám pro tebe vzkaz. Posílá ti ho nějaký Simon!"

Miles si dopis četl zachmuřeně, ale potom mu po tváři přeletěl úsměv.

"Dobré zprávy?" neudržela Elizabeth svou zvědavost na uzdě.

Miles odhodil dopis na své zmuchlané lůžko a trochu se uklidnil. "Ano i ne. Moji dcerušku sice od mé sestřenice odvezli, ale strýc Simon vyhrožuje, že mi stejně zakroutí krkem."

Elizabeth nevěděla, jestli se má smát, nebo se tvářit pohoršeně. "Máš malou sestřičku, Kite," řekla nakonec.

"Já už mám dva bratříčky. O žádnou sestřičku nestojím."

"Mám dojem, že v těchto záležitostech má hlavní slovo tvůj otec. A navíc se mi zdá, že už je pěkně pozdě a že bys měl být dávno v posteli!"

"Kit si může lehnout na moje lůžko a já...", plánoval Miles a v očích mu jen hrálo.

"Kit bude spát u mne!" rozhodla Elizabeth a natáhla k chlapečkovi ruku.

Kit ji okamžitě popadl a celý uzívaný se nechal odvést k posteli.

Miles s vítězným pousmáním přihlížel, jak Elizabeth ospalého chlapečka svléká do spodního prádla. Sotva

60

ho položila, okamžitě se jí stulil do náruče. Elizabeth se uložila vedle dítěte a přitiskla si ho pevně k sobě.

Miles zůstal chvíli stát u postele a upřeně si je prohlížel. Potom se rozzářeně sklonil a oba políbil na čelo. „Dobrou noc," zašeptal a potom zamířil ke svému lůžku.

Následujícího dne Miles během velice krátké doby pochopil, že veškerý Elizabethin zájem směřuje pouze ke Kitovi. A dítě k ní přilnulo, jako by ji znalo odjakživa. Elizabeth to odbyla jedinou větou: "Já jsem měla děti vždycky ráda a ony to zřejmě poznají." Nu, ať už byl důvod jakýkoli, Kitovi bylo v Elizabethině společnosti podle všeho velice dobře. Odpoledne se vezl na jejím koni a usnul jí při jízdě v náručí. Když se Miles nabídl, že si těžké děcko od ní vezme, Elizabeth na něho doslova zavrčela.

V noci se oba dva schoulili na jediné posteli a klidně spali. Miles si je prohlížel s pocity vyhnance z ráje.

Už měli za sebou další tři dny jízdy a Elizabeth věděla, že se co nevidět přiblíží k pozemkům klanu MacArranů. Miles byl celý den hluboce zamyšlený a dvakrát ho zaslechla, jak odporuje siru Guyovi. Podle toho, jak se sir Guy nespokojeně mračil, plánoval Miles zřejmě cosi, s čím obr rozhodně nesouhlasil. Kdykoliv se však Elizabeth přiblížila na doslech, muži okamžitě svého hovoru zanechali.

V pravé poledne Miles svoji družinu zastavil a zeptal se Elizabeth, jestli s ním ona a Kit nechtějí poobědvat. Obvykle jídali všichni dohromady, aby na sebe viděli a mohli si vzájemně poskytnout ochranu.

"Vypadáš, jako bys byl sám se sebou náramně spokojený," poznamenala Elizabeth.

"Už nám chybí jenom jediný den jízdy a budeme u mého bratra a jeho manželky," ohlásil jí Miles celý rozradovaný. Sundal Kita z Elizabethina koně.

"Strýček Steven nosí sukni a lady Bronwyn umí jezdit na koni rychle jako vítr," přispěl se svojí troškou i Kit.

"Steven nosí pléd," opravoval dítě Miles, když táhl Elizabeth dolů z koně, jako by si jejich pokusů uniknout jeho rukám ani nevšiml. "V lese nám kuchař prostřel k obědu."

Kit chytil Elizabeth za ruku, Miles vzal chlapečka z druhé strany a společně zamířili do lesa.

"Tak co říkáš Skotsku?" zeptal se jí Miles, když ji přidržoval za paži, aby mohla přelézt přes vyvrácený strom.

"Vypadá to tu, jako kdyby sem od stvoření světa lidská noha ani nevzkročila. Je to divočina... beze stopy zásahu lidské ruky."

"Lidi tu vypadají dost podobně, jako tahle krajina," rozesmál se Miles. "Můj bratr si nechal narůst vlasy až na ramena, a ten jeho úbor..., ale ne, však to uvidíš na vlastní oči!"

"Nevzdalujeme se od tvé družiny příliš?" Nepěstěný les se kolem nich uzavřel, v hustém podrostu se skoro nedalo ani jít.

Miles sundal sekeru, kterou nesl přehozenou přes rameno, a začal jim klestit širší stezku.

Elizabeth se k němu nechápavě otočila. Měl na sobě nezdobený šat v barvě tmavě zeleně a přes něj přehozený hnědý plášť. A ke všemu byl pořádně ozbrojen. Nesl

dlouhý luk s toulcem plným šípů, onu sekeru, po boku meč a na opasku se mu houpala dýka. "Něco se děje, že je to tak?"

"Ano," přiznal se. "Abych ti řekl pravdu, Elizabeth, dostal jsem vzkaz, abych se tady s někým setkal, ale už jsme se dostali příliš daleko."

Elizabeth v údivu povytáhla jedno obočí. "A ty na této tajné schůzce riskuješ život svého synka?"

Zastrčil sekeru zpátky do pouzdra. "Všude kolem jsou moji lidé. Raději vás mám takhle na očích, než abych nechal tebe nebo Kita s kterýmkoliv z mých lidí."

"Podívej, tati!" vykřikl vzrušeně Kit. "Támhle je srnka!"

"Půjdeme si tu srnku prohlédnout?" zeptala se děcka nevzrušeně. "Utíkej napřed a my tě dohoníme." Aniž by z dítěte spustila zrak, otočila se Elizabeth k Milesovi. "Já zůstanu s Kitem a ty běž vyhledat svoje lidi. Mám takové tušení, že jde o trik, jak nás od sebe oddělit."

62

Miles se při tom jejím rozkazu zatvářil velice udiveně, nicméně ve vteřině se ponořil do houští, zatímco Elizabeth spěchala za Kitem. Než se Miles vrátil, což jí připadalo jako celá věčnost, poplašeně se kolem sebe rozhlížela.

"Ty jsi smutná, Elizabeth?" staral se Kit.

Přiklekla k chlapečkovi. "Jenom si lámu hlavu tím, kde je teď asi tvůj tatínek, víš?"

"Však on se vrátí," prohlásil Kit sebejistě. "Můj tatínek se o nás určitě postará!"

Elizabeth se snažila zakrýt svoji nedůvěru. "Ale o tom já nepochybuji. Poslouchej, tam o kus dál slyším potůček. Zkusíme ho najít?"

S obtížemi se prodrali hustým podrostem, ale k potoku nakonec přece jen dorazili. Byl to divoký, prudký proud, který se zuřivě vrhal přes skaliska a odíral kamenité břehy.

"Ta voda ale studí," ucouvl Kit. "Myslíš, že v ní jsou nějaké ryby?"

"Nejspíš tam budou pstruzi," ozval se za Elizabeth Milesův hlas a ona leknutím až nadskočila. Miles ji objal kolem ramen. "Promiň, nechtěl jsem tě polekat." Vysmekla se mu. "Co je s tvými lidmi?"

Podíval se na Kita, který do proudu házel plné hrsti spadaneho jehličí a sledoval, jak ho proud strhává pryč. Uchopil Elizabeth za ruce. "Moji lidé jsou pryč. Jako by se po nich země slehla. Elizabeth, víd, že nebudeš panikařit?"

"Ne!" prohlásila rozhodně. "Opravdu nebudu panikařit."

„Výborně.“ S úsměvem jí stiskl dlaně. "Teď jsme na jižní hranici území klanu MacArranů, a pokud zamíříme přímo na sever, musíme do večera narazit na chatrč některého z kopaničářů."

"Ale jestli někdo tvé lidi odlákal pryč –"

"Teď se musím postarat o tebe a o Kita. Pokud se budeme držet v lese, třeba unikneme pozornosti. Nevyhýbám se boji záměrně, ale byl bych nerad, kdybys ty s Kitem došla úhony. Pomůžeš mi?"

Tentokrát Elizabeth ruce neodtáhla. "Ano," přisvědčila tiše. "Pomohu ti."

Jedna z jejích dlaní vyklouzla z Milesova sevření. "V těchto horách je zima asi i v létě. Přehod si tohle přes sebe." Podal jí velký kus vlněné tkané látky s tmavě modrým a zeleným tartanovým vzorem.

"Kdes tohle sebral?"

"Tohle je všechno, co zbylo z oběda, který nám nachystal můj kuchař. Jídlo bylo pryč, ale látka, kterou ho zakryl, tam zůstala. Je to jeden z plédů, které jsem dostal od Bronwyn. Večer se nám bude moc hodit!" Pevně ji při těch slovech držel za ruku. Přes druhou paži přehodil Elizabeth zmíněný pléd a společně zamířili za Kitem.

"Chtěl bys teď dojít k domovu strýčka Stevena?" optal se Miles svého synka.

Kit se na otce podíval v předtuše nějaké lsti. "A kde je sir Guy? Rytíři přece nechodí pěšky!"

"Ale ano, pokud je zapotřebí ochránit dámu."

Oba mužští si vyměnili dlouhé pohledy. Kitovi byly sice teprve čtyři roky, ale od narození věděl, že se stane rytířem. Ve dvou letech dostal dřevěný meč a

pohádky, které slýchal, vyprávěly výhradně o hrdinských činech rytířského stavu. Kit tedy přistoupil k Elizabeth. "My vás ochráníme, má paní," pronesl obřadně a políbil ji na hřbet ruky.

Miles se hrdě opřel o synkova ramena. "A teď, Kite, utíkej napřed a hledej, jestli bys pro nás nenašel nějaký úlovek. Jeden dva králíci docela postačí."

"Ano, tatínku," zazubil se chlapeček a odpelášil podél potoka.

"Ty mu dovolíš, aby se nám ztratil z očí?"

"To on neudělá. Kit se daleko nezatoulá, tolik rozumu už zase má."

"Ani se mi nezdá, že by sis kvůli své ztracené družině moc lámal hlavu. Našel jsi nějaké známky boje?"

"Vůbec žádné." Dále se však o svých zjištěních nešířil. Zastavil se, utrhł překrásnou žlutou květinu a zastrčil ji Elizabeth za ucho. "S těmi rozpuštěnými vlasy vypadáš, jako kdybys do téhle divočiny patřila. I ty šaty se

64

pjaté diamanty jsou namístě. Chtěl bych ti dát těch diamantů celou hromadu, Elizabeth."

"Já bych dala přednost svobodě."

Miles o krok ustoupil. "Teď už nejsi mojí zajatkyní, Elizabeth Chatworthová!" prohlásil slavnostně. "Můžeš mne opustit třeba navždycky."

Elizabeth se rozhlédla po nevládném a divoce zarostlém lese. "Tys ale chytrák, Montgomery!" odsekla znechuceně.

"Jestli to chápu dobře, zůstáváš se mnou asi nadále," usmál se a oči mu jiskřily. Než stačila něco odpovědět, zdvihl ji do vzduchu, zatočil se s ní kolem dokola a na tvář jí vtiskl polibek.

"Postav mne na zem," požádala, ale v koutcích úst jí seděl náznak úsměvu.

Něžně ji kousl do ušního lalůčku. "Mám dojem, že kdybys jen naznačila, okamžitě bych ti ležel u nohou," zašeptal.

"Nejvíce by se mi líbilo, kdybys přitom byl svázaný a ústa měl ucpaná roubíkem," odsekla a odstrčila ho. "A teď mi řekni, jestli nám taky hodláš sehnat něco k jídlu, nebo jestli ten luk neseš pouze pro okrasu?"

"Tati!" zapištěl Kit, dřív než Miles stačil odpovědět. "Viděl jsem králíka!"

"No jo, a ten si hezky počká, až k němu dojdou a odpravím ho," řekl Miles polohlasně, zatímco Kit k nim letěl jako střela.

Z místa, kde stála Elizabeth, k němu dolehl zvuk, který nemohl být nic jiného než zahihňání. Miles se k ní překvapeně otočil.

Elizabeth mu však uhnula očima. "Kde byl ten králík, Kite? Tvůj statečný tatínek bude s tím zvířetem bojovat, takže budeme mít oběd, a dost možná i večeři."

Během hodiny další chuze však žádného králíka nezahledli. Ostatně Miles se zřejmě více než vyhlížení kořisti věnoval hře s Elizabethinými prsty. Bylo mnohem víc hodin, než původně odhadovala, a už se začínalo stmívat

– ale třeba to jenom tak zčernal ten les.

"Utáboříme se na noc. Kite, začni sbírat dříví na oheň!" Jakmile děcko odběhlo, oslovil Miles Elizabeth. "Dohlédni na něho, ano? Půjdu něco ulovit." S těmito slovy zmizel v lese.

Sotvaže zmizel, na Elizabeth dolehla tíha osamění v pustém lese. Pustila se za Kitem a sbírala do náruče suché větve. Dříve si toho nevšimla, ale teď měla dojem, jako by ji sledovaly čísi oči. V domě svého bratra si vypěstovala šestý smysl, kterým vycítila, když se muži poukřývali v různých koutech a hotovili se na ni vrhnout. "Ty se bojíš, Elizabeth?" vyptával se Kit. Oči měl přitom navrch hlavy.

"Samozřejmě že ne." Vymáčkla ze sebe úsměv, ale pořád se jí v hlavě vybavovaly historky o surovosti zdejších Skotů. Byli to divoši, schopní mučit i malé děti. "Můj tatínek nás ochrání," konejšil ji Kit. "Vysloužil si válečnické ostruhy už jako malý kluk. Strýček Raine mi jednou vyprávěl, že tatínek patří k nejlepším rytířům v celé Anglii. On by tě nikomu nedal!"

Elizabeth si přitáhla chlapečka do náruče. "To já vím, že tvůj tatínek je veliký bojovník. Jestlipak víš, že před pár dny mě přepadli tři muži a tvůj otec je zabil během několika minut a sám přitom neutřžil ani škrábnutí?" Přestože se hošík tvářil statečně, Elizabeth si uvědomila, že je k smrti vyděšený. "Podle

mne by tvůj tatínek dokázal porazit všechny skotské bojovníky. Neznám nikoho tak silného a odvážného, jako je tvůj tatínek."
Hrdelní zachechtání přimělo Elizabeth otočit hlavu, a tady stál Miles a za uši držel dva zastřelené králíky.

"Mnohokrát díky za ten hold, má paní!"

"Elizabeth se bála," vysvětloval situaci Kit.

"Tak tos byl hodný, žes ji utěšil. Naše ženy musíme ochraňovat za všech okolností. Jestlipak mohu počítat s tím, že umíš stahovat králíky z kůže, Elizabeth?"

Dívka postavila Kita na zem a sebevědomě králíky převzala. "A teď uvidíš, že Chatworthová není žádná Montgomeryovic dámička, navyklá povalovat se celý

66

den na atlasových polštářích a vyčkávat, až jí sloužící donesou jídlo až pod nos!"

"Musím uznat, žes Stevenovu a Gavinovu manželku vystihla úplně perfektně. Pojď, Kite, zkusíme zjistit, jestli alespoň Montgomeryovic chlapci nemohou být k něčemu užiteční!"

Za chvíličku už měli rozdělaný oheň a Elizabeth zatím stačila oba králíky stáhnout i vykuchat. Miles sekýrou zatloukl do země klacky a sestavil jakýsi rožeň. Potom se pololeže opíral o loket, lenivě hleděl do plamenů a Kita nechal, aby masem pomalu otáčel.

"Vypadáš docela spokojeně," poznamenala zamračeně Elizabeth, tak aby ji nezaslechl Kit. "Jsme v této cizí zemi bez jakékoliv ochrany a ty si přitom troufneš rozdělat oheň. Vždyť musí být vidět na míle daleko!"

Zatahal ji za sukni a nedal pokoj, dokud se také neposadila. Vybrala si místo pár stop od něho.

"Tyto pozemky patří mému bratrovi, a pokud nás spatří MacArranové, určitě na mém plášti rozeznají lvy rodu Montgomeryů. A děti a ženy Skotové jen tak zničehonic nezabíjejí. Odvedli by tě nejdřív ke Stevenovi a ty bys mohla v klidu vysvětlit, kdo ve skutečnosti jsi."

"Ale co se tedy přihodilo té tvé družině?"

"Elizabeth, mí lidé zmizeli a přitom jsem nenašel sebemenší stopu po boji. Je mi naprosto jasné, že je dopravili do Larenstonu, to je hrad mé švagrové Bronwyn. Teď se však musím starat jen o Kita a o tebe. Až v Larenstonu zjistíme, že moji lidé tam vůbec nejsou, teprve potom si mohu dovolit lámat si nad nimi hlavu.

Kite! Maso se ti po jedné straně začíná připalovat!"

Poposedl si blíž k dívce. "Elizabeth, jsi tady v naprostém bezpečí. Okolí jsem prohledal a nenarazil jsem na živou duši. Ale tobě je zima!" dodal, když se zachvěla. Sebral pléd, který ležel za jejími zády, přehodil ho Elizabeth přes ramena a přitáhl ji těsně k sobě.

"To jenom aby ses zahřála," uklidňoval ji, když se začala odtahovat. Odmítl ji pustit.

"Tohle jsem už mockrát slyšela!" usápla se na něho.

"Výmluva na teplo je na začátku vždycky! Takhle mne násilím k něčemu nutit, to ti musí přinášet obrovské uspokojení, co?"

"Tak abys věděla, k těm hnusným kamarádíčkům svého bratra mne přirovnávat nebudeš!" okřikl ji. "To mi rozhodně po chuti není!"

Elizabeth se přestala bránit. "Je možné, že život poblíž Edmunda skutečně pokřivil způsob, jakým uvažuju, ale osahávání se mi prostě nelíbí!"

"To už jsi mi vysvětlila víc než jasně, ale pokud máme v noci přežít, budeme své teplo vzájemně potřebovat! Kite, utrhni jedno stehýnko. Mám dojem, že už by mohlo být k jídlu."

Králíci byli uvnitř polosyroví, z jedné strany spálení, ale všichni měli takový hlad, že tyto nedostatky ani nevnímali.

"Mně se to líbí, tati," zubil se Kit. "Tady v lese je to moc prima."

"Je tu ohavná zima," zabručela Elizabeth a choulila se zimomřivě do plédu.

"Jestli tomuhle říkají léto, jak asi ve Skotsku vypadá pořádná zima?"

"To podle Bronwyn zas máme v Anglii příliš horko. V zimě se klidně zabalí do plédu a vyspí se jen tak na sněhu."

"No ne!" vydechla Elizabeth úžasem. "To je vážně takové barbarské plémě?" Miles se s úsměvem otočil k synáčkovi, kterému se únavou zavíraly oči. "Poď si lehnout sem vedle mě," vybídla ho Elizabeth a Kit uposlechl. Miles rozprostřel svůj plášť, pokynul Elizabeth a Kitovi, aby se na něj položili, a přikryl je plédem. Pak přihodil na oheň další náruč dříví, nadzdvihl pléd a vklouzl vedle Kita. "To přece nemůžeš –" vybuchla Elizabeth, ale honem se zarazila. Miles totiž nikde jinde skutečně spát nemohl. Kitovo spánkem ochablé tělíčko mezi nimi sálalo horkem. Elizabeth si palčivě uvědomovala Milesů

68

vu blízkost, ale jeho přítomnost ji už neděsila, spíše uklidňovala. Podepřela si hlavu o loket a zahleděla se do ohně. "Jaká vlastně byla Kitova matka?" zeptala se tiše. "Zamilovala se do tebe na první pohled, sotva tě spatřila v plné zbroji?" Miles se chraptivě rozesmál. "Margaret Sidneyová nade mnou ohrnovala svůj krásný nosík a odmítala se mnou ztratit třeba jen jediné slůvko. Vyváděl jsem jako blázen, jen abych na ni učinil alespoň nějaký dojem. Jednou přinesla na cvičiště svému otci trochu vody, já se po ní otočil, noha mi vyklouzla ze třmenu a Raine mne kopím zasáhl do boku. Tu jízvu mám dodneška." "A já si myslela –" "A ty sis myslela, že jsem svou duši zaprodal ďáblu, následkem čehož mohu mít každou ženu, které se mi jen zachce." "Tuhle povídačku jsem skutečně zaslechla," přiznala na rovinu. Dívala se přitom stranou. Miles ji uchopil za ruku, která ležela vedle spícího Kita, a políbil ji na konečky prstů. "Ďábel mi na moji duši žádnou nabídku neučinil, nicméně kdyby to přece jenom udělal, asi bych o přijetí skutečně uvažoval." "Ty se ale rouháš!" pokárala ho a odtáhla ruku z jeho dlaně. Chvilí mlčela. "Ale Margaret Sidneyová si to nakonec přece jen rozmyslela." "Bylo jí šestnáct. Byla překrásná a až po uši zamilovaná do Gavina. S takovým mládenečkem, jakým jsem byl tehdy já, se rozhodně zahazovat nechtěla." "A co ji přinutilo změnit svůj názor?" Miles se zešíroka usmál. "Prostě jsem nepřestával naléhat." Elizabeth celá ztuhla. "A když ses jí konečně zmocnil, jakpaks to oslavil?" "Přece tím, že jsem ji požádal o ruku," odpověděl Miles. "Vždyť ti povídám, že jsem ji miloval." "Ty svoji lásku rozdáváš dost lehkomyšlně. Pročpak ses neoženil s Bridget nebo s tou svou sestřenicí, která ti právě porodila dceru?"

Mladík chvíli uvažoval. "Zamiloval jsem se jenom do jedné z těch žen, ale miloval jsem se s mnohými. Kitovu matku jsem o ruku skutečně požádal, a až požádám další ženu, bude to jediné z lásky." "Tu nebožačku tedy lituju," povzdechla si Elizabeth. "Bude muset neustále přijímat další a další z tvých parchantů, odhadla bych to tak na dva tři kousky ročně." "Já ale nemám dojem, že by ti tohle moje děcko nějak moc vadilo, a tu holčičku v hostinci jsi vzala do náruče, i když sis myslela, že je také moje." "Zapomínáš, že naštěstí nejsem tvoje žena." Milesův hlas byl sotva slyšet. "A kdybys byla moje žena, moc by ti vadilo, kdybys musela každých pár měsíců přijmout nové dítě?" "Asi bych ti nevyčítala ty čtyři děti, které jsou důsledkem tvých prohřešků v minulosti, ale kdybys se skutečně za někoho provdala a můj manžel by mne ponižoval tím, že by soustavně obtěžkával každičkou služku v celé Anglii, zřejmě bych zosnovala jeho záhubu." "A bylo by to víc než spravedlivé," poznamenal Miles a v hlase mu zaznělo pobavení. Obrátil se na bok, přehodil paži přes Kita, objal Elizabeth kolem ramen a oba je k obě pevně přitiskl. "Dobrou noc, ty můj anděli," zašeptal a okamžitě usnul.

6. KAPITOLA

ilese probudilo Kitovo chodidlo, které se mu bolestivě zarylo do žeber. Chlapeček přelézal přes otce a přitom mu hlasitě a naléhavě zašeptal do ucha: "Buď zticha, tatínku, ať neprobudíš Elizabeth." Skutálel se k zemi a rozběhl se k zamlženému lesu.

Miles se díval za pelášejším synkem a přitom si třel pohmožděný hrudník.

"Neumřeš na to?" zeptala se vedle něho škádlivě Elizabeth.

Otočil se a pohlédl jí do očí. Vlasý se jí rozprostřely kolem spánkem zněžnělého obličeje. Ani si neuvědomil, jak silnou vůlí se dívka ovládá. Opatrně a s pousmáním přesunul ruku z Elizabethina ramene na její tvář a jemně polaskal linii její brady.

Neodtáhla se a on až zatajil dech. Měl pocit, že se pokouší zkrotit divoké zvířátko a že se musí pohybovat nesmírně pomalu, aby je náhle nevyplašil. Elizabeth, s Milesovou dlaní na své tváři, pozorovala svého druhu nesmírně udiveně. Oči měl křišťálově průzračné, rty něžné a smyslné. Ještě nikdy nedovolila žádnému muži, aby se jí dotýkal, nikdy předtím nezatoužila poznat, jak vypadá mužské laskání. A teď tu ležela na zádech s tváří otočenou k Milesi Montgomerymu, jejich těla dělilo pouze několik centimetrů a Elizabeth se v duchu ptala, jaké by to asi bylo, kdyby se ho začala dotýkat. Na tvářích mu vyrašilo tmavé strniště a zdůraznilo jeho výrazně modelované rysy. Přes ucho mu visela tmavá kadeř.

Miles jí zřejmě četl myšlenky, neboť náhle uchopil Elizabethinu dlaň a přitiskl si ji k tváři. S bušícím srdcem ji tam chvíli nechala spočívat. Tenhle úkon měl v sobě příchuť zakázaného ovoce. Za okamžik, který se jí zdál nekonečně dlouhý, přesunula ruku k jeho vlasům. Měl je jemné, nedávno umyté, a Elizabeth pocítila touhu poznat jejich vůni.

Pohled se jí opět zarazil o Milesovy oči a ona vycítila, že se ji chystá políbit. Uhni mu, pomyslela si, ale zůstala ležet úplně bez hnutí.

Pomalou si ji k sobě přitáhl a ona mu v očích viděla, že ho pořád ještě smí odmítnout. Když se však jeho rty položily na její, Elizabeth nezavřela víčka a jenom si pomyslela, jak nesmírně příjemný pocit z toho všeho má.

Miles se jejich rtů pouze dotýkal, nesnažil se násilím jí otevřít ústa nebo ji popadnout a vrhnout se na ni celou svou vahou, jak to dělávali jiní muži. Ne, bylo to pouze lehýnké, rozkoš vzbouzející políbení.

Odtáhl se jako první a v pohledu mu svítil takový žár, že Elizabeth opět celá strnula. Teď, teď se na ni vrhne!

"No tak, tiše, Elizabeth," konejšil ji a hladil ji po líčku. "Už nikdy ti nikdo nebude ubližovat, ty moje holčičko."

"Tati!" zaječel Kit a kouzlo bylo najednou pryč.

"Vsadím se, že tentokrát viděl jednorožce," řekl polohlasně Miles a začal vstávat. Za tento vtípek ho Elizabeth odměnila úsměvem.

Elizabeth se zvedla a ztuhlé rameno ji zabořilo, až sykla. Spát na holé zemi zvyklá rozhodně nebyla.

Jako kdyby to byla ta nejpřirozenější věc na světě, začal jí Miles bolavé rameno masírovat. "Tak cos to vlastně našel, Kite?" křikl přes dívčinu hlavu.

"Cestičku!" křičel Kit. "Můžu po ní jít?"

"Nejdřív ale počkej na nás. Je to lepší?" otázal se Elizabeth, a když přikývla, vlepil jí na krk pusou a rychle začal sbírat jejich skrovný majetek.

"To pokaždé jednáš se ženami takhle bez zábran?" zeptala se Elizabeth zvědavě.

"Když navštívíš něčí dům, taky tam takhle olíbáváš všechno, co nosí sukně?"

Miles se nenechal vyrušovat a dál zahrabával uhlíky z jejich večerního ohně.

"Ujišťuji tě, že se dokážu chovat civilizovaně a většinou se omezím jenom na políbení ruky

– tedy alespoň na veřejnosti," pohlédl na ni očima zářícíma nezbedností. "Ale v tvém případě, milá Elizabeth, je všechno neobvyklé už od našeho prvního... řekněme

setkání. Nemohu si pomoci, ale mám takový pocit, že jsem tě dostal jako dárek, sice nesmírně drahocenný, nicméně takový, který si mohu směle ponechat." Nežli mu Elizabeth odpověděla – ve skutečnosti byla natolik ohromená, že kdoví jestli by se na odpověď vůbec zmohla – popadl ji Miles za ruku a táhl ji ke Kitovi, který je už netrpělivě vyhlížel. "Tak tedy zkusíme, kam nás tahle cestička zavede."

Kit je vedl uzoučkou, dlouho neužívanou stezkou a Miles se držel s Elizabeth za ruku. "Tak co si myslíš

o tom mém synáčkovi?"

Elizabeth se s úsměvem zadívala na chlapečka, který právě šťouchal do nějaké houby, načež vyskočil a opět se rozběhl napřed. "Je velice samostatný, chytrý a na svůj věk skutečně vyspělý. Musíš být na něho určitě hrdý!"

Miles se viditelně nadmul pýchou. "A to mám doma ještě dva další! Philip Steven vypadá stejně cizokrajně jako jeho matka a jeho temperament děsí chůvu už teď, a to je mu, prosím, teprve jeden rok!"

"A ten další chlapeček? Bridgetin synek?"

"James Raine je Philipovým přesným opakem. Oba dva jsou přitom doslova nerozluční. Mám dokonce pocit, že to tak zůstane už napořád. Když Philip chce, dává mu James ochotně i svoje vlastní hračky." Zasmál se. "Jediná věc, kterou James nikomu na světě nepůjčí, je jeho chůva. Na tu nesmím sáhnout ani já, jinak by se okamžitě pustil do křiku."

"Řekla bych, že se, chudinka, ale něco nakřičí," poznamenala Elizabeth jízlivě.

"James je náhodou skoro pořád zticha!" bránil se rozesmátý Miles. Důvěrně se k dívce naklonil. "Ovšem nesmíš zapomínat, že chodí hodně brzo spát."

Dovádivě ho od sebe odstrčila.

"Tatínku!" pištěl přibíhající Kit. "Poď se podívat! Tam stál dům, ale je úplně spálený!"

Za zatáčkou našli vyhořelou kopaničářskou chatrč. Střecha se propadla a nepoškozený zůstal pouze jeden roh.

"Počkej, Kite," zarazil Miles synka, který se chystal vejít do zříceniny.

Mohutné zuhelnatělé trámy visely z jediné stojící stěny k zemi. "Nejdřív to musím prohlédnout já."

Elizabeth s Kitem přihlíželi, jak Miles sahá na jeden trám po druhém a věší se na ně celou svou vahou. Na zem se však sesypalo jenom trochu sazí, trámy držely ve zdi skutečně pevně.

"Vypadá to docela bezpečně," připustil Miles. Kit přiběhl a nakukoval do temného otvoru bývalého obydlí.

Miles uchopil Elizabeth za paži. "Co kdybychom zašli támhle na ten kopec? Jestli se nepletu, rostou tam jabloně."

Na vršku našli malý sad. Většina stromů byla uschlá, ale přesto tu visel asi deset svraštělých, už skoro dozrálých jablíček. Elizabeth se po jednom z nich natáhla, když tu ji Miles objal kolem pasu a zdvihl ji o výšky. Utrhla jablko a on ji pomalu postavil na nohy tak, že hrudníkem se přitom třela o jeho tělo. Sotva se však rty dotkl jejích úst, ozval se znovu Kitův křik.

"Koukni se, tati, na co jsem přišel!"

Elizabeth se s úsměvem otočila k chlapečkovi. "Ukaž, Kite!"

S dramatickým povzdechem pustil Miles Elizabeth z náruče.

"To je přece houpačka!" radoval se Kit.

"Máš pravdu," souhlasil Miles a přitom tiskl Elizabethinu dlaň. Chytil provazy a několikrát s nimi prudce smýkl. "Tak ukaž, jak vysoko se umíš vyhoupnout," vybídl synka.

Elizabeth s Milesem ucouvli a sledovali, jak se Kit rozhoupává a prudce se odstrkuje, až se mu nožky vyhouply k větvím stromů.

74

"Aby si neublížil," starala se Elizabeth, ale Miles ji zadržel.

"A teď Elizabeth ukážeme, co dovedeš!"

Dívka zděšeně sledovala, jak se vysoko rozhoupaný Kit na houpačce vytahuje do stoje.

"Teď!" přikázal Miles s rozepjatou náručí.

Elizabeth jen nevěřícně zírala. Kitovo tělíčko proletělo vzduchem a přistálo v Milesově náruči. Zatímco Kit pištěl samým nadšením, pod dívkou se podlomila kolena.

Miles postavil synáčka na zem a Elizabeth zachytil. "Co se ti stalo? Vždyť je to jenom taková hra. Když jsem byl starý jako Kit, skákal jsem tatínkovi do náruče úplně stejným způsobem!"

"Ale kdybys uskočil...", začala naříkat.

"Proč bych měl uskakovat?" zhroutil se Miles. "Cožpak bych nechal Kita padnout na zem?" Přitiskl si ji do náruče a snažil se ji uklidnit. "S tebou si nikdo nehrál, když jsi byla malá?" zeptal se tiše.

"Rodiče zemřeli záhy po mém narození. Edmund mi dělal poručníka."

Tyhle dvě věty prozradily Milesovi víc než dost. Poodstoupil, aby na ni lépe viděl. "Tak teď ti vynahradíme,

o co jsi přišla v dětství. Vyskoč si na houpačku a já tě rozhoupám!" Elizabeth zamířila k houpačce celá šťastná, že může zanechat vzpomínek na Edmunda.

"Já sám!" křičel Kit a bez valného úspěchu se snažil rozkomíhat dřevěné sedátko.

"Je strašně těžká," postěžoval si Milesovi sice šeptem, ale pořádně hlasitým.

"Pro mě ale ne!" rozesmál se Miles, vlepil Elizabeth polibek na ucho a sám popadl provazy. "Nezapomeň si tu pusu utřít!" popíchl ji, když letěla vzduchem.

"Teď nemůžu, ale určitě na to nezapomenu!" křikla přes rameno.

Miles provazy pustil a Elizabeth létala na houpačce vysoko sem a tam. Pokaždé když se k němu přiblížila, postrčil ji za zadek, a ne za sedátko, ale Elizabeth se tomu jenom smála. Sukně se jí vyhrnula nad kolena a ona

skopla boty a natáhla nohy před sebe.

"Skoč, Elizabeth!" nakázal jí Kit.

"Ty už jsi zapomněl, že jsem moc těžká?" škádlila ho celá rozesmátá.

Miles stál vedle houpačky. Čím déle ji znal, tím krásnější mu připadala. S hlavou zakloněnou se smíchy přímo zalykala. Ještě nikdy ji takhle neviděl.

"Tatínek tě chytí, uvidíš!" trval na svém Kit.

"Samozřejmě. Tatínek se na chytání lady Elizabeth už nedočkavostí celý třese," připojil se i Miles. S úsměvem si stoupl dopředu. Všiml si, jak jí přes tvář přeletěl stínek pochybnosti. "Tak mi přece věř, Elizabeth!" Usmíval se, ale současně svá slova myslel smrtelně vážně. "Dopřavdy neuhnu. Chytnu tě, ať už skočíš sebeprudčeji!"

Elizabeth se po Kitově vzoru na houpačku sice nepostavila, ale skutečně se pustila provazu a střežem hlav se řítila do Milesovy náruče. Když mu přistála na hrudi, náraz jí málem vyrazil dech.

Miles ji k sobě přepevně přitiskl a potom, s tváří hrůzou celou zkřivenou, připustil: "Ty jsi ale vážně strašně těžká, Elizabeth!"

Jeho vlastní pád byl tím nejnápadnějším podvodem, s jakým se kdy vůbec setkala, a zatímco se s hlasitými steny hroutil k zemi, zahihňala se a pevně na něm visela. Miles nepřestával srdceryvně vzdychat, ale to už se kutáleli z prudkého vršku dolů. Ostatně, ono to kutálení byl taky pěkný podvod, protože když se Miles ocitl dole, svíral Elizabeth v ocelovém objetí a dlaněmi jí jezdil po zádech, zatímco když byla dole ona, pažemi a koleny ji nadlehčoval, aby se, nedej bože, nezranila o kámen.

Elizabethino hihňání se postupně proměnilo v smích, který ji zbavil veškeré síly, takže Milese od sebe odstrkovala naprosto neúčinně. Zarazil se vždycky, když se ocitla nahoře, ale sotva se pokusila jeho paže setřást, hned se překulil a ona se ho ještě ráda zase chytla.

Na úpatí kopce se zastavili. Miles rozhodil paže a za

76

vřel oči. "Jsem vyřízený člověk, Elizabeth!" zanaříkal zlomeně.

Kit, který se chtěl k jejich dovádění připojit, sjel z kopce jako lasička a hupnul otci přímo na břicho. Miles ovšem nebyl na jeho výlev lásky připravený. Tentokrát tedy zasténal nepředstíraně a Elizabeth se zhroutila v novém záchvatu smíchu.

Miles si okázale sundal synáčka z hrudníku a otočil se k Elizabeth. "Tobě dělá dobře, když mě něco bolí, víš!" Hlas mu zněl vážně, ale v očích mu to jen hrálo.

"Pojď, Kite, ukážeme spolu lady Elizabeth, že se nemůže jen tak beztrestně vysmívat dvěma rytířům téhle staré dobré Anglie!"

Elizabeth začala vyděšeně couvat, ale Miles s Kitem byli jako blesk. Miles ji popadl za ramena, zatímco Kit se jí celým tělíčkem pověsil na nohy. Elizabeth se zamotala do sukní, Milesovi se nohy zapletly do vlastního synka a Kit prostě jenom táhl celou tu tíhu k zemi. Všichni tři spadli na zem na jednu velikou rozesmátou hromadu. Miles začal Elizabeth lechtat a Kit se k němu ochotně připojil.

"Stačí?" zeptal se Miles, skloněný těsně nad Elizabethinou tváří, po které se valily slzy smíchu. "Jsi ochotná prohlásit, že jsme nejlepší ze všech rytířů?"

"Ale já... jsem nikdy netvrdila opak," vyrazila celá bez dechu.

Milesovo lechtání však neúprosně pokračovalo. "Tak tedy pověz, jací jsme!"

"Jste ti nejstatečnější a nejkrásnější rytíři v celé Anglii - ne, na celém světě."

Konečně se mu ruce zastavily. Zůstaly ležet rozevřené kolem jejího pasu, s palci dosahujícími až k jejím nadrům. "A jak že se jmenuju?" zašeptal najednou docela vystráznělý.

"Miles," odpověděla mu rovněž šeptem a visela pohledem na jeho očí. "Miles Montgomery." Pažemi ho objala kolem ramen a teď je zlehka přesunula k jeho šíji. Miles se shýbl a políbil ji, sice jemně a něžně, ale bylo to poprvé, kdy mezi nimi přeskočila nepatrná jiskřička vášně.

Kit však skočil otci na záda a Milesova tvář spadla z Elizabethiných rtů a jen taktak že se nezabořila do hlíny.

"Pojď se ještě pohoupat, tati."

"Když si pomyslím, že jsem svého syna kdysi doopravdy miloval," postěžoval si Miles tiše Elizabeth do ucha a potom se začal zvedat i s chlapečkem, který mu seděl na zádech.

Nikdo z nich si nestačil povšimnout, že během posledních několika minut se nebe černě zatáhlo, takže se ve chvíli, kdy je zasáhly první studené krupěje, leknutím až zajíkli. Potom se nebesa otevřela a přívál vod je málem utopil.

"Honem k té chatrči!" zavelel Miles, trhnutím vytáhl Elizabeth na nohy, objal ji kolem ramen a společně utíkali do úkrytu.

"Promokla jsi hodně?" staral se, když si ze zad sundal Kita.

"Není to tak hrozné," usmála se na něho a hned nato se otočila k dítěti.

Miles položil ruku na Elizabethinu paži. "Co kdybyste vy dva rozdělali oheň a já zatím donesu něco k snědku, ano?"

Kit nadšeně souhlasil, ale Elizabeth si pochybovačně měřila venkovní déšť, který se lil jako vodopád. "Možná bys měl raději počkat, než ta průtrž trochu poleví." Miles se na ni potěšeně usmál. "Budu v pořádku. Vy dva teď zůstanete tady. Já nepůjdu nikam daleko, tak buďte klidní!" Protáhl se mezi ohořelými trámy a byl pryč.

Elizabeth přistoupila k východu z jejich úkrytu a dívala se za ním. Vůbec nepochybovala o tom, že Miles Montgomery si ani v nejmenším neuvědomuje, jak neobvyklý den vlastně strávila. Celé dopoledne prožila v přítomnosti muže, a celou tu dobu nezpozorovala z jeho strany ani náznak hrubosti či násilí. A kolik smíchu si užila! Odjakživa se ráda smála, ale její bratři byli vždycky tak vážní - ostatně vážným by se stal každý, kdo by žil pod jednou střechou

78

s Edmundem Chatworthem! Ona se ale dneska smála spolu s mužem, který se nepokoušel servat z ní na místě šaty, a přitom kdykoliv se předtím na někoho usmála, okamžitě po ní skočil a začal ji ubližovat.

Tohle vůbec nebylo tím, že by snad svou krásou v mužích rozmýšlela nezvladatelnou vášeň. Ano, byla krásná, ale pokud měla věřit lidským řečem, vedle bohaté Revedounové by neobstála. To, že se Elizabeth stávala obětí útoků mužů, způsobil její bratr Edmund. Jeho zvrácený smysl pro humor ho zavedl až k uzavírání sázek, který z jeho hostů že dostane Elizabeth do postele jako první. Edmund byl totiž vzteky bez sebe, že se ho Elizabeth nebojí. Jako malou ji vozíval domů z kláštera, kde jinak většinou žila, a kolikrát ji udeřil nebo srazil ze schodů. Kupodivu se jí však vždycky podařilo vyváznout bez zranění.

Ve dvanácti se už naučila bránit se a s úspěchem si pomocí hořící pochodně udržela Edmunda od těla. Po této události dostalo Edmundovo žertování vážnější ráz a Elizabeth se naučila mít se více na pozoru a případným násilníkům unikat s ještě větší obratností. A naučila se taky, jak těm mužům, kteří se ji snažili zneužít, způsobit pořádnou bolest. Donutila Rogera, aby ji vycvičil v užívání válečné sekery, meče i dýky. Kromě toho ovládala umění obrany pomocí jazyka ostrého jako břitva.

Po několika týdnech strávených s Edmundem a jeho kumpány se Elizabeth – většinou s Rogerovou pomocí – podařilo vždycky uniknout zase zpátky do kláštera, kde si mohla pár týdnů opět odpočinout – dokud si Edmund pro ni znovu nepřijel.

"Já už mám ohníček, lady Elizabeth," ozval se za ní Kitův hlásek.

Otočila se k němu s vřelým úsměvem. Děti byly odjakživa její velká láska. Děti nikdy nic nepředstíraly, nesnažily se od ní něco vyzískat, a naopak uměly štědře rozdávat. "Tys udělal všechnu tu práci a já tady zatím jen tak koukala!"

Zamířila k chlapečkovi. "Nechceš, abych ti při čekání na tatínka něco hezkého vyprávěla?"

Usadila se zády ke zdi, chodidla natáhla směrem k ohni a objala Kita kolem ramínek. Přes sebe i dítě ještě přehodila Milesův plášť a začala Kitovi povídat příběh o Mojžíšovi a lidu izraelském. Než se však dostala k příhodě, kdy se vody Rudého moře rozestoupí, Kit se choulil vedle ní a spal.

Do toho kousku střechy, který jim zbýval nad hlavami, bušil prudce déšť. Na třech místech dovnitř zatékalo. Zadívala se do plamenů, když tu se z mlhy náhle vynořil Miles, usmál se na ni a přihodil dříví na oheň. Mlčky stáhl a vyvrhl ulovené selátko, nakrájel maso na špalíčky a nabodnuté na větvích je nechal opékat.

Elizabeth si nemohla pomoci, a když ho tak sledovala, musela se v duchu divit, co je to za zvláštního člověka. Nebo snad byla většina mužů jako on? Roger vždycky tvrdil, že Elizabeth zná z lidí výhradně tu nejhorší spodinu, a podle toho, jak některé dívky v klášteře opěvovaly své nápadníky, by Elizabeth skoro soudila, že někteří muži skutečně nejsou jen jako ti, které se pořád snažila ze sebe setrást.

Miles klečel u ohně a ruce se mu při krájení masa jenom kmitaly. Luk měl položený na dosah, toulec mu visel přes rameno a meč od boku neodkládal snad vůbec nikdy. Dokonce i když se prve kulili z toho vrchu, houpal se Milesovi u pasu jeho meč. Co je to za člověka, který se dokáže smát spolu se ženou a přitom být připraven čelit nebezpečí?

"Na co myslíš?" zeptal se Miles potichu. Pozorně se na ni přitom zadíval.

Elizabeth se vzpamatovala. "Že jsi promočený natolik, až mám strach, abys nám neutopil oheň."

Zdvihl se a protáhl si záda. "V téhle zemi je ale chladno, co říkáš?" Načež si začal pomalu odkládat své provlhlé svršky. Každý kousek oblečení pečlivě zavěsil u ohně.

Elizabeth ho netečně pozorovala. Nazí muži pro ni nepředstavovali nic nového, rytíři jejích bratrů mezi se

80

bou často zápasili oděni pouze do bederních roušek, nicméně ona sama pochybovala, jestli si některého z těch mužů doopravdy prohlédla.

Miles měl štíhlou, přesto však svalnatou postavu, a když se k ní ve své bederní roušce otočil, spatřila Elizabeth jeho mohutně zarostlý hrudník, na němž tmavé kudrnaté chloupky vytvářely veliké písmeno V. Stehna měl mohutná, od neustálého cvičení v plné zbroji pěkně vypracovaná, a k tomu dobře vyvinutá lýtka.

"Elizabeth," upozornil ji Miles šeptem, "ty chceš, abych se červenal, vid'?"

Z těch dvou se ovšem začervenala Elizabeth. Zaslechla Milesovo pochechtávání a v rozpacích odvrátila zrak.

"Tatínku," ozval se vzbouzející se Kit. "Já mám hlad."

Elizabeth pustila děcko z náruče jen velice neochotně. Je pravda, že děti zbožňovala, ale měla příliš málo příležitostí se s nimi setkávat. Neznala nic krásnějšího než držet takhle dítě v objetí a cítit na sobě jeho důvěřivý a oddaný pohled, kochat se jeho něžnými doteky.

"Máme tu vepřové a pár jablek," potěšil Miles synka.

"Není ti zima, tati?" vyzvídá Kit.

Miles se na Elizabeth ani neohlédl. "Mě zahřívají žhavé dámské pohledy. Pojďte jíst s námi, lady Elizabeth!"

Ta se k nim připojila ještě celá zardělá, ale za chvíli své rozpaky přece jen překonala. Na Kitovo naléhání se Miles uvolil vyprávět příhody z dětství svého i svých bratrů. Hrdinou byl pokaždé samozřejmě on sám, zachraňoval svým bratrům životy a neustále je něčemu novému učil. Kit měl očka rozzářená jako hvězdičky.

"A když jsi skládal svou rytířskou přísahu," otázala se s nevinným výrazem Elizabeth, "zapřisáhl ses také, že nebudeš nikdy lhát?"

Miles na ni mrkl. "Podle mne se to netýkalo lží, jež mají za úkol okouzlit vlastního syna nebo vlastní..." Vypadalo to, že neví, jak se vyjádřit.

"Zajatkyni?" navrhla tedy sama.

"Ale Elizabeth!" namítl bezmocně. "Uznej přece, že dáma by si o mládenci, jemuž starší bratři neustále zne

příjemňovali život, nemohla myslet nic hezkého!"

"A oni to vážně dělali?"

Otázka zněla velice vážně a Miles v mžiku pochopil, že si jeho stížnost vyložila doslova. "Ne, ve skutečnosti ne," uklidnil ji. "Osířeli jsme v příliš raném věku, takže se obávám, že některé z našich šprýmů nebyly dvakrát bezpečné, nicméně přežili jsme všichni."

"A žili šťastně až do smrti," poznamenala Elizabeth hořce.

"Pověz mi, jaký to vlastně byl život po boku Edmunda Chatwortha?" zeptal se s nepředstíraným nezájmem.

Elizabeth pod sebou zkřížila nohy. "Edmund si také potrpěl na... šprýmy," odpověděla stručně.

"Už máš dost, Kite?" staral se Miles, a jak sahal po dalším kousku masa, všimla si Elizabeth, že na spodní straně zápěstí má hlubokou řeznou ránu, která se teď otevřela a začala krváčet.

Z jejích pohledů Milesovi zřejmě neunikl ani jediný. "Tam mě švihla tětiva. Jestli chceš, můžeš mi tu ránu ošetřit," navrhl tak dychtivě a s takovou nadějí v hlase, že se mu Elizabeth musela smát.

Nadzdvihla si sukni, utrhla pruh látky ze spodničky a navlhčila jej v dešti.

Miles se před ní uvelebil do tureckého sedu a natáhl ruku. Dívka z ní začala smývat krev.

"Ani nevíš, jaká je to krása, když se na mě takhle usmíváš!" prozradil Miles.

"Kite! Nech toho lezení po trámech! Vytáhni z mého toulce plátýnko a vyčisti mi meč! Ale pozor, ať mu nezničíš ostří!" Obrátil se opět k Elizabeth. "Tvůj úsměv chápu ve svém případě jako poctu. Nevím to určitě, ale řekl bych, že mnoha mužům svůj úsměv nevěnuješ."

"Je jich velice málo," potvrdila.

Miles ji uchopil za ruku, kterou mu omývala zápěstí, a políbil ji do dlaně.

"Začínám se domnívat, žeš vskutku takový anděl, na jakého vypadáš. A Kit že tě přímo zbožňuje."

82

"Mám pocit, že Kit se v životě s cizím člověkem nesetkal, takže zbožňuje úplně každého."

"Ale já ne." Opět jí políbil ruku.

"Přestaň s tím!" Odtáhla se od něho. "Se svými polibky zacházíš velice marnotratně!"

"Pokud se omezují pouze na polibky, tak to se pořádně ovládám. Nejradši ze všeho bych se s tebou pomiloval. Kite!" okřikl synka, který mával s jeho mečem nad hlavou. "Jestli tě napadne s ním někam bodnout, stáhnu tě z kůže!"

Elizabeth odstrkovala Milesovu čerstvě ovázanou ruku a přitom se neubránila smíchu. "Myslím, že až si podruhé budeš chtít namlouvat, měl bys nechat svého synáčka raději doma."

"Kdepak!" usmál se Miles. "Kit toho už dokázal víc, než by se povedlo mně v průběhu několika měsíců."

Po této záhadné poznámce vyskočil, aby z ruček neposedného synka zachránil svůj milovaný meč.

7. KAPITOLA

noci zas všichni spali pohromadě, s Kitem pevně vklíněným mezi svými těly. Elizabeth dlouho bděla a naslouchala Milesovu a Kitovu dechu. Ty poslední dva dny byly natolik neobvyklé, že ničím nepřipomínaly její dosavadní zkušenosti. Jako kdyby po mnohaletém dešti vykuklo sluníčko.

Když se probudila, ležela na plášti úplně sama. Pléd jí kdosi pečlivě zahrnul podél těla. Rozespale se usmála a zachumlala se do přikrývek ještě o kus hlouběji. Na vteřinku zatoužila, aby v této pustině mohla zůstat navždycky a pořád si užívat dní plných veselí a smíchu.

Lehla si na záda, protáhla se a rozhlédla se po jejich úkrytu. Nespatřila však vůbec nikoho. Poslední dobou se jí otupily smysly. Obvykle spávala jen tak na půl ucha, Milesovi a Kitovi se však přesto podařilo vyklouznout, aniž by ji probudili. Naslouchala tedy, kdy je uslyší, a při zvuku blížících se kročejů před chatrčí se radostně usmála.

Kradmo a úplně neslyšně se vyplížila z chatrče a ponořila se do lesního podrostu. Jakmile se ukryla, zaslechla zleva přicházejícího Milese s Kitem, nebylo možno si je splést. Kdo to tedy číhal v houští tady vepředu?

Všechny zkušenosti, které nasbírala během těch let, kdy prchala před bratrovými kumpány, se jí teď velice hodily. Pohybovala se lesem tiše a zkušeně. Po několika minutách se jí podařilo zahlédnout člověka, který se tak usilovně snažil připlazit až k jejich útočišti.

84

Na břiše, a s předlouhým tělem naprosto nehybným, tu ležel sir Guy a otáčel hlavou směrem k obzoru, kde bylo možno spatřit běžícího Milese s Kitem.

Elizabeth se za Guyova záda připlížila tiše jako duch. Shýbla se a zdvihla malý, podlouhlý kámen. Roger jí kdysi vysvětlil, že i její drobná slabá pěst získá na síle, když sevře něco pořádně tvrdého. S kamenem v hrsti se sehnula a z pouzdra u boku vytrhla siru Guyovi jeho malou dýku.

Obr se jediným plyným pohybem ocitl na nohou. "Lady Elizabeth!" vydechl nevěřícně.

Elizabeth ucouvla na délku paže. "Proč nás sledujete? Snad jste svého pána nezradil a nepřicházíte ho teď zabít?"

Jizva na Guyově tváři zbělela, ale muž mlčel. Namísto odpovědi odvrátil hlavu směrem k Milesovi a prudce, pronikavě hvízdal.

Elizabeth pochopila, že takto Milese přivolává, že jde o smluvený druh signálu. Pokud se ale sir Guy nebojí svého pána zavolat, pak musí Miles o obrově tajné přítomnosti něco vědět.

Miles se objevil za neuvěřitelně krátkou dobu, sám as taseným mečem.

"Paní se táže, jestli mám v úmyslu tě zabít," oznámil sir Guy vážně.

Miles hleděl udiveně z jednoho na druhého. "A jak tě našla?"

Sir Guy nespouštěl zrak z Elizabethiny tváře. Zdálo se, že k ní cítí současně obdiv smíšený s rozpaky. "Vůbec jsem ji neslyšel."

Milesovi zajiskřily oči. "Vrať mu tu dýku, Elizabeth. OGuyově věrnosti není žádných pochyb."

Elizabeth se však ani nepohnula. V dlani svírala kámen ukrytý v záhybech svých šatů a přitom si povšimla, že měkké podrážky sira Guye stojí na plochem kusu skály. Chodidla představovala zranitelné místo i u těch nejsilnějších mužů.

"Kde je tvá družina?" udeřila na Milese, ale přitom nepřestávala pozorovat sira Guye.

"Nu... Elizabeth," začal Miles. "Víš, já si myslel..."

Podle nepatrně se měnícího výrazu v obličeji sira Guye Elizabeth pochopila, že ať už se odehrálo cokoli, nápad se vylíhl v Milesově hlavě.

"Jen to koukej dopovědět!" vyštěkla.

"Teď jsme na pozemcích klanu MacArranů, proto jsme v bezpečí. Rozhodl jsem se tedy s tebou a s Kitem putovat dál pěšky. Žádné nebezpečí nikdy nehrozilo."

Elizabeth se k němu prudce otočila, ale přitom nepřestávala dávat pozor na sira Guye. "Takže to všechno byl klam!" prohlásila otevřeně. "A že tvoji lidé zmizeli, to byla sprostá lež! Ty řeči o nebezpečí, to byl podvod! Všechno tohle jsi podnikl jenom proto, abys mohl se mnou zůstat o samotě!"

"Podívej se, Elizabeth," pokoušel se ji Miles uklidnit. "Pořád bylo kolem nás plno lidí. Napadlo mne, že kdybychom strávili nějaký čas spolu o samotě, že se ti podaří líp se ve mně vyznat. A Kit -"

"Jméno toho dítěte nezneužívej! Chlapec na té tvé lži nemá sebemenší podíl!"

"To přece nebyla lež," žadonil Miles a oči mu něhou přetékal.

"A co bylo s tím nebezpečím? Riskoval jsi můj i synáčkův život! Tyhle lesy jsou přece plné divochů!"

Miles jí věnoval nadřazený úsměv. "To je sice pravda, ale sňatkem mého bratra jsem s těmito divochy spřízněný. Jsem si stoprocentně jistý, že právě teď jsme MacArrany doslova obklopeni!"

"Já ale neslyšela vůbec nic, pokud ovšem nepočítám tohle funicí zvíře!"

Sir Guy se rozhořčeně napřímil.

"Ale vždyť se nic špatného nestalo," chlácholil ji usměvavě Miles. "Dej mi tu dýku, Elizabeth."

"Nic špatného, pokud se nepočítá, žes obelhal ženu!" vztekala se dívka.

Sotva to dořekla, začaly se události řítit jako vodopád. Elizabeth s napřaženou dýkou skočila po Milesovi. Sir Guy jí z ruky zbraň stačil vyrazit, ale dívka mu stačila

86

podpatkem přidupnout dva nejmenší prsty na levé noze. Miles se užasle otočil ve směru Guyova bolestného výkřiku a přehlédl tak Elizabethinu pěst skrývající kámen, která se mu zaryla do žaludku. S hlasitým vyjeknutím se Miles bolestí zlomil v pase.

Elizabeth ucouvla. Sledovala, jak si sir Guy sedá na zem a se zkřivenou tváří se snaží vytřepat nohu z boty. Miles vypadal, jako kdyby se chystal vyzvracet večeri.

"Výborná práce!" ozvalo se za Elizabeth. Bleskově se otočila a pohlédla do obličeje nesmírně krásné ženy, černovlasé a modrooké, urostlé stejně jako Elizabeth, což byla výška poměrně výjimečná. Vedle ní stál obrovský pes.

"Tahle lekce tě, Milesi, možná naučí," pokračovala dívka, "že ne všechny ženy si libují v zacházení, jaké se mužům zdá přiměřené."

Elizabeth s úžasem sledovala, jak se z korun stromů spouštějí další lidé a jak od chatrče přichází jakýsi starší muž a za ruku vede malého Kita.

"Lady Elizabeth Chatworthová," oslovila ji žena, "já jsem Bronwyn MacArranová, zemanka klanu MacArranů a švagrová tohoto mladého pleticháře."

Miles se mezitím stačil vzpamatovat. "Bronwyn, jsem moc rád, že tě zase vidím!"

"Tame," obrátila se Bronwyn ke starci. "Prohlédni siru Guyovi tu nohu. Má něco zlomeného?"

"Řekla bych, že ano," ozvala se Elizabeth. "Kdykoliv jsem tohle provedla, většinou to onen postižený odnesl zlomeninou malíčku."

Bronwyn jí věnovala uznalý pohled. "A tohle jsou moji lidé. Douglas!" Kdykoliv vyslovila jméno, postoupil příslušný muž kupředu a pokynul lady Elizabeth na uvítanou. "Alex, Jarl a Francis."

Elizabeth odhadovala zmíněné muže pozorným pohledem. Jejich blízkost se jí vůbec nezamlouvala. Přesunula se kousek stranou, aby za zády neměla sira Guye. Tolik mužů v ní vyvolávalo pocit, jako by byla zamčená v těsné kamenné hrobce.

Miles, který si nepřestával třít pohmožděný žaludek, si jejího manévru dobře povšiml a stoupl si poblíž ní. Když se k ní chtěl přiblížit Tam, Miles se dotkl starcovy paže a varovně se na něho podíval. Tam se nechápavě zachmužil, pustil Kitovu ruku a ucouvł. Všiml si, že Elizabeth ho sleduje zrakem ostrážitým jako ostříž.

"A kde je ten můj ničemný bratříček?" zeptal se Miles Bronwyn, která tu scénu před sebou sledovala naprosto nevzrušeně.

"Hlídkuje na severní hranici, ale jistě se k nám připojí, ještě než dorazíme do Larenstonu."

Miles uchopil Elizabeth za paži, a když se mu pokusila vytrhnout, zesílil sevření. "Bronwyn má doma miminko," pronesl hlasitě a potom šeptem dodal: "Jsi v bezpečí. Drž se u mne, ano?"

Elizabeth na něho upřela zničující pohled, který prozrazoval, že se s ním necítí bezpečněji než s kterýmkoliv cizincem, nicméně skutečně se nadále zdržovala po jeho boku. Muži vedle Bronwyn byli oblečeni jako pohané, nahá kolena, vlasy splývající až na ramena a na opascích se jim houpaly dlouhé a široké meče. Bronwyn vycítila, že se tu jedná o víc než o ten dětinský klam, který Miles zkoušel uplatnit vůči Elizabeth. Neměla však ani zdání, čeho se to všechno vlastně týká. Třeba se to napětí, které teď viselo ve vzduchu, po návratu do Larenstonu samo vysvětlí. "Tak tedy vyrazíme?"

Elizabeth zůstala stát bez hnutí, dokud se všichni Bronwynini muži neocitli daleko před ní. K úkrytu s koňmi byl pořádný kus cesty. Muži šli mlčky. Vedle pomalu kulhal sir Guy a opíral se přitom o klacek.

"Já nepojedu jinak než za nimi," procedila Elizabeth skrze zaťaté zuby.

Miles sice začal něco namítat, ale rychle se zarazil. Prohodil cosi k Bronwyn, a když přikývla, odjeli všichni Skoti napřed i se sirem Guyem. Kit se usadil v Tamově sedle.

"Elizabeth," začal Miles, když se vyhoupl na koně. "Bronwynini lidé ti nezamýšlejí nějak ublížit. Nemáš sebemenší důvod se jich obávat."

Elizabeth se na něho mrazivě podívala. "A jejich spo

88

lehlivost mi má zaručit právě tvoje slovo? Když jsi mi takhle lhal? Když patříš k rodině nepřátel mého rodu?"

Miles na okamžik obrátil oči k nebi. "Ale ano, zřejmě nebylo správné, že jsem tě takhle podvedl, ale kdybych tě požádal, abys se mnou a s Kitem pár dní dováděla po lese, co bys mi asi tak odpověděla?"

Elizabeth odvrátila zrak.

"Holčičko, ty si musíš občas dopřát trochu zábavy! Vždyť tys tam na pár hodin skutečně ten svůj strach z mužů ztratila!"

"Já jsem se mužů nikdy nebála!" utrhla se na něho. "Prostě jsem se jenom naučila být opatrná!"

"Jenomže ta tvoje opatrnost ovlivňuje každíčký tvůj krok!" obvinil ji nesmlouvavě. "Vždyť se na nás podívej, lokáme prach ve stopách Bronwyniny družiny, a to jenom proto, že máš strach, aby tě některý z nich nenapadl, kdybys ho na vteřinku ztratila z očí!"

"Když já se naučila –" spustila opět.

"Když ty ses naučila znát život jenom z té horší stránky! Většina mužů se však Edmundu Chatworthovi či Pagnellovi skutečně podobá! Tady ve Skotsku se snad konečně naučíš, že některým mužům se dá skutečně důvěřovat. Ale ne!" opravil se s pohledem pohrouženým do jejích očí. "Tady se naučíš, že důvěřovat můžeš především mně!" Nasadil koni ostruhy a připojil se k siru Guyovi. Elizabeth pokračovala v cestě sama.

Bronwyn se po dívce ohlédla a potom otočila svého koně, aby se k té cizí zlatovlásce přidala. Společně tvořily oslnivý pár. Elizabethiny jemné rysy se světlounkou pletí nádherně doplňovaly Bronwyninu výrazně modelovanou tvář.

"Milenecké nedorozumění?" optala se Bronwyn a pátravě si sousedku prohlížela.

"My nejsme žádní milenci!" odsekla Elizabeth chladně.

Bronwyn po tomto oznámení jen udiveně povytáhla obočí a pomyslela si, že Miles zřejmě poprvé tráví tak dlouhý čas vedle ženy, která mu nepatří. "A jak tedy došlo k tomu, že Chatworthová cestuje společně s Montgomerym?" zeptala se stejným tónem, jakým k ní hovořila Elizabeth.

Elizabeth po ní šlehla šířavým pohledem. "Jestli se chystáš plivat jed po mém bratru Rogerovi, měla by sis to nejdřív rozmyslet!"

Obě dívky se na sebe mrazivě zadívaly a po chvíli – během níž si stačily vyměnit množství mlčenlivých sdělení – Bronwyn jenom krátce přikývla. "Zeptej se svého bratra na jeho skotské příbuzné!" pronesla upjatě a pobídla koně vpřed.

Elizabeth opět osaměla.

"Tys Bronwyn něčím rozhněvala?" zjišťoval Miles, když se časem zase ocitl po jejím boku.

"To mám poslouchat ty hromady špatností namířených na adresu mého bratra? Ta ženská se zapřísáhla, že se provdá za Rogera, ale svému slovu nedostála! A výsledkem toho je –"

"Výsledkem toho je skutečnost, že Roger Chatworth napadl mého bratra zezadu," skočil jí do řeči Miles. Odmlčel se a pak se natáhl a uchopil ji za ruku. "Tak nám přece dej nějakou šanci, Elizabeth," žadonil něžně. Nad jeho pohledem srdce usedalo. "Vždyť po tobě nechci víc než čas, abych ti dokázal, že se nám dá věřit."

Elizabeth chtěla odpovědět, když tu se za nimi ozvalo dunění kopyt. Rozhlédla se a zjistila, že všichni muži vytasili své dvousečné meče, a než stačila vyslovit třeba jen slůvko protestu, Skotové obě ženy obklopili a Miles se přesunul k Elizabeth ještě o poznání blíž.

"To bude ten můj nemožný manžilek," prohlásila Bronwyn blaženým hlasem, který byl s jejími slovy v křiklavém rozporu.

Před skupinou se zastavilo pět mužů. Jejich vůdce byl urostlý muž s temně plavými, až po ramena sahajícími vlasy, jehož spalující pohledy vlastní manželky očividně potěšily.

"Zkrátka začínáš stárnout, Tame," protáhl světlovlasý muž nedbale a naklonil se v sedle dopředu.

Tam jenom něco zavrčel a zasunul meč opět do pochvy.

90

"K čertu s tebou, Stevene!" zasyčela Bronwyn. "Proč jste ten útes objížděli takovým tryskem? A proč jsi nedal znamení, že to přijíždíš právě ty?"

Steven sesedl pomalu z koně, hodil uzdu jednomu ze svých jezdců a zamířil ke své manželce. Se znuřeným výrazem ji popadl za kotník a začal dlaní pomalu klouzat nahoru.

Bronwyn se ho pokusila kopnout. "Dej pokoj!" nařídila. "Mám teď důležitější starosti, než se s tebou oddávat hrátkám!"

Steven ji však bleskově popadl kolem pasu a stáhl ji ze sedla. "Tak ty sis dělala starosti, že jedem po útesu příliš rychle?" zašeptal a přitáhl si ji do náruče.

"Tame!" křikla Bronwyn a snažila se Stevenovi vymanit z objetí.

"Ten mládenec mou pomoc nepotřebuje," poznamenal Tam.

"Zato já bych ji docela uvítal," ozval se Miles.

V tu ránu pustil Steven manželku z náruče. "Milesi!" radoval se a objal bratra sesedajícího z koně. "Kdypak jsi přijel? Co děláš tady ve Skotsku? Myslel jsem, že jsi u strýčka Simona – a copak se mi to doneslo? Že prý by strýček uvítal, kdyby mu tvoji hlavu přinesli na talíři?"

Miles se pousmál a v odpověď pouze krčil rameny.

Steven se ušklíbl, protože mu bylo jasné, že z mladšího bratříčka žádné podrobnosti nevytáhne. Miles býval tak uzavřený, až to člověka rozčilovalo.

"Miles k nám přivezl Elizabeth Chatworthovou!" oznámila mu Bronwyn významně.

Steven se obrátil a mezi lidmi vyhledal Elizabeth. Vzhlédl k ní. I s těmi svými něžnými rysy vyhlížela v sedle strnule a nepřístupně. Steven se k ní chtěl pustit, ale Miles ho zadržel.

"Hlavně se jí nedotýkej," poznamenal přitom, jako by pokračoval v načatém hovoru, a doprovázel bratra k dívce.

Steven se na vteřinku zatvářil překvapeně, ale potom se zazubil. Žárlivost, tu on znal až příliš dobře, ale u svého bratra se s ní zatím nesetkal.

Miles nastavil náruč a Elizabeth zaváhala. Miles ji uklidňoval: "Steven ti neublíží a totéž jednání čeká i od tebe." V očích mu hořely nezbedné ohníčky. Elizabeth se při pohledu na sira Guye, který po ní házel pohledy nijak nezakrývající jeho názor, že ji považuje za čarodějnici a zčásti za zrádu, neubránila pousmáním. S představováním však museli chvíli počkat, protože Kit, který v Tamově náruči usnul, se právě probudil a vrhl se milovanému strýčkovi kolem krku. Steven si chlapečka usadil na jedné paži a druhou vlídně nabídl Elizabeth.

Ta se však tvářila mrazivě a nepřístupně a vztažené ruky si vůbec nevšimala. Miles se na bratra varovně podíval a Steven nechal ruku zase klesnout. Tvářil se přitom, jako by mu bylo všechno dokonale jasné.

"Tak vás tady u nás vítám," pronesl přátelsky.

"Já jsem Chatworthová!"

"A já jsem Montgomery, a navíc" – mrkl po Bronwyn

– "MacArran. Přesto jste unás doopravdy vítána. Nechcete ten útes raději obejít? Je nesmírně srážný a leckdo by se ho mohl polekat."

"Na koni jezdit umím, děkuji," odbyla ho Elizabeth příkře.

Miles ji uchopil za paži a potom zdvihl její prstíky ke rtům. "O tvém jezdeckém umění přece nikdo nepochybuje. Můj nevycválaný bratříček jenom hledá záminku, jak by si s tebou mohl popovídat."

"Strýčku Stevene!" ozval se v tu chvíli malý Kit, který se poctivě snažil počkat, až dospělí udělají v hovoru nějakou přestávku. "Lady Elizabeth tatínka uhodila a sir Guy kvůli ní kulhá, a taky jsme spali v lese jenom tak, bez stanu a bez ničeho!" Usmál se na Elizabeth, která na něho na oplátku zamrkala.

"Sir Guy že kvůli ní kulhá?" rozřehtal se Steven. "To se mi ani nechce věřit!"

"Lady Elizabeth Chatworthová zlomila siru Guyovi prst na noze," vysvětlila mu Bronwyn ledovým tónem. Steven se na manželku zadíval přivřenýma očima.

92

"Mám takový dojem, že se mi způsob tvého oznámení dvakrát nezamlouvá!"

V tu chvíli se honem ozval Miles, aby opět upoutal bratrovu pozornost. "Co dělají MacGregorové?"

Následovalo napůl objasnění situace, napůl hádka nad ní. Steven s Bronwyn se snažili vyjádřit se co nejpřesněji

o klanu, který býval nepřitelem MacArranů po celá staletí – dokud se před několika měsíci nedosáhlo příměří. Bronwynin bratr Davy se totiž oženil s dcerou náčelníka MacGregora.

Během hovoru minuli zrádný útes, kde se po jedné straně cesty zvedala skála vysoko nad jejich hlavy a po straně druhé spadala příkře rovnou do moře.

Elizabeth, uzavřená v hloučku poblíž Milese a po Stevenově boku, před nímž kráčela Bronwyn, naslouchala výměnám názorů mezi manžely s narůstajícím okouzlením. Hádali a přeli se sice pořádně hlučně, ale beze všech stop nepřátelství. Muži vzadu si klidně povídali, takže tohle kočkování pro ně zřejmě nebylo vůbec ničím novým. Bronwyn Stevena popichovala, dokonce na něho zkusila vyrukovat i s nadávkami, ale on se na ni jenom usmíval a klidně ji usadil slovy, že má dětinské nápady. Ve všech jiných manželstvích, která Elizabeth znala, by jen za polovičku toho, co si troufala Bronwyn manželovi říci, zaplatila manželka přinejmenším modřinou na oku.

Elizabeth mrkla po Milesovi a zjistila, že se nad bratrem a Bronwyn pouze shovívavě usmívá. Do hádky začal zasahovat Kit, bránil Bronwyn a utíkal ji chytit za ruku.

"Nezapře se, že je to tvůj syn!" ohlédl se rozesmátý Steven po bratrovi.

A právě tohle ohlédnutí na Milese, které mu do zorného úhlu přineslo rovněž skalní masiv, mu umožnilo zahlédnout padající kamení, které mířilo přímo na Elizabeth. S instinktem rytíře, který je stejně rychlý jako jeho myšlenka, skočil po Elizabeth a strhl ji stranou. Oba prudce udeřili těly o skalní stěnu a Steven dívku tiskl ke skále, zatímco za nimi do země bušily obrovské balvany.

Ovšem bez rozmyšlení jednala i Elizabeth. Na okamžik ji její ostražitost sice opustila, nicméně v tomhle hloučku cizích mužů se dvakrát volně necítila. Nestačila vytušit důvod Stevenova náhlého činu, pochopila jediné, že tento muž ji opět ohrožuje.

Ztratila hlavu. Nebyl to jen tak obyčejný zmatek, Elizabeth zaječela tak pronikavě, že poplašila už tak neklidné koně. A jekotem to všechno ještě zdaleka neskončilo, Elizabeth se pustila i do škrábání a kopání jako divoké zvíře polapené v pasti.

Steven, kterého její chování zaskočilo, se ji pokoušel popadnout za ramena. "No tak, Elizabeth!" křikl jí přímo do vyděšené tváře.

Milese zasáhly padající kameny do ramene a do zad, takže upadl na kolena, sotvaže však zaslechl Elizabethin křik, okamžitě k ní přiskočil. "Táhni k čertu!" zařval na svého bratra. "Přece jsem ti říkal, aby ses jí nedotýkal!" Hrubě odstrčil Stevena stranou a snažil se Elizabeth popadnout do vlastní náruče.

"Ticho bude!" nařídil jí rázně.

Elizabeth však nepřestávala vyvádět, rvala se s ním a snažila se mu uprchnout. Miles ji uchopil za ramena a bezohledně s ní zalomcoval. "Elizabeth!" opakoval trpělivě a zřetelně. "Jsi v bezpečí. Slyšíš? Tady jsi v bezpečí!" Po dalším zalomcování konečně zachytil její pohled – ale takové oči Miles nikdy v životě neviděl, takové vyděšené, bezmocné, hrůzou třesící oči. Na okamžik se na sebe zadívali a Miles se silou vši své vůle snažil přinutit dívku ke klidu. "Teď už jsi přece v bezpečí, má lásko. Se mnou budeš vždycky v bezpečí!"

Celá se rozechvěla. Miles si ji přitáhl do náruče, přitiskl ji k sobě a něžně ji hladil po vlasech. Ohlédl se po Stevenovi, který postával poblíž, a řekl:

"Nechte nám tady koně. Přijedeme za vámi později."

Lidi, kteří je míjeli mlčky jako o pohřbu, si Elizabeth ani neuvědomovala.

Strach ji zbavil veškerých sil a jediné, na co se vzmohla, bylo, že se opřela o Milese, aby se

94

úplně nezhroutila. On jí zatím laskal tváře, šíjí i ramena. Trvalo hodně dlouho, než se od něho odtáhla.

"Musela jsem vypadat jako dokonalý hlupák!" povzdechla si potom s takovým zoufalstvím, že se Miles na ni musel usmát.

"Steven prostě nepochopil, co tím myslím, když jsem ho požádal, aby se tě nedotýkal. Určitě to považoval za obyčejnou žárlivost."

"Copak ty nežárlíš?" odtáhla se od něho a snažila se změnit téma hovoru.

"Neříkám, že ne. Ale ten tvůj strach je teď mnohem závažnější problém než celá moje žárlivost."

"Po tom mém strachu, jak tomu ty říkáš, ti vůbec nic není!" Podařilo se jí úplně se vyprostit z jeho objetí.

"Elizabeth," poprosil ji tichounce. "Přece to v sobě nechceš nosit nadosmrti. Už jsem ti říkal, že jako posluchači se mi nikdo nevyrovná. Tak si o tom se mnou promluv. Prozraď mi, co tě tak strašně děsí."

Dívka se oběma rukama zachytila skály za svými zády. Dotýkat se té mohutné stěny bylo příjemné. Uvědomovala si, že teď už jí nic nehrozí. "Proč jsi ty ostatní vlastně poslal pryč?"

V očích se mu hněvivě zablýsklo. "Samozřejmě jenom proto, abych tě mohl zprznit beze svědků. Jaký bych mohl mít jiný důvod?" Když zjistil, že jeho jízlivost plně nepochopila, zoufale rozhodil rukama. "Nechme toho. Pojedeme tedy do Larenstonu." Chytil ji za paži poněkud surově. "Jestlipak víš, Elizabeth, co bys potřebovala? Aby se s tebou někdo pomiloval, aby ti dokázal, že ten tvůj strach je horší než vlastní skutečnost!"

"Takových dobrovolníků by bylo!" zasykla nenávistně.

"To já bych zase spíš soudil, žeš poznala pouze prznitele – a žádné milence!"

Poté ji doslova vyhodil do sedla a sám se posadil za ni. Vyjeli.

8. KAPITOLA

Elizabeth si přitiskla ruku na čelo a pomalu otevřela oči. Rozlehlá místnost, kde stála její postel, byla temná a opuštěná. Do pevnosti klanu MacArranů s Milesem dorazili už před několika hodinami. Bylo to starobylé sídlo vybudované na samém okraji útesu, jako kdyby se tam přidržoval pařáty obrovský orel. Jakási žena, která vyhlížela stejně staříčce jako sám hrad, podala dívce horký nápoj vonící bylinkami, a sotva se otočila zády, vychrstla Elizabeth nápoj za lavici. V léčivých bylinách se vyznala, takže pro ni nebylo těžké odhadnout, co asi nápoj obsahuje.

Stařenka se sukovitou postavou si Elizabeth pozorně prohlížela. Po chvíli začala dívka předstírat ospalost a uložila se do postele.

"Potřebuje odpočinek jako sůl," poznamenala nad ní Bronwyn. "V životě jsem neviděla nikoho tak rozzuřeného, jako byla ona, když ji Steven strhl z cesty tomu padajícímu kamení. Jako kdyby ji najednou posedl zlý duch."

Morag si krátce odfrkla. "Když ty ses poprvé setkala se Stevenem, taky ses mu pořádně bránila a hned tak jsi toho nenechala."

"To ale bylo něco jiného," namítala Bronwyn. "Milesovi se ji potom podařilo trochu uklidnit, ale nejdřív s ní musel pěkně dlouho lomcovat. Víš, že zlomila siru Guyovi prst na noze?"

"A taky jsem slyšela, že vy dvě jste se pohádaly!" vyštěkla Morag přísně.

96

Bronwyn se začala hájit. "Troufla si přede mnou omlouvat Rogera Chatwortha! Po tom všem, co mi provedl –"

"Je to přece její bratr!" usápala se Morag. "Na jednu stranu její věrnost sice chápeš a na druhou očekáváš, že bude rozumět i tobě. Bronwyn, ono na světě existuje více pravd než jenom jedna, víš?" Sehnula se a přehodila přes Elizabethino nehybné tělo veliký modrozelený pléd. "Jen ať tu tiše odpočívá. Od nejstaršího Stevenova bratra dorazil posel."

"A proč jsi mi to neřekla?" zlobila se Bronwyn. Hněvala se, že s ní stařena zachází jako s dítětem, a hněvala se o to víc, že si to jednání poprávu zasloužila.

Dokud se dveře nezavřely, ležela Elizabeth naprosto bez hnutí a naslouchala, jestli snad neuslyší něčí dech. Občas přece lidé předstírali, že odešli z místnosti, zatímco se ve skutečnosti poukřývali v temných zákoutích. Když se ujistila, že je skutečně o samotě, převrátila se a opatrně pootevřela oči. V místnosti opravdu nebylo živé duše.

Vyskočila z postele a zamířila k oknu. Venku se zrovna začínalo stmívat a měsíční zář postříbřila srázné hradby šedivého kamenného hradu. Teď byl ten pravý čas k útěku, právě teď, než se zas všechno zaběhne do starých kolejí, dříve než se všichni MacArranové dozvědí, že Elizabeth je vlastně zajatkyň. Vyhlédla ven a spatřila čtyři muže. Všichni byli zahaleni do plédů. Elizabeth si s úsměvem začala sestavovat svůj plán. Bleskově a tiše prohledala místnost. Skutečně se jí podařilo objevit truhlu s mužským oblečením. Svou hedvábnou sukni si tedy vyhrnula a uvázala kolem pasu. Potom si navlékla rozměrnou mužskou košili a vklouzla do tlustých vlněných punčoch. Na vteřinku se zadívala na svá kolena. Zarazila ji představa, že by se měla na veřejnosti ukázat takhle odhalená – téměř polonahá. Střevíce žádné nenašla, musela tedy vzít zavděk vlastními botkami z měkké kůže. Prsty u nohou ji bolestivě tlačily, protože punčochy kolem nich nadělaly mohutné chuchvalce. Po několika pokusech se jí podařilo obalit se plédem, aby vytvářel krátkou sukni, a přehodit si jeden cíp přes rameno. Přesto si však upevňovala opasek s pocitem, že to pořád ještě není ono. Opasek se nedal zapnout, byl pro ni příliš dlouhý.

Se zatajeným dechem pootevřela opatrně dveře av duchu se modlila, aby před nimi nestála náhodou stráž. Štěstí ji však neopustilo, takže se protáhla úzkou škvírkou ven do zšeřelé chodby. Když ji sem Miles přiváděl, snažila se zapamatovat si cestu co nejlépe. Zastavila se, aby se porozhlédla, a přitom pozorně naslouchala každému šustnutí.

Kdesi v dálce, o patro, níž odkudsi zleva, k ní doléhaly hlasy. Pozvolna, tak těsně při zdi, že s ní doslova splývala, se začala Elizabeth plížit k hlavnímu vchodu. V okamžiku, kdy míjela dveře, za kterými slyšela hovořit ty lidi, padlo tam Chatworthovo jméno. Mrkla po venkovních dveřích, ale touha poslechnout si, o čem se vlastně mluví, nakonec zvítězila.

Právě mluvil Steven. "K čertu byste měli táhnout oba dva, Milesi!" Hlas se mu vzteky třásl. "Gavin nemá o nic víc rozumu než ty sám! Vždyť vy dva pomáháte Chatworthovi dosáhnout přesně toho, co odjakživa chtěl! Co nevidět zničí celou naši rodinu!"

Miles neodpovídal.

Bronwyn se dotkla švagrovy paže. "Pusť ji, buď tak hodný. Lady Elizabeth se může vrátit do Anglie s ozbrojeným doprovodem, a jakmile se Gavin doslechne, že je na svobodě, určitě pustí i Rogera Chatwortha."

Miles však stále zatvrzele mlčel.

"Zatraceně!" zařval Steven. "Za odpověď ti snad stojíme!"

Milesovi hněvivě zablýsklo v očích. "Já Elizabeth rozhodně nepustím! A co Gavin udělá s Rogerem Chatworthem, to je jeho věc! Elizabeth však patří mně!"

"Kdybys nebyl můj bratr –" začal Steven.

"Kdybych nebyl tvůj bratr, potom by ti mohlo být úplně jedno, co vlastně podnikám." Milesův hlas zněl naprosto vyrovnaně, jen z očí se mu dal vyčíst hněv.

98

Steven rozhodil bezmocně paže. "Promluv si s ním teď ty," vyzval Bronwyn. "Žádný z mých bratrů nemá rozumu ani za mák."

Bronwyn si stoupla před manžela. "Ty sám jsi kdysi bojoval s Rogerem Chatworthem, abys získal to, o čem jsi byl přesvědčen, že ti stejně dávno patří. Miles teď dělá přesně totéž a ty se nad tím můžeš vzteky pominout!"

"Tenkrát šlo přece o něco úplně jiného!" bránil se Steven zachmuřeně. "Tebe mi přece dal sám král."

"Ale já jsem Elizabeth vlastně taky dostal!" vybuchl vášnivě Miles. "Bronwyn, jsem u vás vůbec vítaný host? Pokud ne, odjedu i se svou družinou – a s lady Elizabeth, pochopitelně."

"Vždyť ty víš, že tě tu ráda vidím," konejšila ho Bronwyn. "Pokud si Chatworth nepřeje rozpoutat skutečnou válku, tak MacArrany nenapadne." Obrátila se ke Stevenovi. "A pokud jde o tu záležitost, že Gavin drží Chatwortha v zajetí, tak z toho se dokážu jenom radovat. Cožpak ti už vypadlo z paměti, co Chatworth provedl tvé sestře Mary a že i mě celý měsíc držel v zajetí?"

Po těchto slovech se Elizabeth pustila k hlavnímu východu z budovy. Však ona jim ukáže, že není tou poddajnou a bezbrannou zajatkyní, za kterou ji všichni považovali!

Venku se z moře valila mlha a Elizabeth v duchu s úsměvem vzdala díky bohu, že jí takto přispívá na pomoc. Hlavně si teď musí sehnat koně, protože pěšky ze Skotska do Anglie nedojde. Strnula na místě a usilovně se snažila zjistit, na které straně by mohla najít stáje.

Pokud jde o krádeže koní, nebyla v tomto oboru Elizabeth žádným nováčkem. Během jejího poměrně krátkého života se jí podařilo nasbírat spoustu užitečných zkušeností. Koně jsou stejní jako děti. Člověk k nim musí promlouvat tiše, prostě a bez náhlých a prudkých pohybů. Na druhém konci stájí stáli dva muži a se smíchem si polohlasně vyprávěli o ženách, s nimiž se vyspali v poslední době. Kradmo a nenápadně odvázala na druhém konci Elizabeth koně, ze stěny sundala sedlo a teprve venku je začala koni připevňovat na hřbet. Děkovala bohu, že je kolem poměrně hlučno, protože na pár akrech tu žilo pohromadě velké množství lidí. Kolem projela rozvrzaná kára. Další muž, který vedl čtyři koně, uvázal ohlávky kousek od stájí a dva z koní se začali po sobě sápat a snažili se jeden druhého kousnout, takže blízká trojice mužů začala pokřikovat a práskat bičem. Nikdo z lidí, kterých se tu neustále hemžila spousta, se po štihlé postavičce ukryté ve stínu a s hlavou schovanou do plédu ani neohlédl.

Elizabeth vyskočila do sedla a zvolna se rozjela za vozem, který vyjížděl z otevřených vrat hradu Larenstone, a stejně jako kočí zvednutou rukou mlčky pozdravila strážce, které se jí procházely nad hlavou. Jejich úkolem bylo zabránit ve vstupu cizincům, takže odcházejícím věnovali pramalou pozornost. Jediná cesta, která vedla k pevnosti klanu MacArranů, běžela po tak úzkém pruhu pevniny, až se v člověku úděsem tajil dech. Elizabeth měla srdce strachy až v hrdle už dávno předtím, ale teď se jí zmocnila hrůza. Vůz, který jel před ní, byl výjimečně úzký, a přesto koly drhl o samé okraje cesty – v obou směrech jej od prázdná dělilo sotva pár palců, na tak malém kousíčku závisel další osud kočího, koně i celého vozu.

Na konci téhle cestičky si Elizabeth oddechla hned z několika důvodů – jednak měla nebezpečný úsek jízdy za sebou, a navíc prozatím nezaslechla ani náznak poplachu.

Kočí se ohlédl přes rameno a rozjařeně poznamenal: "Jsem vždycky rád, když se z té cesty dostanu až na pevninu. Jedeš taky tudy?"

Přímo před dívkou se táhla vyježděná cesta, kde by ji však mohli zahlédnout kopaničáři a poskytnout pak pronásledovatelům užitečné údaje. Doprava odbočovala cesta vedoucí k útesu, po níž s Milesem přijela. Ale objíždět ten útes za úplné tmy...

"Ale kdež!" zavrčela co nejchraplavěji. Kdyby se vy

100

dala stejnou cestou, co pojede i kočí, zřejmě by se ten člověk pustil do hovoru. Ukázala tedy paží zachumlanou do plédu směrem k útesu.

"Ta mládež!" uchechtl se kočí. "Tak hodně štěstí, mladíku! Měsíc sice svítí jen což, ale stejně měj oči na štopkách!" Poté hvízdal na své koně a zamířil pryč. Elizabeth neztrácela drahocenný čas úvahami nad tím, že by se měla pořádně bát, a hbitě pobídla svého koně směrem do černé prázdnoty, která zela před nimi. V noci ta cesta vypadala ještě hůř, než jak si ji pamatovala z jízdy za denního světla. Kůň se začal nepokojně vzpouzet. Dívka však zaváhala jenom na vteřinku, rychle sesedla a vedla koně dál za uzdu.

"Aby Milese Montgomeryho čert vzal," klela přitom tiše. Proč musel dojet až do takovéhle divočiny? Pokud už chtěl mermomocí držet někoho v zajetí, mohl si k tomu vybrat mnohem civilizovanější prostředí.

Jejímu vzteklému brblání však učinilo přítrž vlčí zavytí, které se jí ozvalo přímo nad hlavou. Na útesu rozeznala obrysy tří vlků, kteří ji upřeně pozorovali. Kůň začal jankovatět, ale Elizabeth si pevně ovinula uzdu kolem zápěstí. Vykročila a vlci ji následovali. Ke smečce se připojilo ještě jedno zvíře.

Elizabeth měla dojem, že jde už celé věky, a cesta kolem útesu pořád nebrala konce. Na vteřinku se opřela zády o skalní masiv a snažila se trochu uklidnit své zdivočelé srdce.

Vlci zřejmě usoudili, že jejich vyhlédnutá kořist uznává svoji porážku, a jednohlasně zavrčeli. Kůň zděšeně ucouvl a vyškubl dívce uzdu z ruky. Ta ke koni rychle přiskočila, ale šlápla do prázdna a zpola přepadla do hlubiny pod útesem. Osvobozený kůň se řítíl cestou nazpátek.

Elizabeth zůstala chvíli ležet naprosto tiše a bez pohnutí. Snažila se zachovat si chladnou hlavu a přijít na to, jak by se mohla zachránit. V nebezpečné poloze se tiskla ke hraně útesu, jedna noha jí visela bez opory, druhou se ze všech sil vzpírala, aby nesletěla dolů. Křečovitě svírala skalisko, bradou se zoufale tiskla k zemi. Zkusila přesunout levou ruku, ale v tu chvíli se pod ní začalo sypat kamení. Vyjekla hrůzou a pravou nohou honem šátrala po opoře – jenomže žádnou nenašla. Dole se odloupl další kousek skály a Elizabeth pochopila, že musí co nejrychleji něco udělat.

Sebrala všechnu sílu v pažích a pokusila se vzepřít a vytáhnout se nahoru. Boky se přitom zhoupla kousek doleva. Když se jí podařilo narazit levým kolenem na pevnou kamenitou cestu, úlevou jí málem vyhrkly slzy. Kousek po kousku převažovala své pohmožděné tělo na skalnatou stezku.

Po všech čtyřech dolezla k bezpečné skalní stěně a vsedě se o ni opřela. Z očí se jí valily slzy a dechu sotva popadala. Po pažích jí stékaly stružky krve, odřená kolena pálila jako oheň.

Nahoře se ozval řev vzájemně bojujících vlků. Odtáhla se od stěny a spatřila jakési zvíře, které se na vlčí hordu nebojácně vrhalo. "To je ten Bronwynin veliký pes," vydechla a na vteřinku v tiché modlitbě přivřela víčka.

Dlouho však na místě nesesedla. Na její zmizení se musí přijít co nevidět a ona potřebuje před svými nepřáteli získat pořádný náskok.

Když se však zdvihla, došlo jí, že její zranění jsou vážnější, než sama myslela. Levou nohu nemohla ohnout av kotníku ji bolestivě bodalo. Setřela si z tváře slzy av měsíčním světle si všimla, že má ruku plnou krve. S dlaněmi odřenými až na živé maso si začala vyhmatávat cestu dál, protože pevné skále na rozdíl od svého zraku důvěřovala.

Než došla na konec útesu, měsíc zapadl, ale Elizabeth se tmy nepolekala, naopak. Přivítala tu černou prázdnotu s pocitem úlevy. Přitáhla si pléd těsněji k tělu, a přestože se jí nohy slabostí doslova podlamovaly, statečně se vydala na cestu.

Když se před ní ve výši jejího hrudníku rozzářily dva svítící body, ulekaně se zastavila a rozhlížela se po nějaké zbraní. Na vteřinku pohlédla tomu neznámému zvíře

102

ti do očí. Potom k ní přistoupilo a ona pochopila, že to je Bronwynin pes. Zvíře k ní tázavě natahovalo hlavu a Elizabeth se radostí málem rozplakala. "Tys zabil ty vlky, vid', pejsku?" zeptala se. "Tos tedy moc hodný. Jestlipak nekoušeš?" Zkusmo natáhla ruku s dlaní obrácenou nahoru a její pokus byl oceněn přátelským olíznutím. Začala psa hladit po mohutné hlavě, ale zvíře ji pošťuchovalo a strkalo zpátky na cestu k útesu.

"Kdepak, pejsku," bránila se šeptem. Vestoje cítila své zhmožděny ještě bolestněji. Ospalá byla, jako by nespala už kolik nocí. "Já chci jít támhle, já se nechci vrátit zpátky k Bronwyn."

Pes zaslechl jméno své paní a krátce zaštěkl.

"Slyšel jsi? Ne!" přikázala mu neoblomně.

Pes se na ni na okamžik zahleděl, jako by si její slova rovnal v hlavě, načež se otočil a vedl ji k lesu.

"Hodný pejsek!" pochválila ho s úsměvem. "Třeba mi ještě ukážeš, jak se mám odtud vymotat. Odveď mě k nějakému klanu, který by mě dopravil nazpátek k mému bratrovi. Ochotně by za mě zaplatil vysokou odměnu."

Kráčela tedy za psem, ale když začala únavou klopýtat, zvíře se zastavilo a tak dlouho ji štouchalo hlavou do podpaží, až se o ně znaveně opřela. "Jak se jmenuješ, pejsku?" zašeptala vyčerpaně. "George nebo Oliver, nebo máš nad nějaké skotské jméno, které jsem v životě neslyšela?"

Pes kvůli ní značně zpomalil svůj krok.

"A co Charlie?" navrhla. "Charlie, to by se mi docela zamlouvalo."

Po těchto slovech se zhroutila k zemi. Možná že spala, ale dost možná, že šlo i o mdloby.

Pes do ní chvilku strkal, očichával ji, olizoval její zakrvácenou tvář, když ji však nijak nemohl probrat, uvelebil se jí po boku a usnul.

Elizabeth se probudila, když už slunce stálo vysoko na obloze. Pohlédla na mohutnou chundelatou psí hlavu. Zvíře si ji prohlíželo tázavým pohledem, ze kterého vyčetla skoro až lidskou starost. Pod jedním okem mělo hlubokou ránu pokrytou zaschlou krví.

"To sis odnesl z té rvačky s vlky?" Usmála se a podrbala zvíře za ušima. Začala se zvedat, ale nohy jí vypověděly službu a ona se honem opřela o obrovského psa. "To je dobře, žes takový silák, Charlie," libovala si, když se pažemi vzpírala o psí hřbet, aby se vytáhla do stoje.

Konečně tedy stála. Pohlédla na sebe a zasténala. Sukně se jí napůl rozvázala a kus jí plandal kolem kotníků. Levé koleno měla celé rozedrané, a rána ještě pořád krvácela. Pravé koleno to odneslo jenom odřeninou. Rázně si přehodila pléd přes nahé paže, aby se vyhnula pohledu na to, jak je má zřízené. Dotkla se vlasů, ale v ruce jí zůstaly kousky zaschlé krve, takže raději honem ucukla.

"Takhle vodu bys najít dokázal, Charlie?" zeptala se psa. "Hledej vodu!"

Pes se okamžitě rozběhl přes skalnatou pláň a neustále se vracel k Elizabeth, která se za ním plazila jako hlemýžď. Čerstvě zaschlé rány se při pohybu znovu otevřely a po těle jí začaly stékat teplé krvavé pramínky.

Pes ji dovedl k malému potůčku, kde se umyla z nejhoršího. Při setkání se svými osvoboditeli chtěla vypadat co nejpříjemněji.

Celé hodiny pak kráčela se psem po boku. Snažila se držet poblíž skal a řídce rostoucích stromů. Jednou zaslechlí blížící se koně a Elizabeth se instinktivně ukryla a psa přitáhla těsně vedle sebe. Kdyby se zvíře rozhodlo, že ji opustí, těžko by je asi udržela, nicméně prozatím se zdálo v její blízkosti vrcholně spokojené.

Než se slunce přiklonilo k západu, byla Elizabeth vyčerpaná k smrti, takže ji ani příliš nevzrušilo, když se pes rozštěkal směrem k čemusi, co ona sama neviděla. "Určitě to je Miles nebo tvoje paní, vid'?" zamumlala nezřetelně a se zavřenýma očima se sesula k zemi.

Když se opět rozhlédla, spatřila muže, kterého v životě neviděla. Rozkročený a s rukama v bok se tyčil vysoko nad ní a zapadající slunce mu za šedinami tvořilo svatozář, zatímco na mohutných čelistech se mu černaly stíny.

104

"No tak, Rabe," oslovil psa hlubokým hlasem a pohladil ho po hlavě, "copak mi to neseš tentokrát?"

"Nesahej na mne!" zašeptala Elizabeth, když se muž nad ní sklonil.

"Jestli se bojíš, děvče, že ti snad nějak ublížím, tak jsi na velkém omylu. Já jsem MacGregor a tady to je moje území. Ale proč máš mít zrovna ty u sebe Bronwynina psa?" Zkoumavě si prohlížel její anglické oblečení.

Elizabeth byla sice unavená, zesláblá a vyhladovělá, mrtvá však ještě zdaleka nebyla. Ten člověk vyslovil Bronwynino jméno takovým způsobem, že jí bylo naráz jasné, že ti dva budou přátelé. Po tvářích se jí rozkutálely slzy. Tak teď se už nikdy domů nedostane. Žádný přítel klanu MacArranů ji přece nemůže vrátit do Anglie, takže v důsledku Rogerova zajetí tím prokletým Montgomerym se rozpoutá válka.

"Nech toho pláče, holka," chlácholil ji MacGregor. "Za chvíli už budeš pěkně v bezpečí. Nechám ti ošetřit tvé rány, dostaneš najíst a – k čertu!"

Když se muž sehnul níž, Elizabeth vytáhla malou dýku a pokusila se ho bodnout do břicha. V úspěšném výpadu jí však zabránilo to její nesmírné vyčerpání.

Lachlan MacGregor uskočil, vyškubl jí dýku z prstů a prudkým pohybem ji zahodil kamsi za svá záda. "Přestaň mi dělat potíže, holka!" okřikl ji, když se s ním začala rvát. "Tady ve Skotsku nesplácíme pohostinnost tak, že bychom na lidi vytahovali dýku!"

Bez dalších řečí vysadil Elizabeth do svého sedla, hvízdal na Raba a všichni tři zběsilým tryskem uháněli pryč.

9. KAPITOLA

Elizabeth seděla v jednom z velkých pokojů hradu klanu MacGregorů. Byla tu sama a dveře byly zvenčí zavřené na závoru. Místnost byla téměř prázdná, stála tu pouze obrovská postel, truhla a tři židle. V jedné ze stěn byl veliký krb s naskládanými poleny, ale studené kameny teď nezahříval žádný oheň. Elizabeth se choulila na židli. Bronwynin pléd měla přehozený přes ramena a bolavá kolena si přitáhla těsně k hrudi. Od té doby, kdy ji bez dalšího pohledu MacGregor doslova vhodil do tohoto pokoje, uplynulo už několik hodin. Nedostala vůbec nic k jídlu, žádnou vodu na umytí, nic, a ten pes, Rab, ji zradil při prvním pohledu na hrad MacGregorů. Elizabeth byla tak unavená, že ani usnout už nedokázala. V hlavě jí vířilo tolik myšlenek, že jakýkoliv odpočinek byl prostě vyloučený. Když konečně zaslechla ten známý hlas, který tlumily jenom ty silné dveře, nejdříve ze všeho pocítila úlevu. Nicméně z této chvilkové slabosti se rychle vzpamatovala. Miles Montgomery patří k jejím nepřátelům stejně jako každý jiný muž.

Byla tedy na ten okamžik, když Miles otevřel dveře a rázně vstoupil dovnitř, dobře nachystaná. Elizabeth mu hodila na hlavu konvici a stříbrnou číši, které stály na truhle.

Miles chytil číši do levé ruky a dál mířil přímo k ní.

Strhla ze zdi malý štít, který v mžiku letěl za číší, ale i tuhle věc Miles stačil zachytit, tentokrát do pravé ruky.

106

S vítězným pousmáním popadla Elizabeth vedle visící přilbici a rozpráhla se k hodů. Další ruce na chytání už Milesovi nezbyly.

Než však přilbicí stačila mrštit, stál Miles přímo před ní a pevně ji svíral v objetí.

"Tolik jsem se o tebe bál," zašeptal s tváří zabořenou do jejího líčka. "Proč jsi musela utíkat? Skotsko, to přece není Anglie! Číhá tu všude plno nebezpečí!" Nijak zvláště pevně ji zas nedržel, rozhodně ne tolik, aby v ní vzbudil touhu se s ním rvát, ale ona si najednou kupodivu téměř přála, aby ji k sobě tiskl ještě těsněji. Takhle musela stát úplně bez hnutí, jinak by mu paže jediným pohybem

odstrčila. Při té jeho přihlouplé poznámce však přece jenom ucouvla. "Tak mě napadli vlci, málem jsem sletěla do moře, nějaký halama si tady se mnou pohazoval jako s pytlek ovsa, a ty chceš právě mně vykládat, kolik je tady nebezpečí?"

Miles ji pohladil po spánku a Elizabeth neuhnula. Oči mu nezvykle zářily. "Ale Elizabeth, za všechny ty potíže si můžeš úplně sama!"

"Já se přece neprosila, aby mě odvezli k mému nepříteli, a nechtěla jsem se stát zajatkyní v této nehostinné zemi, a pokud jde o toho člověka –"

Miles jí skočil do řeči. "MacGregora příšerně rozzuřilo, když jsi na něho vytáhla ten nůž. Před pár měsíci ho rána nožem od Bronwyn připravila málem o život!"

"Ale já měla dojem, že to jsou přátelé!"

Než mu však stačila svůj názor vysvětlit, dveře do komnaty se otevřely a dva svalnatí Skotové přivlekli dovnitř kád z dubového dřeva. Za nimi přiběhl tučet žen s vědry plnými horké vody. Poslední žena nesla podnos se třemi karafami a dvěma číši.

"Dovolil jsem si objednat koupel, přestože vím, že pro ni obvykle příliš nehoruješ!" popíchl ji Miles s úsměvem.

Elizabeth sice mlčela, zato se s pyšně zvednutým nosíkem otočila ke studenému krbu.

Když v místnosti zbyli opět jenom oni dva, položil jí Miles ruku na rameno.

"Pojď do té koupele, dřív než voda vychladne, Elizabeth."

Rozhněvaně se k němu otočila. "Co tě přivedlo k myšlence, že s tebou nezatočím stejně, jako jsem až dosud zatočila se všemi mužskými? Kvůli tobě jsem utekla z Larenstonu, a ty teď snad čekáš, že se ti vrhnu do náruče jenom proto, že ses tady vůbec ukázal! Podle mě je jedno, jestli jsem v zajetí u MacGregorů nebo u Montgomeryů. A jestli chceš slyšet úplnou pravdu, pak dávám přednost těm MacGregorům!"

Miles zatail čelisti a oči mu zčernaly. "Řekl bych, že je načase, abychom si mezi sebou ledacos vyjasnili. Choval jsem se k tobě trpělivě až běda. Mlčky jsem přihlížel, jak jsi zmrzčila sira Guye. Půjčoval jsem ti svého syna. Sledoval jsem, jak jsi v celém klanu MacArranů způsobila nepředstavitelný poprask! Teď jsi se ke všemu ještě pokusila poranit MacGregora! Mír mezi MacGregory a MacArrany je teprve nedávného data a je to nesmírně ošidná záležitost! Mohla jsi naráz pokazit všechno, čeho Steven dosahoval celý rok! A teď se koukni na sebe, Elizabeth! Podívala ses na sebe vůbec? Od hlavy k patě jsi pokrytá zaschlou krví, vypadáš k smrti vyčerpaně a strašně jsi zhubla. Podle mne je nejvyšší čas, abych ti ty tvoje svěhlavosti zarazil!"

"Moje co?" prskala Elizabeth jako divoká kočka. "Já prostě nechci zůstat v tomhle zajetí! Cožpak mi nerozumíš? Nemůžeš si to konečně vtlouct do té své dubové palice? Chci se vrátit domů ke svým bratrům a jsem ochotná podstoupit cokoliv, co mě k tomuto cíli dovede."

"Domů!" procedil Miles skrze zatáté zuby. "Máš ty vůbec ponětí, co to slovo vlastně znamená?" Je to snad to místo, kde ses naučila lámat mužům prsty u nohou? Kde ses naučila tak dobře se bránit před muži nožem? Kde jsi dospěla k rozhodnutí, že neexistuje muž, který by současně nebyl odporná zráda? Kde ses naučila hnusit si každíčký mužský dotek?"

Elizabeth na něho upírala trucovitý pohled. "Ale Edmund je už po smrti," namítla po chvíli.

108

"To hodláš žít navěky se zavřenýma očima, Elizabeth?" zašeptal Miles a rozněžněle na ni pohlédl. "A když už se budeš dívat, tak budeš brát na vědomí jenom to, co sama budeš chtít?" Dlouze si povzdechl a potom k ní natáhl ruku.

"Tak nezlob a vykousej se, dokud je voda ještě horká."

"Ani nápad!" odsekla mu. "Já se prostě koupat nechci!"

Na Milesovo bleskurychlé jednání si už mohla navyknout, ale jako obvykle ji zaskočil naprosto nepřipravenou.

"Tak už toho mám až po krk, Elizabeth!" zasyčel a strhl z ní navlhlý pléd.

"Doteďka jsem byl trpělivost a laskavost sama, ale teď se budeš muset naučit

taky trochu poslouchat – a důvěřovat! Já ti nezamýšlím nijak ublížit. Žádné ženě jsem ještě neublížil, ale odmítám tu stát a nechat tě, abys ubližovala sama sobě!"

Po těchto slovech jí rozerval přední díl šatů a odhalil jí ňadra.

Elizabeth zděšeně vyjekla, zakryla si hrud' zkříženými rukama a uskočila dozadu.

Miles ji však bez námahy dohonil a stačila další dvě trhnutí a dívka před ním stála dočista nahá. Podle všeho si jejího těla vůbec nevšímal. Popadl ji do náruče, odnesl ke kádi a opatrně ji posadil přímo do vody.

Mlčky pak sebral plátýnko, namydlič ho a začal jí omývat obličej. "Jestli se hneš, budeš mít plné oči mýdla!" varoval ji a ona raději držela.

Když jí mydlil horní část trupu, odmítala promluvit třeba jen jediné slůvko.

Milesovy ruce zvolna zdánlivě nedbale prodlévaly na jejích vysokých, pevných ňadrech a Elizabeth byla v tu chvíli moc ráda, že mýdlová pěna na její tváři ten zrádně temný ruměnec milosrdně zakrývá.

"Kde ses tak potloukla?" zeptal se jí jakoby nic, když jí začal mydlit levou nohu a opatrně se vyhýbal škrábancům a odřeninám.

Voda na Elizabeth působila nádherně konejšivě. Nakonec, proč by mu nemohla slušně odpovědět? Opřela se v kádi pohodlně zády, přivřela víčka a podrobně se rozpovídala o noci strávené na cestě kolem útesu. V polovině vyprávění jí Miles zavadil o ruku pohárem plným vína a Elizabeth ho žíznivě vyprázdnila. Opojný nápoj jí okamžitě stoupl do hlavy a ona pokračovala ve vyprávění, jako by byla ve snách.

"Rab se ke mně přidal," uzavřela líčení svých dobrodružství a opět se napila vína. "Ten pes dokázal pochopit, že se nechci vrátit k Bronwyn, tak mě zavedl k Bronwyniným přátelům." Po tom víně se začala cítit tak příjemně, že se na psa ani na MacGregora či kohokoli jiného v tu chvíli zlobit prostě nedokázala.

"Ty, Milesi," oslovila ho přátelsky a ani si neuvědomila, jak ho vyslovením jeho křestního jména nesmírně potěšila. "Proč ty nikdy nebiješ ženy? Přisahám, že jsem za celý svůj život nepoznala jediného muže, který by svého nedosáhl násilím."

Miles jí něžně mydlil prsty u nohou. "Třeba jen používám jiný druh násilí, než jaký jsi doposud poznala."

To byla celá jeho odpověď. Na chvíli zavládlo ticho. Elizabethině pozornosti docela ušlo, že Miles její číši s vínem neustále dolévá a že stačila sama vypít skoro celou jednu karafu.

"Proč jsi odmítl dneska ráno mluvit se svým bratrem? Nebo to vlastně bylo už včera?"

Jedinou známkou toho, že Miles její otázce porozuměl, byla kratičká přestávka v pečlivém umývání jejího těla. Ještě nikdy se ho vlastně nezeptala na nic tak osobního, co by prozrazovalo, že má o něho opravdový zájem.

"Všichni mí tři starší bratři jsou strašně tvrdohlaví. Gavin uznává pouze svůj názor a Raine se zas chová jako mučedník, pokud mu člověk nedává pořád jenom za pravdu."

"A co Steven?" zeptala se a upila opět vína. Přivřela víčka a pozorovala Milese skrze sklopené řasy. Bylo to příjemné, cítit jeho ruce na svém těle. Bylo to překvapivě příjemné.

"Steven zas dokáže lidi balamutit, takže nakonec uvě

110

ří, že dokáže docela ochotně ustupovat, ale když potom přijde na věc, tvrdě si prosazuje svoji. Jiný názor dokáže přijmout pouze od Bronwyn, ale ona kvůli tomu musela pořádně bojovat – a vlastně ještě pořád musí. Steven si navíc pořád utahuje ze všeho, co ona chápe jako otázku života nebo smrti."

Elizabeth se nad tím sdělením na okamžik zamyslela. "A tebe považují za malého bratříčka, vid? Určitě k tobě odjakživa přistupovali výhradně jako k někomu, koho můžou jenom věčně poučovat a hlídat."

"A s tebou tví bratři zacházeli podobně?" zeptal se přitlumeně.

Víno jí spolu s horkou vodou rozvázalo jazyk. "Roger si myslí, že nedokážu tím svým mozečkem samostatně uvažovat. Že ho mám jenom třetinu. Kus mi ho chybí, protože jsem jenom žena, a druhý kus proto, že si mě pamatuje ještě v plínkách.

Když jsem si mu postěžovala, co všechno mi Edmund provádí, nevěděl, jestli má věřit mně nebo jemu. Ale taky je docela dobře možné, že prostě odmítal uznat, čeho se jeho vlastní bratr dopouští nebo co dovoluje, aby se v jeho blízkosti dalo.

"Zatraceně!" vykřikla a začala v kádi vstávat. Vztekla mrštila číší na druhý konec místnosti a udeřila s ní do kamenné zdi. "Vždyť já jsem skutečně jenom poloviční ženská! Umíš ty si, Milesi, vůbec představit, s jakými pocity jsem pozorovala Stevena a Bronwyn, když se tak spolu smáli a láskou doslova přetékali? Oba se neustále toho druhého kradmo dotýkali, to když si mysleli, že je nikdo z lidí právě nepozoruje. Zatímco kdykoliv se muž pokusil dotknout mě –" Prudce se odmlčela. S očima rozšířenými žádostí se odvrátila od vína. "Pomiluj se se mnou, Milesi Montgomery!" zašeptala chraptivě. "Zažeň ode mne ten můj věčný strach!"

"Přesně to jsem zamýšlel už dávno," odpověděl jí Miles hrdelním hlasem a přivinul si ji do náruče.

Zůstala nehybně stát v kádi, a když se k ní Milesovy rty přiblížily, Elizabeth jeho polibek opětovala – vrátila mu ho se vši vášnivostí a se vším tím bezmezným hněvem, který v ní budila ta křivda, jejíž vinou tak dlouho nedokázala přirozeně milovat. Když se ostatní dívky učily koketovat, její bratr hrál hazardní hry a vítězi sliboval panenství svojí malé sestry, takže se dívenka musela naučit obraně s nožem v hrsti. Svoji drahocennou neposkvrněnost si zachovala, ale co z toho? Měla jít do kláštera? K čemu jí bylo panenství, když každým rokem se stávala zatrpklejší a vzteklejší, až se nakonec proměnila v kámen? Komu je platná nemilovaná, zbytečná stařena?

Miles od ní kousek poodstoupil a přitom ji nepřestával líbat. Snažil se však zabránit tomu, aby si o jeho zuby nerozedřela rty až do krve. Dlaněmi jí mazlivě přejížděl po mokřých zádech a vychutnával jemné vlnky její páteře.

Po chvíli jí rty sklouzl do koutku úst a jazykem naposledy zavadil o její. Začal líbat Elizabeth na líčka a nepřestával přitom hladit tu nádherně nahou pleť. Když zuby zaútočil na její krk a rameno, Elizabeth v uchvácení zaklonila hlavu. Měla pocit, že konečně objevila důvod, proč nikdy žádnému muži nedovolila, aby se jí dotýkal. Třeba jí bylo odjakživa jasné, že kdyby se nebránila jako hotový ďábel, že by musela podlehnout – prostopáše a naprosto beze studu.

"Milesi," zašeptala. "Můj Milesi."

"Navždy," odpověděl jí potichu a něžně jí přitom okusoval ušní lalůček.

Naráz ji vyzvedl z kádě a odnášel ji rovnou k posteli. Byla celá mokrá, studené vlasy se jí lepily na tělo, ale Miles ji zabalil do osušky a začal ji usilovně třít. Elizabeth vjel do žil nový žár, který ji zalil od hlavy až k patě. Každický jeho dotek v ní vyvolával touhu po dalším. Celý svůj příští život chtěla strávit tímto dotýkáním, protože měla co dohánět.

Najednou ležel Miles vedle ní a byl úplně nahý. Jeho překrásná tmavá pokožka hřála a působila na Elizabeth nesmírně vyzývavě.

"Jsem tvůj, moje Elizabeth, stejně jako ty jenom moje," řekl jí šepem a přitiskl si její ruku na prsa.

112

"Jé, ty jsi ale chlupatý!" zahihňala se. "Tak strašně chlupatý!" Zabořila prstíky do kudrnaté krátké srsti a zatáhla. Miles se poslušně přikulil ještě blíže a přitiskl si dívčino zlatavé tělo těsně ke svému.

"Jaké to vlastně bude?" vyptávala se bojácně.

"Neboj se, opravdu není čeho," konejšil ji s úsměvem. "Až se staneme jedním tělem, vyčtu ti z očí jenom radost."

"Jedním tělem," zamumlala Elizabeth, zatímco Miles ji začal opět líbat na šíji. Teprve po dlouhé době přešel ústy na dívčinu paži a jazykem ji krouživě lechtal v ohbí lokte. Elizabeth udivilo, jak se jí ty drobné vlnky vzrušení přelévaly od špiček prstů přes řadra až do špiček prstů druhé ruky.

Ležela bez pohnutí se zavřenými očima, paže i nohy volně rozhozené, a pozorně vnímala Milesovy doteky. Tyhle mohutné dlaně, které dokázaly vládnout mečem, bránit děcko před nebezpečím i zkrotit jankovitého koně, jí teď zvolna v těle probouzely ohnivý žár.

Když jí od hrdla vyšplhal rukou až k tváři, otočila Elizabeth hlavu a políbila ho do dlaně, uchopila ji oběma rukama a začala se s tou krásně modelovanou, mozolnatou rukou zamilovaně mazlit. Přejížděla mu po ní zuby, zkoušela chuť kůže a jazykem objížděla chloupky, které mu na hřbetu té okouzující ruky hojně vyrůstaly.

Tuto pozornost odměnil Miles vyražením zvuků už nezvládnutelné vášně, které jí divoce rozbušily srdce.

"Elizabeth," sténal vzrušeně. "Ach, moje Elizabeth. Co jsem se na tebe načekal!" Elizabeth však usoudila, že ona na další čekání rozhodně nemá náladu. Podvědomě se zasnívajíc se současně snažila vklouznout pod Milese, ale ten jí to nedovolil. Namísto toho jí ústy přistál na řadru a Elizabeth v úžasu málem vyskočila z postele.

Miles si nad jejím překvapením neodpustil zachechtnutí a ona cítila, jak jeho smích rozechvívá i celé její tělo. Láska a smích, pomyslela si. To oboje vnesl do jejího života právě Miles.

Milesovy rty na jejích prsou však Elizabeth vbrzku zaplašily z hlavy jakékoliv rozumné myšlenky. Přiklekl rozkročmo nad její boky, uchopil ji kolem pasu a po chvíli, kdy jí tělo něžně hnětl a laskal, začal jejím kyčlím udávat prsty pomalý a vládný rytmus.

Elizabeth v mžiku vyšla jeho snaze vstříc. Dech se jí prohloubil a ona sevřela Milesovy paže tak silně, až se mu prsty zarývala do masa. Jediné, co si byla schopná při tom svém smyslném vlnění uvědomit, bylo Milesovo sálající, tuhé, nádherně stavěné tělo, které ji obklopovalo doslova ze všech stran.

"Ach Milesi," zašeptala a hrábala mu do vlasů. Divoce přirazila jeho obličej ke svému, a když našla Milesovy rty, políbila je s takovou vášnivou zuřivostí, o jaké se jí nikdy předtím ani nesnilo. Oba byli zalití potem, vroucím a chutnající po soli.

Elizabeth zvedla kolena, sevřela pevně Milesovy boky a v tom okamžiku do ní Miles vstoupil.

Necítila přitom sebemenší bolest, protože byla na jeho lásku více než připravená, ale na vteřinku se rozechvěla prudkostí své vlastní vášně. Miles, ačkoliv trpěl stejně jako ona, zůstal ležet nehnutě až do okamžiku, kdy se Elizabeth začala pohybovat v onom milostném rytmu, který jí předtím naučil laskavými rukama.

Pomaloučku se spolu milovali. Už po několika vteřinách zaplavil Elizabeth oceán vzdouvající se vášně,

o jehož existenci neměla nikdy ani potuchy. Když se Miles začal pohybovat rychleji, objala ho nohama pevně kolem pasu a cele se odevzdala té omračující vášni. V jediném záblesku, který ji doslova oslepil, se Elizabethino tělo křečovitě zasmýkalo a nohy se jí roztráslly, jako by ožily svým vlastním životem.

"No tak, pšt," chlácholil ji Miles. Opřel se o loket a láskyplně ji hladil po spánku. "No tak, tiše, ty můj anděli. Teď už jsi přece v bezpečí."

Odtáhl se od ní, ale jenom proto, aby ji mohl lépe uchopit do náruče. "Ty anděli dávno mi zaslíbený," šeptal jí něžně. "Ty můj anděli bouře a blesků!"

114

Elizabeth mu sice pořádně nerozuměla, ale poprvé ve svém životě se skutečně cítila v bezpečí. Naráz usnula a přitom se tiskla k Milesovi tak těsně, že málem nemohla ani dýchat.

Když se Elizabeth probudila, blaženě si protáhla v těle úplně každý sval. Při pohybu rozbitých kolen zamžikala bolestí. Otevřela oči a první, co spatřila, byl stůl vrchovatě naložený jídlem, z kterého se ještě kouřilo. Uvědomila si, že ještě nikdy necítila takový šířavý hlad. Sebrala z podlahy Bronwynin pléd, jen tak ledabylo se do něj zabalila a běžela ke stolu.

Zrovna měla ústa nacpaná kusem vařeného lososa, když se otevřely dveře a dovnitř vešel Miles. Elizabeth ztuhla a při vzpomínce na minulou noc se jí ruka zastavila vpůli cesty ke rtům. Milesovi seděl v očích tak nechutně vědoucí pohled, že se Elizabeth vzteky zatmělo před očima. Než se však ve svých pocitech dokázala nějak vyznat, začal si Miles klidně odkládat své skotské oblečení.

Jakým právem! mihlo se Elizabeth hlavou. Pokusila se cosi namítat, ale sousto lososa ji málem udusilo. Pravda, po tom, jak se včera v noci chovala, má Miles skutečně plné právo myslet si o ní jen to nejhorší. Přesto však se jí jeho výraz ani trošičku nezamlouval.

Elizabeth sama pořádně nevěděla, co to vlastně dělá. Jenomže na stole jí hezky po ruce stály dva podnosy křehkých, ještě teplých a do zlatova upečených řezů, z nichž vytékala šťáva ovocné náplně. S úsměvem a očima zabořenýma do Milesova pohledu popadla nenápadně jeden řez a zčistajasna ho po něm mrštila.

Miles žádný útok neočekával. Koláč se mu rozprskl na klíční kosti, počákal mu tvář a zalil mu hrudník teplým pramínkem třešňové šťávy.

Elizabeth svému jednání sice stále ještě pořádně nerozuměla, ale bylo jí naráz jasné, že pohled na Milesovu tvář za všechny případné potíže rozhodně stojí. Mladík se ocitl v nefalšovaném šoku. Elizabeth si přitiskla dlaň na ústa, aby zdusila blažené zahihňání, a hodila po něm další dva kusy moučnicku. Prvním ho zasáhla do nahé kyčle, druhý se rozplácl o židli za jeho zády.

Miles upřel na Elizabeth zvláštní pohled. Odhodil poslední kousek oblečení a zamířil přímo k ní.

Pléd se z Elizabethiných ramen svezl k zemi a dívka se tentokrát svými výpady začala bránit docela vážně. Teď už do sladkých řezů zabořila obě ruce. Přisahat by na to sice nemohla, ale měla dojem, že v Milesových šedých očích zahlédla krvežíznivou touhu po pomstě.

Miles se k ní blížil. Stranou uskakoval jenom tehdy, když mu koláč mířil na obličej. Celé tělo mu pokrývala lepenice z třešní, broskví, jablek, datlí a švestek a pomalu kapala po jeho svalnatém těle k zemi v přenádherné směsici barev – a voňavých chutí, pomyslela si Elizabeth jen tak mimochodem.

Miles došel ke stolu. Upíral na ni tak pronikavý pohled, že se neodvažovala ani hnout. Oběhl stůl, aby se ocitl po jejím boku. Elizabeth k němu vzhledla se zatajeným dechem, ale v tu chvíli se Milesovi z čela skutálela veliká šťavnatá třešeň, zamířila mu k nosu, kde se na vteřinku zahoupala a potom pleskla o podlahu. Elizabeth se musela zachichotat.

Pomalu a něžně si ji Miles přivinul do náruče. "Ach, ty má Elizabeth," povzdechl si. "S tebou je ale vážně legrace."

Když se rty přiblížil k jejím ústům, zavřela Elizabeth oči. Najednou se jí živě vybavila ta předchozí vášnivá noc. Miles ji v náručí zaklonil a dívka se jeho síle ochotně poddala. Miles si ji bezvýhradně podmanil. Stačilo, aby se jí jen dotkl, a už se začala samou nedočkavostí trást.

Mužná ústa se však k těm jejím nakonec nepřitiskla. Namísto polibku následoval totiž přesný zásah lepkavým koláčem s broskvovou náplní, a to přímo do jejího obličeje. Broskvová šťáva zatékala Elizabeth do uší a dívka jen překvapeně otevřela ústa. Užasle vzhledla k Milesovu nezbednému obličejí.

Nežli se však vzmohla na sebestručnější námitku, Miles ji s rošťáckým úsměvem zvedl a z výšky ji posadil rovnou

116

doprostřed prostřeného stolu – jen to plesklo, jak dopadla na ten druhý podnos plný moučnicků. Na stehna Elizabeth vystříkla ovocná šťáva a – proti všem přírodním zákonitostem – nějak si našla cestičky i po dívčině páteři nahoru. Z brady padaly Elizabeth kousky broskví, ruce měla celé upatlané a vlasy se jí sladce přilepily k tělu.

S výrazem krajního znechucení zdvihla dlaně a otírala si jednu o druhou, ovšem s nevalným výsledkem. Nakonec jí přišlo rozumnější ty dva plátky jablkového kompotu, které jí seděly na zápěstí, raději slíznout.

"Řekla bych, že jsou moc přeslazené," poznamenala a pohlédla na Milese s naprosto vážným výrazem. "Nejspíš bychom si měli kuchaře postěžovat."

Nahý Miles však dával zřetelně najevo, že na starosti s kuchařkou nemá v tu chvíli ani pomyšlení. Elizabeth v škádlivém údivu vyvalila oči. Ostatně zachovat si důstojnost bylo na tom trůnu z mazlavých ovocných koláčů opravdu vyloučeno. Vztáhla tedy ke svému lepkavému milenci paže a on se jí vrhl do náruče.

Jejich společné chichotání a smích propukly v okamžiku, kdy Elizabeth políbila Milesovu šíji a málem se zadusila třešňovou peckou. Miles jí začal s přeháněným

mlaskáním olizovat broskve z čela, zatímco Elizabeth mu z ramene ožižlávala přilepené švestky.

Miles dívku zdvihl do výšky, překulil se zády na stůl a za zvuků řinčícího nádobí a čvachtajících pokrmů si ji spustil na připravené mužství. Potom oba zvažněli, smích se vytratil a oba se zuřivě milovali. Dvakrát změnili polohu a skončili opět tak, jak začali, s Milesem ležícím vespod.

Elizabeth pak na něm zůstala ležet bez hnutí, zesláblá a unavená. Zdálo se jí, že v životě nesebere sílu, aby se zvedla, že ji čeká smrt vyčerpáním.

Miles si však odfrkl a obrátil se na bok i s dívkou v náručí. Odlepil si z kříže malou hliněnou misku, která zřejmě obsahovala jakousi omáčku, a odhodil ji stranou.

Elizabeth se trochu vzpamatovala a zamyšleně se poškrábala na noze. "Tedy, na tebe je ale pohled, Milesi Montgomery!" usmála se a snažila se mu z vlasů vyklepat vařené vejce. Žlutek mu zvolna spadal na ramena.

"Ty by ses takhle taky nemohla jít ukázat ke dvoru!" zasténal Miles bolestí, neboť si zpod hýždí vydoloval vidličku.

"Pověz, co si podle tebe o tomhle všem pomyslí MacGregor?" popichovala Elizabeth Milese, když od něho poodstoupila. Se zkříženými nohama se mu uvelebila po boku a rozhlédla se po místnosti. Zdi, podlaha i nábytek byly pokryty vrstvou rozdrcených koláčů a na stole bylo hotové boží dopuštění. Všechny nádoby byly překocené, jídlo rozlité a smíchané dohromady, pouze na druhém konci stolu přežily jejich řádění bez úhony dvě mísy. Elizabeth se po všech čtyřech pustila k tomuto nepoškozenému jídlu. Jednou, když ji Miles něžně poplácal po zadečku, polekaně vykvikla, nicméně vrátila se s miskou kuřecích porcí vařených s mandlemi a s bochánkem pšeničného chleba.

Miles, který se stále ještě rozvaloval na stole, se podepřel o loket. "Snad už nemáš zase hlad?" pozlobil ji.

"Jako vlk!" Zpod Milesova kotníku vytáhla lžici a zabořila ji do kuřecího masa. Když k ní Miles obrátil vyčítavý i toužebný pohled, začala mu rovněž podávat voňavá sousta. "Na tohle si ale nezvykej!" varovala ho, když mu nakládala plná ústa.

Miles se jejím starostem pouze pousmál a občas ji políbil na konečky prstů. Kousek po kousku shledali po stole požitelné kousky jídla. Elizabeth se nahnula přes okraj stolu, a zatímco ji Miles přidržoval za zápěstí a za kotník, podařilo se jí zachránit celou pečenou křepelku, která se zachytila na trnožích stolu. Miles se však odmítl krmit sám, a tak Elizabeth "nezbylo nic jiného" nežli mu jídlo do úst nutit, dokonce mu křepelčí maso musela i vykostit.

"Jsi úplně bezectný, abys věděl!" drbala se Elizabeth. Jídlo jí na těle začalo přisychat a pořádně svrbělo!

"A ty bys potřebovala," mumlal Miles a sázel jí na paži drobounké polibky, "to -"

118

"Už mám těch tvých návrhů plné zuby, Montgomery!" varovala ho. "Včera večer jsi mne opil a vhodil do kádě a teď..., no jen se kolem sebe podívej!" Ta voňavá změť, která je obklopovala, se pouhými slovy rozhodně popsat nedala. "Krucí!" zaklela a tentokrát se poškrábala na noze oběma rukama. "Jestlipak jsi normální alespoň v něčem?"

"V ničem," ujistil ji Miles, který se lenivě svezl ze stolu a začal se oblékat.

"Kousek odtud je jezero. Nechtěla by sis zaplavat?"

"Vždyť jsem to nikdy v životě nezkoušela!"

Miles uchopil Elizabeth kolem pasu a stáhl ji na podlahu. "Já tě naučím!" sliboval jí s výrazem, z něhož touha po smilstvu přímo číšela. Elizabeth se ho se smíchem pokoušela odstrčit.

"Že by pod vodou?" zeptala se lišácky, ovšem když se nad tímto návrhem začal Miles vážně zamýšlet, honem mu utekla. Smekla se přitom po kousku tresčích jater, ale na poslední chvíli se zachytila stolu. Ve vteřince vjela do tartanové sukně, šafránově žluté košile a přes ramena si přehodila pléd. Sukně se jí ometala o sýrový nákyt.

"To vypadám stejně příšerně jako ty?" zeptala se, když setřásal z vlasů kousky jídla.

"Ještě hůř. Ale buď klidná, nikdo nás neuvidí." Po této záhadné poznámce zamířil k čalounění při jedné stěně, odhrnul ho na stranu a odhalil tak schodiště zabudované do silných kamenných zdí. Uchopil Elizabeth za ruku a zamířil s ní do temné a studené chodby.

10. KAPITOLA

a dvě hodiny už byli vykoupaní a Miles otíral Elizabethino tělo do plédu. "To je užitečná věcička, co říkáš?" zamumlala a zimomřivě se zahalila do vlněné látky. Skotské léto člověka rozhodně nijak nelákalo, aby se venku povaloval nahý.

"Spousta věcí tady ve Skotsku je užitečná i příjemná

- jenom kdyby si člověk udělal ten čas apořádně je vyzkoušel, aby jim mohl přijít na chuť."

Elizabeth si přestala vysoušet vlasy. "A proč ti vlastně záleží na tom, jestli mám nebo nemám ráda Skoty? Docela chápu tvou snahu dostat mě do postele, ale tvé věčné úsilí nebo... řekněme zájem o moje duševní blaho, to mi vážně nejde na rozum."

"Elizabeth, uvažuj! Kdybych stál jenom o to vyspání s tebou, mohl jsem si tě klidně vzít hned toho prvního dne, kdy tě ke mně přivezli."

"Ale nejdřív bych tě svou sekerou pěkně zřídila!" vykřikla vztekle.

Milese ten její výbuch na okamžik překvapil, ale potom se neubráníl smíchu. "Ty s tou tvojí sekerou! Elizabeth, kdybys jen věděla, jaký byl na tebe rozkošný pohled, když ti z kožešiny vykukovalo celé stehno a vlasy kolem tebe vlály jako háv! Tys byla -"

"Tolik smát by ses zase nemusel!" vytkla mu odměřeně. "Tenkrát mi moc do skoku nebylo! A ještě pořád od tebe mohu utéci!"

Tahle výhrůžka mu pomohla vystřízlivět. Přitáhl si

120

dívku na zem vedle sebe. "Takovou noc, jako byla ta poslední, bych znovu zažít nechtěl. Ztratil se Rab a potom jsme na útesu našli mrtvé vlky. Klisna, kterou sis vybrala k útěku, se vrátila a kulhala. Namouduši že jsme hrůzou celí bez sebe začínali věřit, žeš z toho útesu doopravdy spadla."

Elizabeth se mu pokusila vyprostit z náruče, protože jí svíral tak pevně, že nemohla popadnout dech. Zamračeně se mu podívala do tváře. Vždycky se domnívala, že až ji nějaký muž zbaví panenství, bude ho ze srdce nenávidět, ovšem to, co pociťovala k Milesovi, nemělo s nenávistí pranic společného. Panoval mezi nimi vztah něžného spiklenectví, jako kdyby odjakživa byli pouze spolu a právě tady a jako by tomu ani jinak nikdy být už nemělo.

"To je takhle pokaždé?" zeptala se Septem a vzhledla nahoru do korun stromů.

Chvilí trvalo, než jí Miles odpověděl. "Ne," zašeptal tak potichu, že si jeho hlas mohla docela dobře splést s vánkem.

Věděla, že její otázce porozuměl naprosto přesně. Je možné, že jí lhal, zítra se z něho třeba stane opět její nepřítel, ale právě teď tomu tak nebylo.

"Když byl můj bratr naživu, nikdy jsem nic podobného nezažila," začala, a když už se jednou do toho svěřování pustila, nedokázala se zarazit. Ačkoliv s Milesem bojovala při každé příležitosti, teď už stačila pochopit, že ve skutečnosti jí žádné nebezpečí nehrozilo - ne takové, před nímž většinu svého dosavadního života strávila na útěku. Během těch několika posledních týdnů zažila, že se k ní muž dokáže chovat zdvořile a s úctou; spatřila, jak láskyplný vztah vládne mezi Stevenem a Bronwyn, Milesem a jeho synkem - a láska, která nečeká sobecky něco na oplátku, to byla pro ni zcela nová zkušenost.

Namísto vyprávění o všech těch zlotřilostech, kterých se na ní Edmund dopustil, vykládala Elizabeth o svém spojení se dvěma ze svých bratrů. Když rodiče zemřeli, Roger byl ještě velice mladičký a dostal se tedy pod nadvládu svého staršího zločinného bratra. Snažil se své mladší sourozence ochránit ze všech sil, ale současně toužil po vlastním nezávislém životě. Pokaždé když ve své bdělosti na okamžik polevil, byla Elizabeth odvezena z kláštera, aby se stala nástrojem Edmundových nechutných, zvrácených hrátek. Roger, hnaný výčitkami a

špatným svědomím, obyčejně zasáhl a znovu se zapřisáhl, že Briana i Elizabeth propříště ochrání, ale Edmundovi se pokaždé podařilo Rogerovy dobré úmysly lstí zhatit a znesvětit.

"Roger má na celém světě jenom nás," prozrazovala Elizabeth. "Je mu už sedmadvacet let, ale v životě ještě nebyl zamilovaný, nikdy si nemohl dovolit protoulat celé letní odpoledne. Byl z něho stařec, ještě než dosáhl dvaceti let."

"A co ty?" zeptal se Miles. "Tebe snad nikdy nenapadlo, že by sis zasloužila taky nějakou zábavu a trochu smíchu?"

"Smích." S úsměvem se mu stulila do náruče. "Ani si nevzpomínám, jestli si vůbec dokážu na nějaký svůj smích vzpomenout, pokud nepočítám onu chvíli, kdy se jistý mladík se mnou kutálel dolů z kopce."

"Kit je báječný kluk!" prohlásil Miles s neskrývanou pýchou.

"Cha, Kit! To byl někdo mnohem větší, kdo si při té legraci pamatoval, že musí před poškozením ochránit svůj drahocenný meč!"

"Tak ty sis toho všimla?" divil se něžně a zastrčil jí pramínek vlasů za ucho. Na okamžik zmlkl. Elizabeth se na Milese dívala trochu popleteně. "Ty nejsi žádný únosce," řekla konečně. "Viděla jsem tě, jak jednáš s muži i se ženami, a kdyby nic jiného, k ženám jsi skutečně velice laskavý a pozorný. Proč mě tedy nechceš pustit? Jenom proto, že – jak jsi řekl – mám tolik... potíží sama se sebou?" Poslední větu vyslovila velice škrobeně.

Miles vzal její otázku velice vážně a chvíli na ni hledal přesnou odpověď.

"Společnost žen mne podle všeho blažila odjakživa. Nic se mi nelíbilo víc než takové poležení s krásnou ženou v náručí. Moji bratři se báli, že mne ta

122

záliba zbavuje mužnosti, ale mám pocit, že člověk se dá jen těžko předělat. A pokud jde o tebe, má milá Elizabeth, spatřil jsem něco, co jsem ještě nikdy nezažil – lidský hněv a nenávist. Moje švagrová Judita by se zřejmě dokázala postarat o celou Anglii, přesto však by se bez lásky a podpory mého bratra neobešla. Bronwyn miluje svůj lid a dokáže každického přimět ke splnění jejích rozkazů, přesto však si moc nevěří a potřebuje Stevenovu zatvrzelou sebejistotu, aby se měla o co opřít."

Na okamžik se odmlčel. "Ale ty, drahá Elizabeth, ty jsi úplně jiná. Ty by ses zřejmě dokázala obejít bez lidí úplně a nikdy by ses ani nesnažila dozvědět, že život má i jiné stránky."

"Tak proč tedy...", začala. "Proč tedy držíš někoho, jako jsem já, v zajetí? Určitě by tvým choutkám lépe vyhověla nějaká poslušná, něžně poddajná dívenka." Jejím provokujícím tónu se Miles jen pousmál. "Nezapomínej na vášeň, Elizabeth! Já osobně tě považuju za nejvášnivější ženu na světě. Ty umíš zuřivě nenávidět a já jsem si jist, že stejně zuřivě dokážeš i milovat!"

Snažila se mu vytrhnout, ale Miles ji přitiskl k zemi a sklonil tvář těsně k jejímu obličejí. "Ty se zamiluješ jenom jednou v životě," zašeptal. "Dlouho to potrvá, než se odhodláš, žádná pozemská – ani ďábelská – síla tu tvoji lásku nezaplaší!"

Elizabeth ležela bez hnutí pod Milesovým mohutným tělem a mlčky vzhlížela do těch hlubokých šedých zřítelnic, které se na ni palčivě upíraly.

"Tím mužem bych chtěl být já," zašeptal Miles něžně. "Já stojím o víc než jenom o tvé tělo, Elizabeth Chatworthová. Já stojím o tvoji lásku, o tvoje myšlenky, o tvoji duši."

Když se k ní sklonil, aby ji políbil, Elizabeth se odvrátila. "Nežádáš toho zrovna málo, co říkáš, Montgomery? Dostal jsi víc, než jsem kdy dala kterémukoliv muži – ale domnívám se, že na rozdávání už nemám nic. Moje duše patří bohu, moje myšlenky jenom mně a moje láska patří zas mojí rodině."

"Ptala ses, proč tě držím v zajetí, a já jsem ti odpověděl. Teď se vrátíme k MacGregorovi. Setkáš se tam is jeho lidmi. Náčelník MacGregor se na tebe hněvá kvůli tomu, žeš na něho vytáhla ten nůž, proto se mu za svůj čin omluvíš!" Elizabeth se Milesovo chování ani v nejmenším nezamlouvalo. "Vždyť jde o přítele MacArranů, kteří jsou spříznění s mými nepřáteli, s tím rodem Montgomeryů"

- vysvětlovala přesladce - "az toho důvodu jsem byla naprosto v právu, když jsem se pokusila o sebeobranu."

"V tom máš úplnou pravdu," souhlasil a podal jí její oblečení. "Ale jestli si MacGregora neusmíříme, mohly by z toho mezi klany vzniknout třenice."

Trucovitě se začala oblékat. "To se mi nezamlouvá," huhlala pro sebe. "A do síně plné cizích mužů odmítám vstoupit beze zbraně!"

"Elizabeth!" napomenul ji Miles s nekonečnou trpělivostí. "Nemůžeš přece vyhrožovat sekerou každému hloučku mužů, se kterým se máš setkat. A kromě toho Skotové mají své vlastní krasavice. Je možné, že je tvůj půvab ani zdaleka neokouzlí natolik, aby se ze samé žádosti začali chovat scestně."

"Tohle přece nemůžeš myslet vážně!" utrhla se na něho Elizabeth a hněvivě se odvrátila. "Cožpak se mi musíš pořád jen vysmívat...?"

Miles jí položil ruku na rameno. "Nemyslel jsem to jako výsměch, ale je načase, abys začala rozlišovat, co je normální a co ne. Já tam půjdu s tebou a budu tě chránit."

"A kdo mne ochrání před tebou?"

Po této její otázce svitlo Milesovi v očích a on ji pohladil ze strany po nadrech. "Třeba budeš mít radost, když ti prozradím, že přede mnou tě neochrání vůbec nikdo."

Elizabeth se odtáhla a honem se dooblékla.

Ovšem to představení, které Miles pro Elizabeth přichystal, to bylo pro ni čiré utrpení. Zaťal jí prsty do předloktí tak silně, až jí k rameni vystřelovala bolest, a přinutil ji, aby si potřásla rukou nejmíň se stovkou mužů MacGre

124

gorova klanu. Když to měla za sebou, celá roztřesená se zhroutila na židli u jedné stěny a s cvakajícími zuby vypila číši vína, kterou jí Miles přinesl. Na jeho pochvalu, při níž měla dojem, že ji oceňuje jako pejska, kterému se podařilo předvést nacvičený kousek, se jenom kysele ušklíbla, načež Miles ji políbil na prsty a bujaře se rozesmál.

"Bude to čím dál tím snazší," sliboval jí sebejistě.

A měl pravdu. Skutečně to bylo čím dál tím snazší, ovšem trvalo to celé týdny. Miles nepolevil ani na vteřinku. Odmítl ji nechat kráčet vždycky jen za muži, a když se neustále otáčela, aby zjistila, kdo z mužů jí je nablízku, přinutil ji rázně ke klidu. Vyjeli si na lov a v jednom okamžiku se Elizabeth Milesovi vzdálila. Našli ji tři MacGregorovi muži, chovali se k ní srdečně, ale než dorazili vespolek k Milesovi, už zase měla Elizabeth oči plné děsu. Miles si ji ihned přitáhl k sobě do sedla, tiskl ji k sobě a konejšil ji, a když to nepomáhalo, lehl si s ní pod starý buk a uchlácholil ji svým milováním. Mezi MacGregory byl však jeden muž, před kterým ji Miles ve vši vážnosti varoval: Davy MacArran, Bronwynin bratr. Miles toho chlapce, který byl ve skutečnosti starší než on sám, ze srdce nesnášel. S nekonečným pohrdáním jí Miles vyprávěl, jak se Davy snažil zabít svou vlastní sestru.

"Ať už se moji bratři ke mně chovají sebezpuštěji," rozčiloval se Miles, "položili by za mě vlastní životy stejně jako já za ně ten svůj. Mládence, kteří jsou proti vlastní rodině, nemůžu ani cítit."

"Cožpak mě nenutíš k něčemu podobnému?" vmetla mu do tváře. "Chceš přece, abych se zřekla svých bratrů a oddala se ti tělem i duší!"

Miles s hněvivým zablýsknutím ve zraku opustil jejich společnou komnatu. Elizabeth zašla k oknu a vyhlédla na muže dole na nádvoří. Ještě pořád neuvykla tomu pocitu, že může klidně sejít dolů a žádný z nich ji nebude obtěžovat. Už se nemusela bát, že bude muset bránit holý život se zbraní v ruce. Necítila sebemenší touhu si tuto novou zkušenost prověřovat, nicméně blažilo ji už samo vědomí, že se věci takhle mají.

Kolem prošel náčelník MacGregor, a ten pyšně si vykračující silák vzbudil u Elizabeth dokonce úsměv. Jeho pýcha utrpěla porážku Bronwyniným přičiněním a potom se ještě jednou s Elizabeth opakovalo málem totéž. Když ji tenkrát před MacGregora Miles doslova dostřkal, náčelník se na ni téměř nepodíval. Tohle se jí nikdy předtím v životě nepříhodilo, a než si uvědomila, co to vlastně dělá, přistihla se, jak se mu snaží vlichotit, aby s ní ráčil ztratit slůvko. Za pár

minut jí bylo jasné, že si ho omotala kolem prstu. Hezké ženy se mu líbily, a navíc dosáhl věku, kdy si začínal klást otázku, jestli se hezkým ženám zamlouvá i on sám. Elizabeth však jeho pochybnosti rychle rozptýlila.

Později se na ni Miles znechuceně obořil: "Ta proměna postrašeného králíčka ve svůdnici proběhla ale zatraceně rychle!"

"Tak podle tvého názoru bych jako svůdnice docela obstála?" škádlila ho Elizabeth. "Lachlan MacGregor je vdovec. Co kdyby –"

Nedopověděla, neboť Miles ji políbil tak tvrdě a vášnivě, že jí málem vytryskla krev ze rtů. Dotkla se prsty pohmožděného spodního rtíku, sledovala, jak se od ní vzdalují jeho široká záda, a přitom se – usmála. Začínalo jí docházet, že má Milese svým způsobem v moci, pouze ještě neodhalila, kam až hranice této nadvlády sahají.

Když tak vyhlížela na nádvoří, spatřila, že přijela skupinka mužů s kokardami klanu MacArranů. MacGregorové se ze všech sil snažili předstírat lhostejnost, ale Elizabeth si dobře všimla, že všichni mají ruce nebezpečně blízko u pasu, kde se jim houpaly zavěšené meče. Z kamenného MacGregorova sídla se vynořil Miles a začal hovořit s MacArrany.

Elizabeth ještě okamžik přihlížela a potom se s povzdechem otočila zpátky do místnosti. Začala zvolna

126

sbírat Milesovy věci, protože nepochybovala, že se jedná o jejich odjezdu. Miles otevřel dveře, na chvíli se zarazil, ale potom jí začal pomáhat. "Do Larenstonu právě přijel můj bratr Gavin."

"I s Rogerem?" Ruka se jí zastavila nad jeho sametovou čapkou.

"Ne, tvému bratrovi se podařilo utéci."

Elizabeth se k Milesovi prudce otočila. "Není zraněný? Nezmrzačili ho?"

Miles na ni v údivu vyvalil oči. "Pokud je mi známo, měl všechny části těla na svém místě." Uchopil ji za ruku. "Poslyš, Elizabeth..."

Odtáhla se od něho. "Možná by bylo lepší, kdyby ti tyhle věci sbalila některá z MacGregorových krasavic!" Poté utekla pryč schodištěm ukrytým za čalouněním.

Přestože se snažila ovládnout, začaly se jí po tváři valit slzy. Klopýtala v té temnotě, na poslední chvíli se zachytila stěny, ale nakonec stejně z vysoka dopadla na kamenný chod. Vyrušené krysy pištěly rozhořčením.

Zůstala tam sedět a plakala, jako kdyby měla přijít

o život. Přitom si dobře uvědomovala, že k pláči nemá vlastně vůbec žádný důvod. Její bratr už na rozdíl od ní nebyl v zajetí, a navíc mu nikdo neublížil. A teď přijel i Gavin Montgomery, nepochybně proto, aby Milese přinutil propustit svoji zajatkyňu na svobodu. Zítra touto dobou už bude nejspíš na cestě k domovu. Už si nebude muset potřásat rukou se spoustou cizích mužů. Už nebude dál v tomhle zajetí, bude na svobodě a bude se moci vrátit zpátky ke své rodině.

Za zády zaslechla na schodech jakýsi hluk, a i když ve tmě nic neviděla, poznala, že se k ní blíží Miles. Podvědomě rozejpala náruč.

Miles ji popadl tak drsně, až se bála, že jí zlomí žebra, ale přesto ho tiskla stejně pevně a zoufale. Byli jako dvě děti skrývající se před rodiči, jako kdyby se snažili z dneška vyzískat, co se dá, protože nadcházející zítřek je děs.

Ani jeden z nich nevnímal okolní prach a špínu, ani drobounká zlobná očička, která přihlížela, jak zápasí navzájem s oděvem toho druhého, rty slité vjedno.

Zběsilá vášeň, která je pojila, představovala pro Elizabeth cosi dosud nepoznaného, protože Miles se k ní vždycky choval něžně. Teď mu však zarývala nehty do zad a on jednal podle toho. Nedbala, že ji schody bolestivě tlačí do zad. Miles nadzvedl její boky a vnikl do ní s tak zuřivou a náruživou vášní, že se jí vyrovnala pouze vášeň Elizabethina. Vzepřela se patami o schody a vyšla mu vstříc s veškerou dychtivou silou svého silného mladičkého těla.

Oslavný blesk, který oběma proletěl, zanechal po sobě jen vyčerpané a třesoucí se lidské bytosti, které se do sebe zaklesly, jako kdyby volnost pohybu znamenala jistou smrt.

První se vzpamatoval Miles. "Musíme jít," zašeptal unaveně. "Tam dole na nás čekají."

"Ano," přisvědčila Elizabeth. "Velký bratr ti kázal přijít." Dokonce i v té tmě cítila, že na ni Miles upírá naléhavý pohled.

"Gavina se bát nemusíš, Elizabeth."

"Až přijde den, kdy se Chatworthová zalekne nějakého Montgomeryho –" spustila, ale Miles ji umlčel polibkem.

"Tak se mi to líbí. A teď, pokud dokážeš ty své všetečné ruce udržet v klidu na dostatečně dlouhou dobu, můžeme vyrazit do Larenstonu."

"Ty jeden!" Začala se s ním rvát, ale on ji beze všech cavyků vystrkal po schodech nahoru. Kdykoliv se Elizabeth pokusila bránit, tělo se jí připomnělo tisíci modřinami. Vynořila se zpoza čalounu zlomená v pase, s rukou přitisknutou na bolavá záda. Teprve když se Miles začal pochechtávat, s bolestí se napřímila.

"Kdyby jen žena nemusela být pokaždé vespod –" utrhla se, ale v mžiku se zarazila, neboť o truhlici se před ní opíral náčelník klanu MacGregor.

"Chtěl jsem se jen ujistit, že se vám zdejší pobyt zamlouval, lady Elizabeth."

Mohutnému muži jiskřily oči

128

takovým veselím, že Elizabeth si honem pospíšila dokončit balení. Přitom dávala náčelníkovi svůj nezáměr najevo tak okázale, že ani nezaslechla, když se k ní zezadu přiblížil. Když jí položil ruku na rameno, leknutím až vyjekla, ale Miles ji chytil za paži a očima k ní vyslal varování.

"My jsme měli z vaší návštěvy skutečnou radost, Elizabeth," pokračoval MacGregor. Odstranil hrubě vypracovaný špendlík, který jí spínal šaty na rameni, a místo něj připevnil velikou okrouhlou brož se znakem klanu MacGregorů.

"Děkuji," řekla tiše a k nesmírnému úžasu všech přítomných včetně sebe vlepila MacGregorovi na tvář bleskový polibek.

Miles jí pochvalně stiskl paži a pohlédl na ni s takovým zalíbením, že se mu celé tělo doslova rozzářilo.

"Milé děvče, jen se zase klidně přijď na nás podívat."

"Přijedu," slíbila s upřímným úsměvem, protože svá slova myslela opravdu vážně.

Všichni tři pak sešli na nádvoří k čekajícím koním, Elizabeth se zvědavě rozhlížela po všech přítomných MacGregorech, protože věděla, jak jí budou scházet. S pocitem úžasu nad vlastním jednáním si s některými dobrovolně potřásla rukou. Miles se pořád držel blízko ní a ona si jeho přítomnost dobře uvědomovala a byla za ni vděčná. Její obavy z doteku cizích mužů se proměnily pouze ve strach – hrůza a děs už dávno vzaly za své.

Když došla na konec řady a mohla vyskočit na koně, byla ráda. Za zády měla Bronwyniny muže, pro ni úplně cizince, takže jí bylo téměř do pláče, že musí opustit místo, kde právě začala lidem důvěřovat.

Miles se k ní naklonil ze svého koně a povzbudivě jí stiskl dlaň. "Nezapomínej, že já tu jsem pořád s tebou," řekl jí.

Přikývla, pobídla koně a všichni vyrazili.

Jak dlouho tu ale se mnou zůstaneš? chtěla se zeptat. O Gavinu Montgomerym toho věděla víc než dost. Byl to chamtivý a podlý muž, který odmrští Alici Chatworthovou tak necitelně, že ji málem připravil o rozum.

A právě Gavin byl hlavou celého rodu Montgomeryů. Miles se mohl kasat sebevíc, bylo mu pouhých dvacet let a Gavin měl nad svým bratrem právo poručnictví. Odveze ji Gavin někam pryč, nebo ji využije ve svých vlastních machinacích proti rodu Chatworthů? Miles věřil, že Roger zavraždil Mary Montgomeryovou. Neposlouží Elizabeth Gavinovi k tomu, aby Chatworthům splatil stejnou mincí?

"Elizabeth," ozval se vedle ní Milesův hlas. "Copak zase chystáš?"

Dívce však nestál za odpověď. Dokud nedojeli do Larenstonu, držela se na koni s hlavou pyšně vztyčenou.

Miles jí pomohl sesednout z koně. "Je mi úplně jasné, že v síni sedí můj bratříček a nemůže se dočkat, až mě dostane do rukou," poznamenal Miles a oči mu jenom hrály.

"Jak ti to může být k smíchu?"

"Jediný způsob, jak se dá s mým bratrem jednat, je vysmát se mu," prohlásil mladík tentokrát už vážně. "Setkám se s tebou o něco později."

"Ne!" vykřikla zděšeně. "S tvým bratrem se setkám jenom ve tvé přítomnosti!"

Miles sklonil hlavu k rameni a pozorně se na ni zadíval. "Skoro bych věřil, že mě chceš před svým bratrem ochránit."

"Tys laskavý a ušlechtilý, zatímco on -"

Po těch slovech se Miles rozesmál tak halasně, až se začali plašit koně. Zvesela jí na tvář vlepil polibek. "Tys ale vážně milá a nádherná dívka! Tak tedy pojď se mnou a chraň mě, jestli chceš, nicméně já Gavinovi prsty u nohou raději pohlídlám!"

Gavin, Steven a sir Guy už na ně čekali nahoře, v hlavní síni. Gavin byl stejně urostlý jako Miles, ale tvář měl mnohem ostřeji řezanou, s jestřábím profilem. Teď mu z ní číšel mocný a nefalšovaný hněv.

"Tohle je tedy Elizabeth Chatworthová?" procedil skrze zatáté zuby, ale na odpověď si nepočkal. "Pošli ji pryč, Guyi, postarej se o ni!"

"Elizabeth zůstane tady!" prohlásil Miles chladně,

130

aniž by se obtěžoval věnovat bratrům jediný pohled. Pokynul dívce. "Posaď se." Elizabeth ho uposlechla a sedla si do křesla, v němž málem celá zmizela.

Gavin po ní střílel hněvivým pohledem, načež se opět obrátil k Milesovi, který si právě naléval číši vína. "Kdyby tě tak čert vzal, Milesi!" rozeřval se na bratra. "Vejdeš si jakoby nic, jako bys málem nezavinil válku mezi našimi rody, a navíc sem přivedeš tuhle... tuhle..."

"Dámu," napověděl mu Miles s očima ztemnělými.

"Jestli kdy byla dámou, odpřisáhl bych, že po těch několika týdnech strávených ve tvé společnosti jí už dávno není!"

Milesovy oči zčernaly úplně. Ruka mu sjela k meči, ale sir Guy ho zarazil.

"Gavine!" varoval bratra Steven. "Na takové urážky nemáš právo! Přejdi raději rovnou k věci!"

Gavin přistoupil k Milesovi. "Jestlipak víš, že tu tvoji nerozvážnost odnáší celá naše rodina? Raine nemůže z toho lesa, kde se ukrývá, vystrčit ani nos, a já jsem celý poslední měsíc musel trávit ve společnosti toho mizerného Chatwortha - a to jenom kvůli tomu, že se pokouším zachránit tvoji bezcennou, zparchantělou kůži!"

Elizabeth očekávala, že Miles odsekne, že za Rainovo postavení mimo zákon on přece ani dost málo nemůže, ale mladík mlčel. S očima stále ještě potmělými hleděl upřeně na svého staršího bratra.

Gavinovi přebíhaly na čelistech pletence svalů. "Teď mi to děvče předáš a já je dopravím k jejímu bratrovi. Doufám jen, že jsi stačil přijít k rozumu a v odchodu jí nebudeš bránit. Je mi jasné, žeš ji už zbavil panenství, takže to pro mne nebude zrovna laciná záležitost, ale..."

"Budeš to platit ty, nebo Judita?" zeptal se Miles nevzrušeně a otočil se ke Gavinovi zády.

V místnosti se rozhostilo ticho. Dokonce i Elizabeth zatajila dech.

"Oba dva toho koukejte nechat!" zasáhl do sporu Steven. "Pro lásku boží, Gavine, radši se co nejrychleji uklidni! Vždyť přece víš, jak Miles dovede vyvádět, když urážíš jeho současnou dámu! A ty, Milesi, tys to taky přehnal. Podívej, Milesi, Gavin věznil Chatwortha jenom proto, aby ti poskytl trochu času a tys mohl propustit lady Elizabeth na svobodu, takže si jistě dokážeš představit jeho zklamání, když mu Chatworth unikl a on se dozvěděl, že to děvče ještě pořád držíš v zajetí. Postačí tedy, když ji pošleš v Gavinově doprovodu nazpátek, a všechno bude v nejlepším pořádku."

Elizabeth opět zatajila dech. Pozorovala Milesova záda a přitom si uvědomila, že Gavin se na ni dívá. V tom okamžiku dospěla k názoru, že se jí ten člověk ani trochu nezamlouvá. Oplatila mu ten jeho zpupný pohled, a když se ohlédla, zjistila, že ji při této nezdvořilosti přistihl Miles.

"Já ji však s tebou nepustím!" oznámil Miles tiše.

"Cože!" zarval Gavin. "Takže rodina je pro tebe jen vzduch? Raději dáš v sázku naši poctivou pověst, jméno, kterým se honosí už celé generace Montgomeryů, a to všechno jenom kvůli roztaženým ženským stehnům?"

Pěst, která se mu zaryla do obličeje, Gavin skutečně neočekával, ale vzpamatoval se během několika vteřin a vrhl se na Milese.

11. KAPITOLA

tevena a sira Guye to stálo mnoho úsilí, než od sebe oba rváče konečně odtrhli. První se uklidnil Gavin. Setřásl ze sebe Stevenovy paže, zamířil k oknu, a když se po chvilce ohlédl, už se plně ovládal. "Pošli lady Elizabeth na chvíli ven," požádal rozvážně.

Sir Guy pustil Milese a ten pokynul Elizabeth, aby uposlechla. Začala sice něco namítat, ale bylo jí jasné, že teď není na žádné zdržování čas. Miles ji bratrovi nevydá, tím si teď mohla být stoprocentně jistá.

Když muži osaměli, vrhl se Gavin do křesla. "Bratr proti bratrovi," poznamenal trochu stísněně. "To by měl Chatworth radost, kdyby se dozvěděl, kam až jsme se kvůli němu dostali, Stevene, naliž mi trochu vína!"

S číši v ruce pak pokračoval: "Král Henry přikázal, že tohle nepřátelství mezi rodem Montgomeryů a Chatworthů musí přestat. Hájil jsem se tím, že naše rodina je v tom úplně nevinná. Raine napadl Chatwortha jenom proto, aby pomstil Mary, a ty ses do toho únosu lady Elizabeth také nezapletl vlastním přičiněním."

Gavin se zhluboka napil. Na tyhle jednostranné rozhovory se svým mladším bratříčkem si už dávno zvykl. Vymáčkout z Milese jediné slovo bylo horší než třeba trhání zubů. "Jestlipak ti ta tvoje Elizabeth vyprávěla o mladé zpěvačce, která byla svědkem, jak ji Pagnell balí do koberce? Na to by ses jí měl ale určitě vyptat, protože ta zpěvačka se stala nedávno Rainovou ženou."

Miles se zatvářil udiveně.

"No konečně! Už jsem měl strach, že tě z míry nevyvede vůbec nic!"

"Gavine, přestaň!" napomínal ho Steven. "Co s tím má Rainova manželka vlastně společného?"

Gavin jen mávl rukou. "Pagnell ji totiž kdovíproč pronásledoval, nechal ji uvrhnout do kobky a Elizabeth Chatworthová se ji pokusila zachránit, jenomže právě při tomhle ji přistihli a zřejmě považovali za povedený žert, když ji za trest nechali dopravit k našemu chlápčenskému bratříčkovi. Ježkovy oči, tos ji nemohl vrátit tomu Chatworthovi hned, v okamžiku, kdy ses dozvěděl, o koho jde?"

"Jako on vrátil moji sestru?" zeptal se Miles přidušeně. "Kdypak se z tebe stal takový mírotvorce?"

"V okamžiku, kdy jsem si uvědomil, že naši rodinu rozehnala do celého světa právě nenávist. A to tě nenapadlo, že do této záležitosti má co mluvit i král? Raina potrestal tím, že z něj učinil psance, a Chatworthovi uložil těžkou pokutu. Co asi udělá s tebou, až se doslechne, žeš zajač členku Chatworthova rodu?"

"Milesi," ozval se konečně i Steven. "Gavin má o tebe strach. Já vím, že sis zvykl o to děvče pečovat, ale v sázce je mnohem víc, než si vůbec dokážeš představit."

"Elizabeth si ale zaslouží lepší osud, nežli je návrat do toho Chatworthovic pekla!" zvolal Miles.

Po jeho slovech zavřel Gavin na okamžik oči a zasténal. "Řekl bych, že ses příliš dlouho motal poblíž Raina. Mysli si o Chatworthovi, co chceš, ale ať už provedl cokoli, provedl to s přesvědčením, že je v právu. Trávil jsem v jeho společnosti několik týdnů a -"

"Nu, vždyť o tobě je dobře známo, že vždycky stráníš právě Chatworthům," zaryl do něho Miles. To byla narážka na Gavinovo dlouhé milostné dobrodružství s Alicí Chatworthovou. "Ale já ji na svobodu nepustím a žádné přemlouvání nic na mém rozhodnutí nezmění. Ta žena patří mně. A teď, pokud dovolíte, bych si rád promluvil s Bronwyn."

Přestože měla jistotu, že bude smět i nadále zůstat u Milese, Elizabeth neklidně přecházela komnatou. Proklínala sama sebe, protože pochopila, že touží zůstat tady ve Skotsku, kde se dokáže odnaučit tomu svému věčnému strachu. Roger,

vzpomínala, milovaný, ochranný, pořád rozhněvaný Roger je teď někde v Anglii a zběsile po ní pátrá. Ona však v hloubi srdce doufala, že ve své snaze bude neúspěšný.

"Alespoň na kratičký čas," šeptala si. "Kdybych tu mohla zůstat alespoň ještě měsíc, odjedu ráda a ochotně. A navíc budu mít vzpomínky, které mi vydrží nad smrtí."

Dívka se do svých myšlenek zahloubala natolik, že úplně přeslechla otevírání dveří. Když k ní dolehly tiché kročeje, zprudka se obrátila, připravená bránit se zuby nehty.

"Líbilo... líbilo se ti u těch MacGregorů?" zakoktal se Kit, který nedokázal pochopit, co znamená ten její zuřivý výraz.

Elizabethina tvář se však v mžiku změnila. Přiklekla, rozevřela náruč a přepevně k sobě chlapečka přitiskla.

"Tys mi, Kite, tolik scházel!" zašeptala. Když setřásla z očí slzy, přidržela děcko před sebou. "Bydlela jsem tam ve velikánském pokoji s tajným schodištěm ukrytým za čalouny, a tvůj tatínek se mnou vybojoval koláčovou bitvu a potom jsme se koupali v jezeře, kde byla strašně ledová voda."

"Já dostal od Bronwyn poníka!" vykládal zase Kit. "A strýček Steven mne vzal na projížďku, a ty koláče byly s čím?" Předklonil se a zašeptal: "Tos asi tatínka rozzlobila, viď?"

"Ale ne," uklidňovala Kita s úsměvem. "Nezlobil se, dokonce ani když dostal třešňovým koláčem zásah přímo do obličeje. Pojď si tu sednout vedle mne a já ti budu vyprávět, jak mě Bronwynin pes zachránil před vlky."

Po nějaké době je tu oba našel Miles. Spali a vypadali nesmírně spokojeně. Miles nad nimi předlouho stál a jenom se na ně díval. Když dole na nádvoří zaslechl vzdálené koňské ržání, podle kterého poznal, že Gavin odjíždí, sklonil se a vtiskl Elizabeth polibek na čelo. "Však já ti dám spoustu dalších dětí, Elizabeth," zašeptal a pohlídl Kita po tvářičce. "V tomhle se na mě můžeš spolehnout."

"Tak to v žádném případě!" oznámila Elizabeth Milesovi. Ve tváři měla odhodlaný výraz. "Málem jsem při plnění tvých přání přišla o život, prosím, ale odmítám sedět tady úplně o samotě, zatímco ty se budeš prohánět po kraji a nádherně si užívat!"

"Elizabeth," vysvětloval jí Miles trpělivě, "já přece pojedu na lov a ty tady rozhodně nebudeš sama. Všichni MacArranové –"

"MacArranové!" vyprskla Elizabeth. "To mám být celé tři dny ve společnosti těch chlapů? Ne, já tady nezůstanu. Pojedu na ten lov s tebou!"

"Ty přece víš, jak by mě to těšilo, ale tobě jen prospěje, když se budeš zdržovat tady. Časem se ukáže, že mě nemůžeš mít vedle sebe od rána až do večera, takže si musíš zvykat..." Elizabeth se vztekla odvrátila a Miles se zarazil.

"Však já se obejdu nejen bez tebe, ale vůbec beze všech mužů Montgomery!" odsekla a pyšně napřímila ramena.

Miles po ní vztáhl ruku, ale dívka ucukla. "Elizabeth, už jsme toho spolu zažili tolik, že by bylo škoda kazit náš vztah kvůli takové hlouposti. Opravdu se domnívám, že bys tu měla zůstat s Kitem a těmi muži a pokusit se zvládnout svůj strach tentokrát úplně sama. Pokud nevěříš, že to dokážeš, stačí říct a samozřejmě tě vezmu na lov s sebou. Počkám na tebe dole."

Elizabeth mu před jeho odchodem z místnosti nevěnovala jediný pohled. Od chvíle, kdy sem poprvé přijel Gavin, uběhly téměř dva měsíce, a Elizabeth mezitím zjistila, jak chutná skutečné štěstí. Společně s Kitem a Milesem trávili dlouhé a nádherné dny, hráli si v čerstvě napadaném sněhu a ze smíchu nevyšli od rána do večera. A podobné Vánoce v životě nezažila – opravdu rodinný svátek!

136

Bronwyn ji naučila spoustu věcí, ne snad nějakým poučováním, ale vlastním příkladem. Elizabeth si s ní párkrát vyjela na návštěvu ke kopaničářům. Několikrát ovšem zase ztratila hlavu a jednou, když Elizabeth vytasila dýku na muže, který za nimi jel v příliš malé vzdálenosti, vložila se do věci sama Bronwyn a Elizabeth úspěšně uklidnila. Po této události zmizely i dozvuky od

jejich prvního setkání. Bronwyn podle všeho považovala Elizabeth spíše za mladší sestru než za případnou soupeřku. Když Bronwyn začala Elizabeth rozkazovat stejně jako všem ostatním, spadl Stevenovi i Milesovi ze srdce kámen. Elizabeth třikrát Bronwyn odsekla, že může jít klidně skočit z útesu, a Bronwyn se nad tím jenom srdečně rozesmála.

Rab zřejmě rovněž přijal Elizabeth za svou paní a často se stávalo, že příkaz své právoplatné majitelky odmítl vykonat a místo toho se raději stáhl do ústraní. Když ovšem Steven označil psisko za zbabělce, obě ženy se na něho vrhly naprosto svorně a jednomyslně.

Elizabeth a Miles si byli každým dnem o kousek bližší. Občas, když Elizabeth pozorovala Milese při cvičení, kdy se mu obnažená horní část trupu potem jenom leskla, cítila, jak se jí doslova podlamují kolena. V takových chvílích Miles pokaždé její přítomnost vycítil a házel po ní tak žhavé pohledy, až se jí celé tělo rozechvělo. Jednou Steven jen taktak minul kopím Milesovu hlavu, protože ten nedokázal vnímat nic jiného než Elizabethiny roztoužené oči. Stevena to rozběsnilo natolik, že začal Milese škrtit.

"Stačil kousek a mohl jsem tě zabít!" rozkřikoval se Steven hněvem celý bez sebe.

Elizabeth s Bronwyn se do té hádky okamžitě zapojily a pozadu nezůstali ani sir Guy a Rab. Steven, který byl vzteky rudý po celém těle, se zuřivě dožadoval, aby Miles okamžitě odvedl Elizabeth od cvičiště pryč. Miles, který se bratrovým hněvem nedal nijak vyvést z míry, přechoťně souhlasil. Ach, to ale bylo pamětihodné odpoledne! Přestože navenek se Miles tvářil klidně, Stevenův neočekávaný výbuch zuřivosti ho rozvášnil, takže se na Elizabeth střídavě hrubě vrhal a něžně tiskl. Milovali se v posteli, na křesle, kde si Elizabeth o opěradlo málem zlomila páteř, i vestoje u stěny. Naneštěstí přirazil Miles Elizabeth k nástěnnému čalounu a ona se ho křečovitě zachytila, načež těžký a zaprášený koberec spadl a srazil je k zemi – kde ovšem pokračovali v milování až do okamžiku, kdy se příšerně rozkašlali. Stále spojení se vyplazili zpod látky a dokončili své milování na chladné kamenné podlaze. Když se pak celí zardělí a vyčerpaní objevili u večeře, Stevena jeho hněv ještě neopustil, takže jediné, co jim oznámil, byl zákaz dalších Elizabethiných návštěv cvičiště.

Celé dva měsíce a jeden týden spolu, to je téměř pět měsíců od chvíle, kdy došlo k jejímu zajetí, říkala si v duchu Elizabeth.

Teď však pochopila, že čas vypršel.

Gavin poslal Milesovi vzkaz. Roger Chatworth a Pagnell společně navštívili krále a Roger králi Jindřichovi namluvil, že Raine sestavuje proti královské armádě vlastní vojsko a že Miles drží Elizabeth v potupném zajetí. Král oznámil, že pokud Miles Elizabeth okamžitě nepropustí, nechá ho prohlásit za zrádce a jeho pozemky že budou za trest zabaveny. Pokud jde o Raina, pohrozil král, že nechá jeho lesní úkryt vypálit.

Gavin tedy Milese snažně prosil, aby Elizabeth poskytl svobodu. Miles v průběhu posledních dní téměř nepromluvil, ale zahleděl se na Elizabeth často s takovým roztoužením, že naráz pochopila, že jejich společné dny jsou sečteny. Miles ji začal nutit, aby si zvykla trávit volný čas sama s MacArrany, jako kdyby ji připravoval na budoucnost – kterou bude muset snést už bez něho.

Elizabeth toužila po obojím. Upřímně toužila po tom, aby se naučila zvládat svůj děs z mužů, ale současně bažila po každé vteřince, kterou bylo možno prožít po Milesově a Kitově boku.

"Zatraceně!" mumlala si hněvivě. Jak jen se mohlo

138

stát, že dívka tak samostatná se mohla proměnit v tak zoufale závislého tvora? Ve Skotsku se opět ukázal Gavin, tentokrát však jeho hněv dosáhl takového stupně, že předchozí výbuch ve srovnání s jeho nynějším rozpoložením nestál ani za řeč. A poprvé se přihodilo, že Elizabeth nad svým pobytem v poklidném sídle MacArranů pocítila provinění. Když potom za ní přišel Miles, požádala ho, aby jí dovolil s Gavinem odjet. Chtěla mu říci, že tím chce zachránit svoji rodinu stejně jako tu jeho, ale Miles ji vůbec nenechal domluvit. Stevenův a Gavinův hněv se vedle toho Milesova zdály naprosto nevýznamnou náladičkou. Vykřikoval

kletby ve třech různých jazycích, házel kolem sebe vším, co mu přišlo pod ruku, holýma rukama rozlámal židli, na stůl se vrhl se sekerou v hrsti. Tam a sir Guy měli plné ruce práce, než se jim podařilo trochu ho uklidnit.

Gavin a Steven ovšem neviděli v bratříčkově výbuchu pranic nového a neobvyklého. Nakonec to Gavin vzdal a po Milesově zuřivé scéně zase odjel domů. Otřesená Elizabeth shlížela uplakanýma očima na bylinkami omámeného Milese. Roger a Miles. Vždyť měla vlastní domov se dvěma bratry, z nichž jeden teď pročesával britské ostrovy v zoufalé snaze nalézt svoji sestru, a ona tu zatím sedí a prolévá slzy nad svým nepřítelem, nad mužem, který jí poskytl ochranu, který se k ní choval trpělivě a laskavě, který ji naučil, že život je krásná věc.

Miles zdvihl ospalá víčka. "Moc jsem tě polekal?" zeptal se chraptivě. Vzmohla se pouze na přikývnutí.

"Já jsem se vylekal zrovna tak. Tohle se mi tak často nestává." Vzal Elizabeth za ruku a přitiskl si ji k tváři jako plyšové zvířátko. "Nesmíš mě opustit, Elizabeth. Přece jsem tě dostal. Jsi jenom moje!" A s těmito už tolikrát opakovanými slovy opět upadl do spánku.

Tohle se přihodilo před čtyřmi dny, před pouhými čtyřmi kratičkými dny, a už se ji chystal opustit a vypravit se spolu se Stevenem na lov na medvěda. Tři dny o samotě! Miles zřejmě nevycítil, jaký ji z té představy jímá děs. Třeba byl natolik sebejistý, že skutečně věřil, že ji ke svému boku připoutal navěky. Ale do Skotska teď mířil Roger, a až sem i se svou armádou dorazí, co ona potom zmůže? Dokáže jen tak stát a přihlížet, jak MacArranové bojují s jejím vlastním bratrem? Dokáže sledovat souboj mezi Rogerem a Milesem? Bude pak skitem v náručí sledovat, jak jí Miles umírá u nohou, či se bude za nocí tisknout k Milesovi a chutnat krev vlastního bratra?

"Elizabeth," oslovil ji ze dveří Bronwynin hlas. "Miles tvrdí, že na ten lov s ním nejedeš."

"Nejedu," přisvědčila trochu hořce. "Zůstanu tady a obklopím se muži. Muži za mnou, muži vedle mne, muži hlídající mě na každém kroku."

Bronwyn chvíli mlčky hleděla na zlatovlasé děvče. "Bojíš se o Milese, nebo o svého bratra?"

"O oba," přiznala Elizabeth upřímně. "Což ty ses nebála přivést anglického manžela do společnosti svých Skotů? Neleželo ti v hlavě, jestli mu vůbec můžeš důvěřovat?"

V Bronwyniných očích zaplála rozverná jiskřička. "Samozřejmě že mě to také napadlo. Steven stál o jediné

- abych přiznala, že jsem do něho zamilovaná. Ale já jsem nepochybovala, že láska je mnohem více než jenom nějaký neurčitý pocit."

"A bylo to tak opravdu?"

"Samozřejmě že ano," přisvědčila Bronwyn. "Myslím, že některé ženy dokážou muže milovat bez ohledu na to, jaký vlastně je, ale já osobně jsem potřebovala vědět, že můj klan Stevena potřebuje stejně jako já."

"A co kdybys ho milovala, hluboce a oddaně milovala, a tvůj klan by ho nenáviděl? Co kdyby tvůj společný život se Stevenem způsobil, že by sis zneprátelila celý svůj klan?"

"Dala bych přednost klanu," odvětila Bronwyn a pátravě si Elizabeth prohlížela.

"Vzdala bych se úplně všeho, zřekla bych se i vlastního života, jen abych zabránila rozkolu ve svém rodu."

"Tak tohle tedy čekáš, že udělám!" vyprskla vztekle

140

Elizabeth. "Myslíš si, že se vrátím ke svému bratrovi! Teď, když Miles odjel, by se to nádherně hodilo, co? Kdybych jen měla aspoň pár z těch tvých lidí, já bych..." Zachytila pohled, který na ni upírala Bronwyn, a naráz zmlkla.

Bronwyn po chvíli promluvila. "Já si manželova bratra hluboce vážím. Nikdy bych ti nepomohla k útěku."

Elizabeth vzala Bronwyn do náruče. "Co si mám jenom počít? Sama jsi viděla, jak Miles vyváděl, když jsem naznačila možnost svého návratu k Rogerovi. Mám se tedy znovu pokusit o útěk? Ach bože!" Odstrčila náčelnici od sebe. "Vždyť mezi mé nepřátele patříš i ty!"

"Ale jdi," usmála se na ni Bronwyn. "Já nejsem žádný tvůj nepřítel a Montgomeryové zrovna tak. Všichni jsme se tě naučili milovat. Kit by šel za tebou třeba na kraj světa. Ale jednou přijde čas, kdy se budeš muset rozhodnout. Než však ten okamžik nastane, nikdo ti, milá Elizabeth, nepomůže. A teď běž honem dolů a dej Milesovi pusku na rozloučenou, nebo mi rozmlátíš další kusy nábytku a já ho mám už takhle málo. A jen tak mimochodem, nevíš, jak mohl ten čaloun spadnout ze stěny?"

Bronwyn pohlédla na Elizabethin ruměnc a rozesmála se. Sestupovaly zrovna po schodech do přízemí.

"Elizabeth!" přivítal její příchod rozesmátý Miles a zatáhl ji do tmavého koutku, kde ji rozjařeně políbil. "Budu pryč pouhé tři dny. Jestlipak ti budu hodně scházet?"

"Tys ještě tak to nejmenší zlo, ale až po návratu zjistíš, že pultuctu mužů má polámané prsty u nohou, bude to tvoje vina, nezapomeň!"

Pohladil ji po tváři. "Řekl bych, že po zkušenosti, kterou má za sebou Guy, by jim to ani příliš nevadilo."

"Co tím chceš říct?"

"Bronwyn totiž svěřila toho šeredného obra do péče nějaké malé koketky a teď je z těch dvou dvojice doslova nerozlučná. On jí chodí pro vodu a já bych věřil i tomu, že kdyby uměl držet jehlu, ochotně by vyšival její košilové límečky."

Za tohle rýpnutí Elizabeth Milese málem nakopla do kotníku, protože ta košile, kterou měl právě pod svým skotským plédem, měla na sobě její vlastnoruční vyšívání.

"No tak, ty moje malá zajatkyně, koukej se chovat hezky zdvořile, nebo tě pošlu šupem domů!"

Oči jí zchladly, ale Miles se jen rozesmál a přejel jí ústy po krku. "Svoje pocity prozrazuješ svým pohledem naprosto přesně! Tak mi pojd' dát ještě jedno políbení a já ti slíbím, že budu zpátky co nevidět!"

Po několika minutách zůstala Elizabeth stát s prázdnou náručí a se srdcem těžkým jako z olova. Něco se muselo stát a ona si to velice dobře uvědomovala. Její první popud jí velel, aby se běžela ukrýt do svojí komnaty a zůstala v ní po celé ty tři dny, ale věděla, že Miles měl pravdu. Teď byla skutečně ta nejpráhodnější doba, aby svůj strach překonala jednou provždy.

Brzy odpoledne zorganizovala na vlastní pěst výpravu. Pojede si spolu s Kitem a s doprovodem MacArranů, Tama nevyjímaje, prohlédnout zříceninu, o které jí vyprávěla Bronwyn. Pro Kita to bude dobrodružství a ona může pracovat na odvykání si strachu, který byl jejím stálým společníkem.

Než ke zmíněné zřícenině dorazili, bušilo Elizabeth srdce jako zvon, nicméně dokázala Tamovi, který jí pomáhal sesednout z koně, poděkovat za jeho pozornost úsměvem. Když za sebou zaslechla mužské kroky, neobrátila se, jako by ji píchla vosa, ale násilím se přinutila chovat se pokud možno přirozeně. Za sebou pak spatřila Jarla, který jí věnoval pyšný úsměv. Elizabeth se krátce zasmála.

"To o mně vědí úplně všichni?" zeptala se Tama.

"Můj klan si tě velice váží, protože se umíš plížit lesy jako pravá Skotka.

Dobré bojovníky máme v oblibě."

"Bojovníky snad ano, ale já jsem svým nepřátelům přece podlehla!"

"Ale kdepak, holka!" zachechtal se Tam. "Tys jenom přišla trochu k rozumu a zjistila jsi, jací jsou Skotové vlastně báječní lidé - a v menším měřítku se to týká i Montgomeryů!"

142

Elizabeth se k jeho smíchu pobaveně připojila stejně jako kolemstojící muži. Později, když Elizabeth usedla na kamenný schod hradní zříceniny, dívala se na ty muže dole pod hradem a uvědomila si, že ve skutečnosti se jich vůbec nebojí. Blaženě ten nový pocit vychutnávala. Byla Milesovou velikou dlužnicí.

Protože se na ten pohled tolik soustředila, nebo proto, že její ostražitost v průběhu posledních měsíců značně polevila, nezaslechla Elizabeth hvízdnutí, které se ozvalo z korun stromů za jejími zády. Když jí však konečně proniklo do pohodu ukolébaného mozku, najednou jí v těle zpozorněla každíčká buňka. Nejdřív

se rozhlédla kolem, jestli si zvuku povšimli i MacArranové, ale Kit si právě hlučně hrál s Alexem a ostatní shovívavě a pobaveně přihlíželi. Pomalu, jako kdyby ve skutečnosti nesledovala žádný určitý cíl, vyšla Elizabeth z kamenných sutin a tiše jako obláček dýmu se ztratila mezi stromy. Jakmile ji obklopil les, zastavila se a tiše čekala. Najednou se myšlenkami vrátila do dětství.

Její bratříček Brian potřeboval chránit, kam jí jen paměť sahala. Byl sice starší než Elizabeth, ale každému se zdál mladší. Nikdy si nedokázal vypěstovat schopnost sebeobrany, jako to dokázala jeho sestra. Kdykoliv Elizabeth přepadl nějaký muž, vytasila na něho nůž bez sebemenších výčitek svědomí, ale Brian to prostě nedokázal. Čas od času se Elizabeth podařilo Briana vytáhnout z klubka darebáků, které domů vodil její bratr Edmund, který většinou řval smíchy a halasně urážel svého slaboučkého bratra, zatímco Elizabeth s Rogerem se ze všech sil snažili zmrzačeného Briana ukonejšit.

Protože se kolikrát přihodilo, že se Brian skrýval bez jídla a pití celé dny, vymysleli si zvláštní signály. Roger a Elizabeth byli jediní, kdo rozuměli tomuto tenkému hvizdu a při jeho zvuku za bratrem pokaždé přišli.

Teď tu stála Elizabeth bez jediného pohnutí a vyčkávala, až se Brian objeví. Je sám, nebo je s ním Roger?

Mladíček, který vykročil na mýtinu, připadal Elizabeth jako úplný cizinec, takže dívka na něho zůstala v úžasu bezmocně zírat. Vždycky býval hezký, byla to taková křehká krása, ale teď vypadal jako svůj vlastní stín a tváří jí připomínal děsivý přízrak.

"Briane?" zašeptala.

Chlapec krátce pokývl. "Ty ale vypadáš zdravě! Že by ti to zajetí tolik prospívalo?"

Nad touhle poznámkou ztratila Elizabeth řeč. V životě neslyšela svého bratra takhle hovořit, a k ní, to už vůbec ne. "Je... je tady s tebou Roger?"

Brianovy propadlé rysy se zachmuřily ještě víc. "Tohle odporné jméno v mé přítomnosti raději nevyslovuj!"

"Cože?" zůstala Elizabeth ohromením celá bez sebe. Přistoupila blíž k bratrovi.

"Cos to povídal?"

Brianovi na okamžik zněžněly oči. Zdvihl ruku, aby pohladil Elizabeth po spánku, ale pak ji spustil a sestry se ani nedotkl. "Co jsme se spolu viděli naposledy, udála se spousta věcí."

"Vypravuj!" požádala ho šeptem.

Brian o kus ucouvl. "Roger unesl Mary Montgomeryovou."

"To jsem slyšela, ale prostě si nedokážu představit, že by Roger..."

Brian k ní obrátil oči žhavé jako dva uhlíky. "Snad sis nemyslela, že jako Edmundův příbuzný v sobě nemá ani kapku jeho krve? Snad si nemyslíš, že tato posedlost, která ovládala našeho nejstaršího bratra, se mu úplně vyhnula?"

"Ale Roger...", začala Elizabeth znovu.

"To jméno přede mnou nevyslovuj! Já jsem to děvče Mary miloval, tolik jsem ji miloval, jak už nikoho v životě milovat nedokážu! Jak ta byla dobrá a laskavá, bez jediné myšlenky, která by někomu mohla seabemíň uškodit, ale on – ten tvůj bratr – ji znásilnil a ona v hrůze vyskočila z okna."

"Ne!" nesouhlasila s ním naprosto klidně Elizabeth. "Roger je hodný. Nikomu by neublížil. Nikdy si nepřál,

144

aby se mezi Chatworthy a Montgomery rozpoutala tahle hloupá válka. Vzal k sobě přece Alici i potom, co ji odmítla přijmout její vlastní rodina. A navíc –"

"Stevena Montgomeryho přepadl zezadu! Bronwyn MacArranové lhal a potom ji dlouho držel v zajetí! Po Maryině smrti jsem Bronwyn osvobodil a odvezl Gavinovi tělo jeho sestry. Jestlipak ti vyprávěli, jak strašlivě Miles Montgomery zuřil, když spatřil mrtvou Mary? Ten záchvat trval několik dní!"

"Ne!" šeptala Elizabeth, která si živě vybavila obrázek zuřícího Milese. "O příčinách té války mi toho moc neprozradili." Už po těch několika prvních společných dnech se stalo nevyslovenou dohodou, že s Milesem nebudou své rodinné problémy vůbec probírat.

"Briane," oslovila něžně bratra, "vypadáš velice znaveně a vyčerpaně. Pojeď teď se mnou do Larenstonu a trochu si odpočiň. Bronwyn tě -"
"Já ale odmítám jakýkoliv odpočinek, dokud je můj bratr naživu!"
Elizabeth se zhrozila. "Briane, to přece nemůžeš myslet vážně! Najdeme Rogera, v klidu se posadíme a všechno se to jistě nějak vysvětlí."
"Tys mi zřejmě nerozuměla, vid? Já jsem odhodlaný Rogera Chatwortha zabít!"
"Briane! Snad bys za jediný den nezapomněl na všechno dobré, co ti Roger celý život prokazoval! Pamatuješ si, jak nás vždycky oba chránil? Vzpomínáš si, jak nasadil vlastní život, aby tě zachránil, když tě Edmund srazil se svým koněm a rozdrtil ti nohu?"
Brianova tvář však neztrácela vůbec nic ze své zatvrzelosti. "Miloval jsem Mary a Roger ji zahubil. Možná že jednoho dne sama pochopíš, co to pro člověka znamená."
"Já mohu milovat třeba sto lidí, ale lásku k Rogerovi to z mého srdce nezažene, protože mu mám být za co vděčná. I teď se mě zoufale snaží vyhledat."
Brian se na ni tázavě podíval. "Těm svým strážcům jsi uklouzla naprosto bez námahy. Jestli tě hlídají takhle ledabyle, tak proč jim neutečeš a nejdeš Rogerovi jeho hledání ušetřit?"

Elizabeth se snažila bratrovi vysmeknout, ale Brian si ji přidržel za paži. "To tě tak okouzlili ti mužští z rodu Montgomeryů? A kterýpak? Ten ženatý, nebo ten hoch?"
"Miles má do hocha pěkně daleko!" zavrčela Elizabeth. "Stáří může někdy pořádně klamat!" Když si však povšimla Brianova výrazu, raději zmlkla.
"Nezapomeň, že já jsem na panství Montgomeryů byl! Takže do Milese ses nám zamilovala! To sis dobře vybrala. Ten mládenec má v sobě dost ohně, aby se k tobě hodil."
"Můj vztah k Montgomerymu však nic nemění na mých citech k Rogerovi!"
"Opravdu? Tak co ti brání, aby ses k němu vrátila? Těm Skotům se dá zřejmě utéct dost snadno. Vždyť tys Edmundovi dokázala utíkat po celé roky."
Elizabeth chvíli mlčela. "To není jenom kvůli Milesovi. Je tady takový klid amír, jaký jsem ještě nezažila. Nikdo mi nemává nožem u krku. V Larenstonu se nikde neozývá nářek, neslyšíš žádné zděšené výkřiky. Chodbou tam mohu projít docela bez obav, nemusím se ukrývat v jednom ztemnělém koutě po druhém."
"Tohle jsem jednou taky na chvíli zažil," svěřil se Brian šeptem, "ale Roger to mé štěstí zavraždil a já jsem teď odhodlaný za to zavraždit jeho."
"Ale Briane! Musíš si nejdřív odpočinout a pořádně si rozmyslet, co to vlastně povídáš!"
Nebral však její slova na vědomí. "Víš vůbec, kde teď je Raine Montgomery?"
"Ne, nevím," odvětila polekaně. "Snad někde v lese. Setkala jsem se s jednou zpěvačkou, která tam s ním žila."
"A nevíš, kde bych ji mohl najít?"
"A proč tě vlastně zajímá, kde je Raine? Provedl ti snad něco?" "Rozhodl jsem se, že se od něho nechám vycvičit v boji." "Snad nechceš vyzvat Rogera na souboj?" zděsila se

146

Elizabeth, ale potom se honem usmála. "Briane, Roger s tebou nikdy bojovat nebude. Vždyť se na sebe podívej! Roger je dvakrát větší než ty, a navíc se mi zdá, žeš ještě ztratil na váze. Zůstaň tu se mnou, dej se trochu dohromady a potom můžeme -"
"Přestaň o mě tak pečovat, Elizabeth! Já dobře vím, co dělám. Raine Montgomery je silný a v bojovém výcviku se vyzná výborně. Naučí mě všemu, co budu potřebovat."
"To vážně myslíš, že ti při tomhle budu pomáhat?" rozhněvala se Elizabeth. "To si vážně myslíš, že ti prozradím, kde bys Montgomeryho našel, i kdybych to náhodou skutečně věděla? Ne, v tom tvém bláznovství tě podporovat nikdy nebudu!"
"Elizabeth," zaprosil Brian potichu, "já jsem se s tebou přišel rozloučit. Čekám tu v lesích už celé týdny a hledám příležitost, jak bych se s tebou mohl uvidět,

ale máš kolem sebe pořád plno strážců. Teď jsem se s tebou konečně setkal, takže mohu odejít. Budu s Rogerem bojovat a jednoho z nás to bude stát život."

"Briane, prosím tě! Promysli si to ještě!"

Políbil ji na čelo, jako by se z něho stal najednou stařec. "Žij blaze a klidně, sestřičko, a nevzpomínej na mne ve zlém."

Elizabeth mu ohromením ani nedokázala odpovědět, ale ve chvíli, kdy se Brian obrátil k odchodu, začali ze stromů skákat Skotové. Steven Montgomery dopadl s taseným mečem přímo před Briana.

12. KAPITOLA

eubližujte mu, prosím vás," požádala Elizabeth unaveně. Přitom se ani v nejmenším neobávala, že by Skotové chtěli jejímu mladšímu bratrovi něco udělat. Steven si zabarvení jejího hlasu povšiml a jako první zasunul meč zpátky do pochvy. "Běž s mými lidmi, dají ti najíst," vybídl Briana.

Brian se naposledy ohlédl po Elizabeth a v hloučku MacArranů odešel z paseky. Elizabeth chvíli udiveně zírala na Stevena. V mžiku jí byla jasná spousta věcí. Stevenovi však zůstalo ještě tolik zdvořilosti, že se dokázal tvářit rozpačitě. Plaše se zazubil, opřel se

o strom, a když z pochvy na lýtku vytáhl krátkou dýku, začal ořezávat malou větvičku. "Miles o tom nemá sebemenší tušení," zkusil vysvětlovat.

"Takže by se to tak dalo říct. Byl v lese už pěkných pár dní, ukrýval se tady polomrtvý hlady a my se potřebovali dozvědět, co je zač a co tu vlastně hledá. Když jsi byla v lese s Milesem, zkusil se dvakrát přiblížit, ale přítomnost mých lidí ho pokaždé odradila. Nakonec jsme se rozhodli, že ho pustíme až k tobě. Ani na okamžik jsi však nezůstala sama; já i moji lidé jsme seděli s tasenými meči a dýkami přímo vám nad hlavami."

Elizabeth se posadila na veliký kámen. "Takhle se nechat využívat, to člověku moc radosti nedělá." "Snad bys nebyla raději, abychom ho zabili hned na potkání? Ještě před pár lety bylo zhora nemožné, aby ja

148

kýkoliv Angličan vjel na pozemky MacArranů a vyvázl odtud živý. Ale ten chlapec vypadal tak... zuřivě a zarputile, že jsme se o něm prostě chtěli dozvědět víc." Elizabeth o tom chvíli přemýšlela. Stevenovo jednání se jí sice nezamlouvalo, nicméně dobře si uvědomovala, že bylo správné. "A teď, když jste ho dostali, co s ním zamýšlíte udělat?" Najednou prudce zvedla hlavu. "Jestlipak o této hře na kočku a na myš ví Bronwyn?"

Jistá si nebyla, ale zazdálo se jí, že Steven stiskl ústa tak, až mu zbělela. "Protože je mi život milý, děkuji bohu, že o tom nemá ani potuchy," prohlásil upřímně. "Bronwyn by se k léčce nikdy neuchýlila - rozhodně ne tak často jako já. Nechala by toho chlapce přivléci do Larenstonu násilím a Miles..." Tady se odmlčel.

"Milesova nenávist k Chatworthům má hluboké kořeny," odpověděla za Stevena Elizabeth.

"To se však týká jenom mužů," usmál se na ni. "Roger Chatworth zavinil smrt naší sestry a Miles mu tohle nejspíš nikdy neodpustí. Ty ho znáš jen zčásti, jen podle toho, jak se jeví ženám. Když se však setká s mužem, který si dovolil ublížit ženě, chová se jako smyslů zbavený."

"Takže tys o tom, že Brian patří k Chatworthům, věděl už předtím?"

"Podoba tomu rozhodně nasvědčovala."

Elizabeth seděla a tiše uvažovala. Brian se teď skutečně podobal Rogerovi. Měl stejně vzdorný a nahněvaný výraz, který se snažil ukrýt pod maskou předstírající, 'mně na tom ani za mák nezáleží'. "To znamená, žeš Briana slyšel. Nemohli bychom ho tady zadržet a nedovolit mu, aby šel za Rogerem?"

"Obávám se, že by z toho mohl docela dobře zešílet. Už teď se zdá, že k tomu nemá příliš daleko."

"Ne," souhlasila zoufale. "To tedy opravdu nemá." Upřela na Stevena pohled plný očekávání.

"Myslím, že bych měl udělat přesně to, čeho se Brian dožaduje, a odvést ho k mému bratru Rainovi."

"Ne!" vykřikla Elizabeth a polekaně se zdvihla. "Raine Montgomery ho zabije! Cožpak nenapadl Rogera?"

"Ale Elizabeth," uklidňoval ji Steven. "Raine toho chlapce přijme za to, že pomáhal Mary. Ať už je Raine jakýkoliv, smysl pro spravedlnost mu nikdo upřít nemůže. A kromě toho," pousmál se Steven, "bude Raine dřít Briana na cvičišti tak nelítostně, že tomu chlapci nezbude na nenávist síla ani čas. Za tři dny bude Brian vyčerpaný natolik, že nebude mít jiné pomyšlení než na spánek." Elizabeth si Stevena chvíli pozorně prohlížela. "A proč bys měl Chatworthům pomáhat zrovna ty? Mary přece byla také tvoje sestra!"

"Tak se mi zdá, že kdysi jsi věřila, že pokud jde o podíl tvého bratra na její smrti, tak my Montgomeryové ti ohavně lžeme."

"Kdyby Miles zabil něčí sestru, taky bys bratra nenáviděl a ani se nenamáhal zeptat se ho, proč to vlastně udělal? Možná že Roger v tom prsty skutečně má, ale není vyloučeno, že ho k tomu činu vedly nějaké vážné důvody. Pokud nebudu mít pádný důkaz, nic na světě mě nepřinutí, abych některého ze svých bratrů začala nenávidět."

"V tom s tebou naprosto souhlasím," přisvědčil Steven. "Za ty činy, které tvůj bratr Roger spáchal, ho dvakrát v lásce nemám, ale moje výhrady se týkají pouze jeho, a ne celé vaší rodiny. Moji bratři ovšem uvažují úplně jinak, což ostatně vedlo i k tomu, že se k tobě Gavin choval tak hrubě a nezdvořile. Pro něho rodina představuje základní smysl života."

"A s Rainem je to podobné? Nebude náhodou nenávidět Briana už při prvním pohledu?"

"To je možné, a proto tam Briana doprovodím já osobně. Budu si moci s Rainem pohovořit, a jestli se ve svém bratrovi nepletu, nakonec Briana k sobě určitě přijme." Steven odhodil větvičku a zasunul dýku zpátky do pochvy. "Teď ale musím rovnou vyrazit. Než najdeme mého bratra, zabere nám to celé dny."

"Teď hned?" divila se Elizabeth. "Ty chceš odjet ještě dřív, než se Bronwyn s Milesem vrátí z lovu?"

"Ano, chci." Významně se ušklíbl. "Nijak mě neobla
150

ží vyhlídka, že bych se mohl vyskytovat poblíž, až moje rozkošná manželka zjistí, že jsem ji odlákal z Larenstonu, abych se o toho anglického vetřelečka mohl postarat bez jejího přispění."

"Či bez Milesova," doplnila Elizabeth a v očích jí to potutelně hrálo. "Myslím, že ho to pořádně rozčílí."

Steven zasténal a Elizabeth to pobavilo. "Abys věděl, Montgomery, jsi pořádný zbabělec!" obvinila ho.

"Toho nejhoršího druhu," souhlasil ochotně, ale hned potom zvážněl. "Budeš se za mne v mé nepřítomnosti přimlouvát? Je možné, že kdyby se Raine s Brianem shodli, mohli bychom díky tomu učinit téhle nesmyslné válce přítrž."

"To bych byla ráda," přiznala Elizabeth. "Brian je něžný a jemný chlapec a Roger ho miluje hluboce a upřímně. Stevene," zeptala se polohlasem, "když ti teď položím otázku, dostanu na ni pravdivou odpověď?"

"Tou jsem ti určitě povinován."

"Zahlédl někdo Rogera?"

"Ne, nezahlédl," odpověděl Steven. "Prostě zmizel. MacGregorové teď po něm pátrají a moji lidé mají neustálou pohotovost. Už jednou jsme o tebe málem přišli a nemíníme to dopustit podruhé. Ale skutečně věř, že prozatím není po Rogeru Chatworthovi ani stopy."

Potom zůstali mlčky stát a hleděli jeden na druhého. Ještě před několika měsíci byl tento muž jejím nepřitelem stejně jako všichni jeho lidé. Elizabeth přistoupila k němu, zdvihla ruku a pohládila ho po tváři.

Steven si podle všeho uvědomoval plný dosah té cti, již se mu od dívky dostalo. Uchopil ji za nataženou ruku a políbil do dlaně. "My Montgomeryové jsme lámáním ženských srdcí doslova proslulí," zazubil se a upíral na ni škádlivý pohled.

"Tohle nepřátelství nezakončíme meči, skončí ho milostné řeči."

Elizabeth ucukla, jako kdyby se urazila, ale prozradil ji její vlastní smích. "Můžeš se spolehnout, že za tebe budu orodovat. A teď si pospěš, než se vrátí můj Miles a pořádně ti vypráší kabát."

Steven jen povytáhl jedno obočí. "Můj bratříček asi dost zkusí, když se nějaká žena jednou rozhodne, že náleží jenom jí." Po těch slovech nechal stát Elizabeth na mýtině samotnou.

Dívka tam nějakou dobu poseděla. Teď když naslouchala skutečně pozorně, slyšela MacArrany docela dobře. V korunách nad její hlavou zůstali hlídat dva muži. Z dálky sem dolehl Kitův smích a Tamova hrdelně pronesená odpověď.

V průběhu posledních měsíců se jí značně otupily smysly. Před očima se Elizabeth vznášela Brianova rozzuřená tvář a ona s jistotou věděla, že jednou přijde čas, kdy podobnou nenávist pocítí i ona. Celým srdcem však doufala, že se Stevenovi podaří alespoň trochu té Brianovy nenávisti zažehnat. Nebo to dokáže Raine Montgomery?"

S těžkým srdcem se nakonec vrátila ke zřícenině a ke Kitovu smíchu. Za pár dní bude muset zvládnout příval Milesova hněvu, a to jí pomůže zapomenout na její vlastní starosti.

Následujícího dne se do Larenstonu vrátila Bronwyn a její první kroky vedly k jejímu pětiměsíčnímu synáčkovi Alexandrovi. Děcko mělo kojnu, neboť Bronwyn byla příliš často mimo domov, přesto však nezapomínala chlapečkovi dávat najevo, kdo že je ve skutečnosti jeho matka. Když se tak blaženě mazlila se synáčkem, zatímco Rab jí odpočíval u nohou, Elizabeth vyprávěla o Brianovi i o tom, že ho teď Steven odvádí k Rainovi.

Na okamžik se v Bronwyniných očích hněvivě zablýsklo. "K čertu s ním!" zasyčela, ale když Alex zavřískl, honem se uklidnila. "No tak, tiše, ty můj broučku," chlácholila děcko, a když se ztišilo, obrátila se opět k Elizabeth. "Nelíbí se mi, jak tě využil. A tvého bratra měl přivést raději k nám. Steven pozapomněl, že to byl právě Brian, kdo mne osvobodil ze spárů tvého bratra. Já bych tomu chlapci ublížit nedala."

"Myslím, že Stevenovi dělal těžkou hlavu spíše Miles – že by Brianovi mohl ublížit právě on," vysvětlovala

152

Elizabeth. Předklonila se a pohládila Alexovy hedvábné vlásky.

Bronwyninu bystrozraku však neušlo vůbec nic. "A kdy se má narodit tvoje dítě?" zeptala se tiše.

Elizabeth jí pohlédla do očí.

Bronwyn vstala a odnesla synáčka do kolébky. "Morag mi prozradila, žeš od příchodu k nám ani jednou neměla svoje měsíční krvácení. Nejsi přece nemocná?" "To rozhodně ne. Nejdřív jsem nevěděla, co se to se mnou vlastně děje, ale zakrátko mi bylo všechno jasné. Prozradilas to někomu?"

"Ani živě duši. Dokonce ani Stevenovi ne. A tomu zvláště ne, protože ten by v tom shledal důvod k oslavě. Zamýšlíš se za Milese provdat?"

Elizabeth zahrnula Alexovi přikrývku kolem nožek. "Zatím mě o to nepožádal, a i kdyby to udělal, vztah mezi námi není založen jenom na sňatku a na narození dětí. A Roger se mě jistě nevzdá jenom proto, že se ze mne stala Montgomeryová. Musí nejdřív pochopit, že jsem ten krok učinila bez nátlaku, z vlastní vůle."

"A musel by tě Miles k tomu nějak nutit?" vyzvídala Bronwyn potichu.

Elizabeth se usmála. "Víš stejně dobře jako já, že mě nenutil vůbec do ničeho. Ale já se domnívám, že Milesovi by se manželství se mnou příliš nezamlouvalo. Já budu od svého manžela vyžadovat věrnost, a on ani neví, co to slovo vůbec znamená."

"Já bych žádného z Montgomeryů nepodceňovala," namítala Bronwyn. "Na první pohled sice vyhlížejí jako zpupná a nepolepšitelná cháska, ale za těmi pohlednými tvářemi a mužnými těly najde člověk mnohdy víc, než by se nadál."

"Tak v tom máš nepochybně pravdu!" zasmála se Elizabeth a odešla z místnosti.

Příštího dne se Bronwyn vrátila do lesa k lovcům. Elizabeth právě zastávala roli bezmocné dívky, kterou z moci tříhlavého a oheň chrlicího draka právě zachraňoval malý Kit, když dívka náhle strnula v půli pohybu.

"No tak, Elizabeth!" napomínal ji Kit nedočkavě. Dřevěný mečík vzpíral vysoko nad hlavou.

Elizabeth nedokázala vysvětlit, co se to ní s děje, ale po celém těle jí najednou začal přebíhat mráz. "Milesi!" zašeptala. "Pojďte sem!" křikla na Alexovu chůvu. "Dohlédněte mi chvilku na Kita!"

Spěšně se vrhla ke schodišti, seběhla dolů na nádvoří a ve stájích popadla sedlo, dřív než k ní stačil přispěchat Douglas.

"Já vás nemůžu nechat odjet," oznámil jí Douglas s politováním.

"Uhni mi z cesty, ty hlupáku!" zapraskala Elizabeth zlostně. "Milesovi hrozí nebezpečí! Musím okamžitě za ním!"

Douglas neztrácel čas dalším vyptáváním, odkud že to Elizabeth ví, když do hradu nedorazil žádný posel, ale vyšel ze stájí, třikrát zvučně zahvízdal a v mžiku se odkudsi vynořili dva jeho bratři.

Elizabeth si svého koně obvykle sama nesedlala. Trvalo jí to dlouho, ale žádný z mužů jí pomoc nenabídl. Pouze Douglas, ještě předtím než ji uchopil za chodidlo a doslova vyhodil na koňský hřbet, rychle zkontroloval, jestli jsou řemeny dobře utažené. A Elizabeth před jeho dotekem dokonce zapomněla ucuknout.

Vyrazili. Elizabeth vůbec neuvažovala, kterým směrem má vlastně jet, pouze se soustředila, představila si Milese a pobídla koně do zběsilého trysku. V patách ji sledovali Douglas s Jarlem a Francisem. Všichni čtyři koně se dunivě přehnali přes úzkou příjezdovou cestu strmě se svažující k moři, obrátili se doprava a zamířili na stezku vedoucí k útesu.

Elizabeth však nebezpečná cesta neděsila a nedělala si starosti ani kvůli těm mužům, které měla přímo za zády. Jakmile dosáhla pevniny, váhala pouze několik vteřin. Vlevo se rozkládaly pozemky MacGregorů, vpravo se nacházela neprobádaná divočina. Jakýmsi šestým smyslem vytušila správný směr a pobídla koně doprava. Jeden z mužů na ni varovně křikl a Elizabeth se na

154

poslední chvíli přitiskla ke zpěněné koňské šíji, takže skloněné větve stromů ji přece jen z koně nesrazily. Jinak muži mlčeli a ujížděli se svými zvířaty ze všech sil, aby nezůstali příliš pozadu.

Ujížděli velice dlouho, když tu se náhle s hlasitým štěkotem vyřítil z křoví Rab. Vypadalo to, jako by na Elizabeth záměrně čekal a hodlal jí na posledním úseku její cesty dělat průvodce.

Elizabeth musela z trysku zpomalit koně do rychlé chůze, neboť teď se všichni čtyři spolu s Rabem prodírali podrostem tak hustým, že neviděli ani sluneční svit. Mířili ke skupince stromů.

Rab se znovu rozštěkal a pak se ukázali lidé. Bronwyn tu stála v hloučku svých lidí a všichni hleděli na cosi ležícího na zemi. Sir Guy u té věci právě klečel. Bronwyn zaslechla psa a otočila se. Vytřeštěnýma očima vzhlédla na Elizabeth, která byla dosud v sedle.

Kůň se ještě ani nestačil zastavit, ale Elizabeth už byla dole a rozběhla se dopředu a neomaleně si prorazila cestu mezi lidmi.

Na zemi ležel Miles s očima zavřenýma a s tělem zalitým krví. Šaty měl celé potrhane a dívka tak mohla vidět hluboké šrámy hyzdící jeho levé stehno i pravý bok.

Odstrčila sira Guye stranou, přiklekla, položila si Milesovu hlavu na klín a cípem sukně mu začala otírat zkrvavený obličej.

"Prober se, Montgomery!" přikázala rázně. V hlase neměla ani stínek soucitu či láskyplnosti. "Prober se a podívej se na mne!"

Než se Milesovy řasy rozechvěly, uplynula zřejmě celá věčnost. Když se však na ni skutečně zadíval, usmál se a pak opět spustil víčka. "Anděli," zašeptal a opět zmlkl.

"Vodu!" nařídila Elizabeth lidem, kteří ji ohromeně sledovali. "Potřebuju vodu, abych mu mohla vymýt rány. Je tady poblíž nějaká kopaničářská chalupa?" Bronwyn sotva stačila přikývnout a Elizabeth už rozkazovala dál. "Tak jeďte a to místo pořádně vyklidte. Kopaničáře odvezte do Larenstonu, ale mě tu necháte Milese! Pošlete sem Morag s jejími bylinkami a kromě toho budu potřebovat ostré ocelové jehly a nějaké nitě. Jej, Guyi! Dones sem velký pléd! Zabalíme ho a odneseme do té chatrče! No tak!" vyštěkla.

V okamžení se muži rozprchli do všech stran.

Bronwyn se na Elizabeth kratičce zazubila. "A víš určitě, že nejsi Skotka?" šeptla jí. "Musím se někdy přesvědčit!" Potom zamířila rychle směrem k Larenstonu.

Elizabeth, která na chvíli osaměla, k sobě Milese přitiskla. "Budeš v pořádku, Montgomery," zašeptala. "Já už se o to postarám!" Neztrácela čas dalšími citovými výlevy. Místo toho popadla dýku, která ležela za Milesem na zemi, a začala mu rozřezávat šaty, aby si mohla jeho rány pořádně prohlédnout. Zdálo se jí, že má na sobě mnohem více krve, než může lidské tělo vůbec obsahovat.

Když párala Milesovu košili, přišoural se k ní Rab. "Odkud je tahle krev, Rabe?" zeptala se psa. "Běž a zjistí, co Milesovi ty rány způsobilo!"

Zvíře dvakrát hlasitě vyštěklo a zmizelo.

Ke své úlevě Elizabeth zjistila, že na horní části trupu má Miles pouze jedinou ránu, která sice nebyla hluboká, ale nutně potřebovala sešít. Na levé paži měl několik dlouhých krvácejících poranění, ale to nebylo nic vážného. Ovšem s nohama to bylo něco jiného. Rána na jeho stehně byla pořádně hluboká a Elizabeth se pranic nelíbila, a kromě toho měl Miles šeredně rozdrásaný kotník.

Pokusila se mladíka nadzvednout, aby se přesvědčila, jestli nemá poranění i na zádech.

Miles bolestí zasténal a otevřel oči. "Tentokrát budeš muset být nahoře ty, Elizabeth, jinak tě celičkou zakrvácím," poznamenal při pohledu na své obnažené tělo.

"Radši mlč!" nařídila mu přísně. "Šetři si síly, aby ses uzdravil co nejrychleji!"

Ještě ani nedomluvila, když se přiblížil Rab, který za sebou ztěžka táhl tělo obrovitého medvěda. Zabitému zvířeti trčely z tlamy mohutné tesáky, hlavu mělo zalitou krví a v boku mu zelo několik bodných ran.

156

"Tak ty jsi vyhrál nad medvědem!" ušklíbla se Elizabeth znechuceně. Přitom balila Milese nesmírně něžně do plédu, který si sundala z vlastních ramen.

"Podle mne tě ale mohlo napadnout, že se tu nemáš projíždět úplně sám!"

Nežli však mohla ke svým výčitkám něco dodat, přivlekl Rab dalšího mrtvého medvěda, který na sobě rovněž nesl stopy zápasu.

Elizabeth začala Milesovi otírat zašpiněnou tvář. "Odneseme tě kousek dál, kde bude teplo a kde budeš mít klid. Teď bych však byla ráda, kdyby sis odpočal."

Z podrostu se vyřítil sir Guy a s ním muži se ženou, kteří nesli plné náruče teplých plédů.

"U ohně je silný masový vývar s kroupami," sdělila jí žena. "A vedle jsou ovesné placky. Jestli budete chtít, Bronwyn vám pošle ještě další plédy."

Sir Guy si klekl, odhrnul z Milesova těla přikrývku a pozorně zkoumal rány.

Překvapeně však vzhledl, protože Rab táhl na mýtinu třetí medvědí mrtvolu.

"Kolik jich tam vlastně je?" užasla Elizabeth.

"Pět," odpověděl sir Guy. "Milesův kuň ho musel shodit rovnou doprostřed medvědí rodinky. Měl u sebe jenom meč a malou dýku, přesto se mu podařilo je všechny zabít a ještě se dovléci až sem. Rab nás k medvědům vedl, ale utekl ještě dřív, než jsme lorda Milese vůbec našli."

"To běžel pro mě," vysvětlila Elizabeth. "Dokážete Milese unést?"

Sir Guy svého mladého pána zdvihl jako děcko a zřejmě nemusel vynaložit příliš velké úsilí. Rány se však Milesovi v mžiku opět otevřely a začaly znovu krváčet.

"Opatrně!" téměř zaječela Elizabeth a teprve pohled, který jí sir Guy uštědřil, způsobil, že zmlkla.

Sir Guy nesl Milese a vedl Elizabeth lesem až ke kopaničářské chatrči. Tam svého pána něžně uložil na lůžko přistavené ke zdi. Chalupa byla neveliká, měla všeho všudy jedinou temnou místnost, kde ohniště představovalo základní zdroj světla. Kromě lůžka, hrubého stolu a dvou židlí tu nestál žádný jiný nábytek. Nad ohněm vřela voda v kotlíku. Elizabeth začala ihned namáčet čisté pláténko, které jí za tím účelem donesli, a pustila se do omývání Milesova těla. Sir Guy pána nadzdvihl a pomohl jí odstranit cáry oděvu, které se mu přilepily na záda.

Elizabeth s úlevou zjistila, že na zádech nemá nic horšího než pár zhmožděnin a škrábanců.

Už byla s mytím skoro hotová, když k chatrči dorazila Morag s Bronwyn. Morag nesla velký košík plný léčivých bylinek.

"Oči už mi neslouží tak dobře jako dřív," poznamenala Morag při pohledu na Milesovo nahé tělo, na němž se šklebily dvě rudé rány. "Jedna z vás ho bude muset ošetřit."

"Já to udělám!" vyhrkla spěšně Elizabeth. "Stačí říct a já dokážu úplně všechno."

Dívka však brzy zjistila, že sešívání lidského masa se od běžného šití značně odlišuje. Kdykoliv zabodla do Milesovy kůže jehlu, celé tělo se jí napjalo. Miles před ní ležel naprosto nehybně. Když mu Elizabeth na těle vybledlém ztrátou krve zašivala rány, sotva dýchal. Bronwyn navlékala nitě do jehel, stříhala je a pomáhala dělat uzlíky.

Elizabeth konečně skončila. Celá se třásla.

"Vypij to," nařídila jí Bronwyn.

"Co je to?" vyptávala se Elizabeth.

"Pánbůhví. Už dávno jsem se odnaučila zjišťovat, co do těch svých lektvarů Morag vlastně dává. V každém případě to chutná přímo odporně, ovšem velice rychle tě to postaví na nohy."

Elizabeth se napila. Opírala se přitom o zeď a nespouštěla oči z Milese. Když Morag přitiskla mladíkovi ke rtům číšku, vrazila svůj šálek Bronwyn a vrhla se k němu.

"No tak to vypij!" pobízela ho tiše a zdvihla Milesovu hlavu. "Přece musíš znovu nabrat sílu!"

Víčka se mu zachvěla. Pohlédl na ni téměř neznatelnou škvírkou mezi řasami. "To je hnus!" zašeptal, když spolykal nabízený odvar.

158

Morag si posměšně odfrkla. "Jestli ho budeš takhle rozmazlovat, bude tu ležet jako lazár nejmíň rok!"

"Tak ať si leží!" odsekla Elizabeth.

Bronwyn se rozesmála. "Jen si pojd' chvíli sednout, Elizabeth, a také si odpočiň. Zajímalo by mě, jak ses

o Milesově zranění vůbec dozvěděla. Dorazila jsi přesně v tom okamžiku, kdy jsme ho objevili my sami."

Elizabeth se schoulila na podlaze u Milesovy hlavy, opřela se a pokrčila rameny. Sama netušila, jak k tomu poznání přišla – prostě tomu tak bylo.

Ovšem její odpočinek neměl dlouhého trvání. Snad neuběhlo ani pár vteřin a už Morag zase naléhala, aby Milesovi opět něco vpravila do úst.

Nastala noc a Bronwyn se vrátila nazpátek do Larenstonu. Elizabeth se usadila vedle Milese. Dívala se na něho, protože věděla, že nespí. Na židli klimbala Morag.

"Jaká...?" šeptal Miles. "Jaká je vlastně Rainova žena?"

Elizabeth napadlo, že Miles určitě blouzní, protože ona se s Rainem či jeho manželkou v životě nesetkala.

"Zpěvačka," pokračoval Miles. "A Pagnell."

Tato slova však stačila, aby celou tu záhadu pochopila. Překvapilo ji, že jeden z urozených Montgomeryů se nestyděl oženit s tou malou zpěvačkou nízkého původu. Elizabeth tedy Milesovi vyprávěla, jak se s Alyxandriou Blackettovou vlastně setkala, jak naslouchala jejímu podivuhodnému hlasu a jak se zpěvačku později pokusila zachránit z Pagnellovy moci – což vedlo k jejímu vlastnímu zajetí. Miles jí poděkoval úsměvem a sáhl po její ruce, kterou nepustil, ani když při východu slunce tvrdě usnul.

Morag se vzbudila a začala míchat dávku lektvaru z bylinek, sušených hub a dalších přísad, které Elizabeth nedokázala ani zařadit.

Obě pak vyměnily zakrvácené obvazy a Morag mladíkovi na sešité rány přiložila teplé obklady, namočené v bylinkovém odvaru.

Celé odpoledne Miles prospal a Elizabeth poprvé od příchodu na chvíli vyšla z chatrče. Venku pod stromem

seděl sir Guy, který na ni tázavě pohlédl.

"Odpočívá," pravila Elizabeth.

Sir Guy jen pokývl a zahleděl se kamsi do prázdna. "Neznám moc chlapců, kteří by po setkání s pěti medvědy dokázali vyváznout živí," prohlásil pyšně.

Elizabeth položila ruku na obrovské rameno. V očích jí stály slzy. "Ze všech svých sil se budu snažit, aby mu bylo brzy co nejlépe."

Sir Guy sice přisvědčil, ale na dívku se přitom nepodíval. "Nemůžeme tě ale nijak nutit, abys o něho takhle pečovala. Zachovali jsme se k tobě hanebně."

"Kdepak," odporovala Elizabeth potichu. "Dali jste mi víc než pouhou zdvořilost. Dostala jsem lásku." Honem zamířila k potůčku, který na tomto konci MacArranovic území protékal. Umyla se, upravila si vlasy a potom se, zabalená do plédu, posadila ke kratičkému odpočinku. Když se vzbudila, byla noc. Kousek od ní stále seděl sir Guy.

Spánkem ještě celá omámená si Elizabeth pospíšila zpátky do chatrče.

Miles byl vzhůru, a když ji spatřil, chmury mu z tváře naráz zmizely.

"Tak vidíš, že ti neutekla," plísnila ho Morag. "Takže teď bys snad mohl konečně vypít trochu toho odvaru."

"Elizabeth," vydechl Miles.

Dívka k němu přistoupila a přidržela mu hlavu, zatímco on ochotně vypil téměř celý šálek léku, a držela ho i poté, co už dávno spal.

160

13. KAPITOLA

e, ty chodit nebudeš!" oznámila Elizabeth Milesovi a jejím skálopevným rozhodnutím nic nehnulo. "Už jsem probděla příliš mnoho nocí, než abych teď jen tak klidně přihlížela, jak si ty rány znova otevřeš!"

Miles k ní obracel jímavý pohled. "Prosím tě, Elizabeth."

Jednu chvíli se téměř nechala obměkčit, nakonec se rozesmála. "Ty jsi ale liška podšitá! A teď koukej ležet bez jediného pohybu, nebo tě k té posteli přivážu!"

"Že by?" zeptal se Miles a povytáhl obočí.

Elizabeth se při té narážce začervenala. "Chovej se slušně! A kromě toho málo jíš! Jestli nebudeš pořádně jíst, nikdy se nezotavíš!"

Miles ji chytil za ruku a s překvapující silou ji stáhl vedle sebe. Nebo snad se mu Elizabeth neměla chuť bránit? Spočíval v polosedu, opřený zády o polštáře navršené v rohu místnosti, a nohy si natáhl na postel. S nejvyšší opatrností si lehla Elizabeth vedle něho. Od chvíle, kdy Milese tak šeredně zřídili medvědi, uplynuly teprve čtyři dny, ale díky svému mládí a přirozené odolnosti se zotavoval nesmírně rychle. Byl sice ještě zesláblý a ještě pořád měl bolesti, rány se však začínaly hojit.

"Proč jsi tu se mnou vlastně zůstala?" optal se. "Vždyť by mě mohla docela dobře ošetřovat i některá žena z Bronwyniny družiny."

"Aby ti hupla do postele a tobě popraskaly stehy, víd!" vyjela si na něho popuzeně.

"Stehy mi popraskají, jestli se budu muset takhle smát. Cožpak bych mohl ve tvé blízkosti na jinou ženu vůbec sáhnout?"

"Kdybys tu nebyla, však ty bys potřebnou odvahu jistě sebral!"

Miles jí zapletl prsty do vlasů, zaklonil jí hlavu a majetnický se vrhl na její rty. "Ještě pořád ti nedošlo, žeš jenom moje?" Znělo to jako zavrčení. "Kdypak budeš ochotná to sama před sebou přiznat?"

Odpovědět mu však nestačila, neboť ji znova začal líbat, a Elizabeth do svého polibku vložila tíhu všech svých zoufalých starostí, které ji trápily během těch posledních dní.

Odskočili od sebe, teprve když se na Milesovo hrdlo přitiskla chladná ocel.

Mladík se podvědomě natáhl po meči, ale pod plédem sáhl jenom na holé stehno.

Nad milenci stál Roger Chatworth. Oči mu přetékalý nenávistí a jeho meč mířil

Milesovi přímo na krční tepnu.

"Nedělej to!" zaprosila Elizabeth a couvala od Milese. "Neubližuj mu!"

"Nejradši bych zapíchl úplně každého Montgomeryho!" zasyčel Roger. Jediným bleskovým pohybem uhnul Miles stranou a chytil Rogera za zápěstí. "Ach ne!" zaječela Elizabeth a vši silou se pověsila bratrovi na paži. Milesovy obvazy se začínaly barvit rudě. "Vždyť je zraněný!" křičela Elizabeth. "Snad bys nezabil člověka, který se nemůže bránit?" Tentokrát Rogerovu pozornost konečně upoutala. "Tak ty ses stala jednou z nich? Opravdu se těm Montgomeryům podařilo poštvat tě proti svým pokrevním příbuzným?" "Samozřejmě že ne, Rogere." Elizabeth se vši silou nutila ke klidu. Rogerovi seděl v očích tak divoký pohled, že se bála ho pohněvat. Miles se tiskl ke zdi a námahou lapal po dechu, ale jí bylo jasné, že může kdykoliv vyskočit a potrhát si tak hojící se rány. "Takže tys pro mě přece přišel?"

162

Oba muži se na ni současně zahleděli a v malé chatrči se rozhostilo ticho. Elizabeth bude muset s Rogerem odjet. Pokud by odmítla, její bratr by zabil Milese. Tohle Elizabeth pochopila velice dobře. Roger byl unavený, rozzlobený, neschopný rozumného uvažování. "Už se těším na návrat domů," přinutila se k úsměvu. "Elizabeth!" zvolal Miles varovně. Nevšímal si ho. "Pojď, Rogere, na co ještě čekáš?" Srdce jí bušilo tak hlasitě, že málem přehlušilo i její vlastní hlas. "Elizabeth!" křičel zoufale Miles a tiskl si pěst k hrudi. Roger hleděl chvíli z jednoho na druhého. Zřejmě začal váhat. "Ty pokoušíš moji trpělivost, Rogere! Cožpak jsem nebyla pryč dost dlouho?" Obrátila se k odchodu a dveří se zastavila. Nespouštěla Rogera z očí, ale pohledu na Milese se raději vyvarovala. Jinak by mohl stačit mžik a veškerá její odhodlanost by byla tatam. Pomalu a trochu popleteně se pustil Roger za sestrou. Kousek od chatrče čekal poslušný kůň. Elizabeth se dívala jenom na své zvíře a neodvažovala se ohlédnout, protože pak by určitě spatřila mrtvé tělo sira Guye. Jenom smrt mohla obrovi zabránit v ochraně jeho pána. Náhle se z chatrče ozval další výkřik, který až otřásl kamennými zdmi. "ELIZABETH!" Dívka těžce polkla a dovolila Rogerovi, aby jí pomohl vyskočit do sedla. "Musím vzít nějaké jídlo," řekl jí Roger a zamířil nazpátek. "Rogere!" ječela za ním Elizabeth. "Jestli mu něco uděláš, tak já -" spustila, ale všimla si, že Roger ji nebere na vědomí. Naráz byla z koně dole a vrhla se za bratrem - ale přišla pozdě. Roger Chatworth vrazil Milesovi meč do paže a nad krvácejícím chlapcem potom zasykl: "Rainova manželka mi zachránila život, takže za to, že tě, ty parchante, nezabiju, vděčíš jediné jí!" Pak se obrátil k Elizabeth, stojící ve dveřích. "Ať už jsi zpátky na koni, nebo toho chlápka rovnou dorazím, tedy jestli na vykrvácení nebude stačit tahle rána sama o sobě!"

Roztřeseně a s pocitem náhlé nevolnosti opustila Elizabeth chatrč a vyšplhala opět na koně. Za pár vteřin už za ní seděl Roger a kůň se pustil do střemhlavého trysku. Elizabeth se choulila nad vyšívacím rámem. Pracovala na oltářní přikrývce zobrazující boj svatého Jiří s drakem. V jednom rohu obrazu stál chlapec, který se pozoruhodně podobal Kitovi, a svatý Jiří... ano, světec měl nepopíratelně rysy shodné s Milesem Montgomerym. Elizabeth na chvíli ustala v práci, protože děcko v jejím lůně se prudce pohnulo. Naproti ní seděla Alice Chatworthová a držela před sebou zrcadlo v takovém úhlu, aby viděla pouze tu polovinu obličeje, která nebyla znetvořená. "Já tenkrát bývala ale krasavice!" vzdychala švagrová. "Neodolal mi ani jediný muž! Každíčký byl ochotný položit za mě třeba život! Stačilo jenom naznačit, čeho si žádám, a v okamžiku jsem to dostala." Naklonila zrcadlo ke své zohavené tváři. "Dokud mi Montgomery neprovedl tohle!" zasyčela vztekle. "Judita Revedounová na moji krásu žárlila, ta šeredná,

pihovatá, zrzavá stvůrka, která se jenom třásla, aby pro sebe uchvátila lásku mého milovaného Gavina. Však se měl proč bát!"

Elizabeth si okázale zívla, přehlédla Alicin nenávistný pohled a obrátila se k Rogerovi, který stál u krbu a se zakaboněnou tváří držel číši vína. "Rogere, nechtěl by ses jít se mnou projít do zahrad?"

Jako obyčejně jí Roger nejprve pohlédl na břicho a teprve potom do tváře.

"Nemohu, musím si promluvit se správcem," vymluvil se na půl úst a pátravě přitom zkoumal sestřin výraz.

Elizabeth vycítila, co tím chtěl ve skutečnosti říci. Totéž, co jí už sdělil tolikrát – že se změnila, že je jiná.

Už žila s bratrem a svojí "rodinou" celé dva týdny,

164

a teprve tady doma si uvědomila, jak moc ji těch pět měsíců ve společnosti Montgomeryů změnilo. Za tu dobu v domácnosti Chatworthů k žádným změnám dojít nestačilo, ale na to, aby se z Elizabeth začala klubat docela jiná osobnost, bylo času ažaž.

Přesto, že tolikrát prohlašovala, jak moc se Roger liší od Edmunda, všimla si, že v domácím prostředí Roger své názory nijak zvlášť neprosazuje. V mnoha směrech to bylo doma podobné, jako když byl Edmund ještě naživu. S Alicí mohl klidně žít pod jednou střechou jenom proto, že ji vůbec nevnímal. Roger byl v takovém vnitřním zmatku, který mu přinášela jeho láska k mladším sourozencům a starosti s tím spojené, že si okolní svět ani příliš neuvědomoval.

Elizabeth po několikadenním únavném cestování sotva slezla z koně, a už dva z Rogerových mužů, kteří byli kdysi členy Edmundovy družiny, začali na její adresu pronášet oplzlé poznámky. Naznačili, že se stěží mohou dočkat, až ji přistihnou někde o samotě.

Elizabeth nejdřív ze všeho pocítila strach. Jako kdyby z panství rodu Chatworthů nikdy paty ani nevytáhla. Myslí jí probleskly všechny její naučené triky, jak zneškodnit dotěrné muže. Po chvíli si ale připomněla sira Guye, kterému zlomila prst u nohy, následkem čehož pak kulhal po celé dlouhé týdny – a jak s ním později seděla a sledovala, jak se mu řinou ustarané slzy nad mladíkem, kterého oba tolik milovali.

Ne, nevrátí se ke svým ulekáním a plíživým způsobům. Na své cestě, jak zvládnout tento strach, už urazila pěkný kus a rozhodně nehodí to, co se naučila, jenom tak za hlavu.

Obrátila se k Rogerovi a rázně ho požádala, aby ty muže poslal okamžitě pryč. Roger se zatvářil nesmírně překvapeně. Honem ji vyvedl ze stájí a pokoušel se tu záležitost povýšeně odbýt, jenže Elizabeth si stála na svém. Pomyšlení, že jeho malá sestřička mu odmlouvá, Rogera udivilo, a navíc v něm vyvolalo pocit křivdy. Ve svých představách ji právě zachránil z děsivého pekla a dostalo se mu pouze nevděčných námitek a stížností.

Poprvé v životě vypověděla Elizabeth svému bratrovi plnou pravdu o Edmundovi. Roger zesinal, vrávoravě se zachytil židle a zatvářil se jako zpráskaný pes. Celé ty roky žil v bludu, že se mu jeho milovanou malou sestřičku daří úspěšně chránit, zatímco ve skutečnosti ona prožívala peklo na zemi. Vůbec netušil, že kdykoliv vytáhl paty z panství, okamžitě ji Edmund kázal přivést z kláštera domů, netušil, že se musela ve dne v noci bránit před jeho vlastními lidmi. Než skončila Elizabeth s vyprávěním, byl Roger odhodlaný ty hrubiány ze stáje na místě zabít.

Hněv Rogera Chatwortha nebylo radno podceňovat. Během tří dnů zavládlo v jeho domácnosti zděšení mezi všemi podřízenými. Spousta mužů byla na místě propuštěna a stačilo, aby se muž na Elizabeth křivě podíval, a ona šla hned k Rogerovi. Žádné další oplzlosti snášet nehodlala. Dříve neměla zdání, jak by se muži měli k dámě vlastně chovat, protože jediné zkušenosti, které získala, byly ovlivněny Edmundem, ale nyní měla za sebou pětiměsíční pobyt v sídle, kde se nikdy nemusela obávat vyjít si do zahrady bez doprovodu.

Rogera její požadavky vyvedly značně z míry. Elizabeth teprve teď pochopila, že vlastně ona s Brianem ochraňovala Rogera. Vždyť ten její bratr dokázal být tak laskavý a současně i tak krutý! Promluvit si s ním o rodu Montgomeryů se

pokusila jenom jedinkrát, ale Rogera zachvátil výbuch takové nenávisti, že se třásla o svůj vlastní život.

Jelikož ji neviděl celé měsíce, okamžitě si povšiml, jak se jí změnila postava, a poznamenal, že trochu přibrala na váze. Elizabeth vzdorně vystrčila bradu a sebevědomě mu oznámila, že nosí dítě Milese Montgomeryho.

Očekávala, že Roger začne zuřit – a na tu možnost byla připravena, ale Rogerův hluboce ukřivděný pohled ji vyvedl z rovnováhy.

166

"Běž pryč. Nech mě být!" požádal tiše a ona mu vyhověla.

V samotě své komnaty se pak uplakala až do spánku, jako ostatně každý večer od té doby, co se rozloučila s Milesem. Jestlipak Miles pochopí, že s Rogerem odjela jenom proto, aby svého milence zachránila? Nebo ji začne nenávidět? A jak ten její náhlý odjezd vysvětlí Kitovi? Ležela na posteli celá zoufalá a vzpomínala na všechny ty lidi, na kterých jí ve Skotsku skutečně záleželo. Toužila poslat někomu do Skotska vzkaz, ale neznala doma jediného člověka, kterému by takový úkol mohla svěřit bez obav. Ale včera, když se odpoledne procházela, přistoupila k ní neznámá stařenka a nabídla jí košíček chleba. Elizabeth ji chtěla odmítnout, když tu žena odhrnula záhyby oděvu a ukázala kokardu klanu MacArranů. Elizabeth bleskově hrábla po košíčku, ale než stačila poděkovat, byla stařenka pryč. Dychtivě se do košíku vrhla.

Našla tam dopis od Bronwyn, která jí vzkazovala, že ona dobře chápe, proč se Elizabeth vrátila s Rogerem domů – ale Miles že ne. Zatímco se o Milese nikdo nestaral, popadl ho záchvat zuřivosti a všechny zašité rány si znova potřhal. Morag ho našla z třetického horečkou a celé tři dny se zdálo být jisté, že zemře. Steven se z Rainova lesního tábora vrátil ihned potom, co se o Milesově zranění doslechl. Donesl zprávu, že Raine vzal mladého Briana pod svou ochranu, takže Steven doufá, že mezi oběma rody zavládne vbrzku mír. Nakonec ještě Bronwyn poznamenala, že Miles se pomalu zotavuje, ale odmítá o Elizabeth i tu sebemenší zmínku.

Když si dnes Elizabeth tu poslední větu připomněla, přeběhl jí po těle takový mráz, až se celá roztrásla.

"Měla bys nosit plášť," ozval se za ní Rogerův hlas.

"Ne, děkuji," zamumlala nezřetelně. "Můj pléd mi naprosto vyhovuje."

"Proč se s tím hadrem musíš chlubit právě přede mnou!" rozběsnil se Roger. "To ti nestačí, že v sobě máš Montgomeryho? Musíš mě udeřit do tváře při každém našem setkání?"

"Rogere, moc bych si přála učinit této nenávisti přítrž. Chtěla bych –"

"Chtěla bys dělat děvku mému nepříteli!" zavrčel bratr.

Elizabeth po něm šlehla rozzlobeným pohledem, načež se odvrátila.

Roger ji uchopil za paži a oči upřené na sestřičku mu náhle znězněly. "Zkus se na to podívat máma očima! Hledal jsem tě celé měsíce a přitom jsem trpěl jako zvíře. Šel jsem i k Rainu Montgomerymu, jestli mi o tobě něco neprozradí, ale ten na mě pouze vytáhl meč. Kdyby nás od sebe neodtrhla ta jeho novomanželka, byl bych dneska už po smrti. Šel jsem se pokorit i před krále. Myslíš si, že to pro mě bylo jednoduché? Mám toho člověka plné zuby už od chvíle, kdy mne za smrt Mary Montgomeryové postihl tak přísnou pokutou, ale kvůli tobě bych se plazil i před ďáblem."

Odmíchl se. Oběma rukama svíral Elizabethiny paže. "Dostat se do Skotska a zase zpátky dvakrát snadné taky nebylo, to si piš! A když jsem tě nakonec našel přitulenou k Montgomerymu, chovala ses, jako bys navždy chtěla náležet jen jemu! A to tvoje divadýlko! Připadal jsem si jako tvůj nepřítel, ačkoliv jsem pouze zachraňoval svou sestřičku ze spárů člověka, který ji držel v zajetí a připravil ji o poctivost! Tohle bys mi měla vysvětlit, Elizabeth," zašeptal nešťastně. Sestra sklonila hlavu a opřela si ji o Rogerovu hrud. "Cožpak to jde? Jak ti mohu vysvětlit všechno, co jsem během těch posledních pár měsíců zažila? Spatřila jsem lásku mezi lidmi a –"

"Lásku!" mávl Roger rukou. "Snad bys nevěřila tomu, že když si tě muž vezme do postele, že tě musí milovat? Přisahal ti snad Montgomery lásku až za hrob? Požádal snad Chatworthovou, aby se stala jeho ženou?"

"To ne, ale -" začala.

"Elizabeth, ty se v lidech vůbec nevyznáš. Při tomhle rodovém nepřátelství hraješ pranepatrnou roli. To nevíš, jak se nám teď Montgomeryové vysmívají, že Chatworthová čeká jejich dítě? Myslí si, že tím dosáhli vítězství!"

168

"Vítězství!" vyprskla Elizabeth a odtáhla se z jeho objetí. "Děsí mě představa, že tohle někdo může brát jako hru! Co jednou povím svému dítěti? Že bylo jen figurkou na šachovnici, na níž si dva rody vyřizovaly všechny své hloupé účty?" "Hloupé? Jak to slovo můžeš vlastně vypustit z úst? To už jsi zapomněla, že Brian se teď toulá kdovíkde a nejspíš mě smrtelně nenávidí, a to právě kvůli Montgomeryům?"

Sestra se mu o svém setkání s Brianem ve Skotsku raději nezmínila. "Nenapadlo tě někdy, Rogere, že příčinou Brianova odchodu jsi mohl být ty sám? Chtěla bych si poslechnout, jak nešťastný osud Mary Montgomeryové vysvětluješ ty!"

Roger se otočil k Elizabeth zády. "Byl jsem opilý. Byla to ošklivá... nehoda." Prosebně se po ní ohlédl. "K životu už tu ženu přivést nemůžu a král mě za můj čin potrestal těmi pokutami víc než dost. Brian mě opustil a ty ses vrátila s dítětem mého nepřítele v břiše. Namísto lásky, kterou jsi mi odjakživa dávala, mi teď nabízíš jenom samé vyslýchání, dokonce pochybuješ i o mé pravdomluvnosti. Jaké další tresty máš pro mě ještě v zásobě?"

"Promiň, Rogere," omluvila se mu Elizabeth něžně. "Zřejmě jsem se hodně změnila. Opravdu nevím, jestli mě Miles miluje. Nemám zdání, jestli se chce se mnou oženit a dát tak našemu dítěti svoje jméno. Svou vlastní láskou k němu si však jsem naprosto jistá, a kdyby mě požádal, půjdu za ním bez rozmyšlení třeba na kraj světa."

Rogеровu bolest prozrazovaly jenom jeho oči. "Jak je možné, žes mě tak úplně zradila? To je ten člověk v posteli tak dobrý, žes při svých výkřicích rozkoše zapomněla na lásku, kterou k tobě chovám já a kterou jsem choval odjakživa? To těch pět měsíců v jeho společnosti stačilo zastínit našich osmnáct společných let?"

"Ne, Rogere, já tě skutečně mám moc ráda. A budu tě mít pořád ráda, jenomže teď stojím o vás oba."

Tomu se Roger jenom pousmál. "Tys ale opravdu mladičká a nezkušená, Elizabeth! Toužíš po člověku, po němž, jak jsem se doslechl, touží tady v Anglii dobrá polovina žen. Chceš člověka, který se s tebou vyspal, obtěžkal tě a o manželství se nikdy nezmínil ani slovíčkem. Jak by to manželství asi mohlo vypadat? A budeš se starat o všechny jeho parchanty stejně pečlivě, jako ses starala o jeho nejstaršího syna?"

"Co ty vlastně víš o Kitovi?"

"O svých nepřátelích toho vím spoustu. Miles Montgomery má rád ženy a tys pro něho pouze jednou z celé řady. Vážím si ovšem toho, že ti nic nenalhával a nevykládal ti, že budeš jeho největší a celoživotní láskou."

Pohlídl ji po rameni. "Poslyš, Elizabeth, pokud toužíš po manželovi, klidně ti nějakého najdu. Znáám dokonce několik mužů, kteří by si tě vzali i s cizím dítětem v břiše, a navíc by se k tobě i hodili. S tím nejmladším z Montgomeryů bys byla nešťastná dřív, než by stačil uběhnout jeden rok."

"Třeba máš pravdu," povzdychla si Elizabeth. Je možné, že Milesovy ruce na jejím těle jí nedovolily uvažovat rozumně. Vždycky se k ní choval laskavě, ale laskavý býval přece i ke služtičkám. Kdyby od svého bratra utekla kvůli Montgomerymu, Roger by ji začal nenávidět. Co by však za pár let cítila k Milesovi? Co kdyby mu někdo žertem "daroval" nějakou jinou a hezkou dívku? Usoudil by, že i ta je jeho bezvýhradným vlastnictvím? Přivedl by ji s úsměvem domů k Elizabeth a očekával by, že se mu o ni postará stejně jako o všechny jeho levobočky?

"Dovol mi, ať pro tebe někoho vyberu. Přivedu ti ke schválení celou řadu mužů a ty si sama můžeš vybrat, který z nich by se ti zamlouval. Aspoň se na ně podívej. A pokud budeš chtít zůstat neprovdaná, máš k tomu moje svolení."

Elizabeth se na bratra láskyplně zahleděla. Budou se mu vysmívat, že sestra dovolil porodit nemanželské dítě. Jiní budou prohlašovat, že za odmítání sňatku by si zasloužila zabít. Během posledních let zakusil Roger

spoustu ponížení, a přesto byl kvůli ní ochoten podstoupit další.

Při jejím úsměvu se Roger zazubil a poprvé od jejich setkání jí připadalo, že zase našel smysl života.

"Ano, já si ty tvoje muže prohlédnu," souhlasila a myslela to upřímně. Ze všech sil se bude snažit, aby se do jednoho z nich zamilovala. Bude mít laskavého milujícího manžela, děti, kterým věnuje svou lásku, a k tomu i své dva bratry, protože Briana s Rogerem se jí jistě podaří nakonec usmířit.

V několika následujících dnech se toho Elizabeth dozvěděla o lásce spoustu nového. Předtím, než potkala Milese, neměla ani potuchy, co láska znamená. O lásce k muži dokonce v žádném případě ani neuvažovala, ale potom se objevil Miles a všechno bylo najednou úplně jinak. Těch pět měsíců jeho bezmezná trpělivosti a dobré nálady způsobilo, že se naučila ho milovat. Věděla sice, že jistá slabost pro Milese jí nejspíš stále zůstane, ale vždyť na světě je tolik mužů, kteří dokážou být milí a laskaví! Stačí pouze jednoho z nich si zamilovat a všechno její trápení se navždy vyřeší.

Ovšem v tomto směru se Elizabeth podcenila.

Roger jí začal předvádět řady mužů, jako by šlo o hřebce, kteří jsou ochotni ji uspokojit. Viděla muže urostlé i pomenší, hubené i tlusté, šeredné i pohledné tak, až se očím věřit nechtělo, chlubil i drzouny, viděla muže, kteří ji dokázali pobavit, dokonce jednoho, který zpíval krásně jako slavík. A přicházeli další a další.

Elizabeth jejich pozornost nejprve lichotila, ale už po několika dnech se v ní začal vzmáhat ten její starý strach. Stačilo, aby jí muž zavadil o rameno, a Elizabeth leknutím až nadskočila a v mžiku sáhla po dýce, kterou nosila u boku. Za týden si už vymýšlela výmluvy, aby mohla zůstat v samotě své komnaty nebo výlučně v Rogerově společnosti.

Najednou Roger panství opustil. Neřekl jí ani slovo, pouze sebral osm mužů a zběsilým trykem zamířil pryč. Od služky se Elizabeth dozvěděla, že jakýsi špinavý trhan se začernalými zuby donesl pánovi vzkaz a ten se během pár vteřin vypravil na cestu. Vzkaz předtím hodil do ohně.

Elizabeth si se slzami v očích na krajíčku vzpomněla, že v přízemí je jedenáct hostů mužského pohlaví a ona že jim bude muset dělat hostitelku. S žádným z těch mužů nedokázala hovořit tak, aby to mělo hlavu i patu, protože pořád přemýšlela, kde jsou všichni ti ostatní. Dlouhý, několikaměsíční výcvik, který jí poskytl Miles, přišel naprosto vniveč. Jednou se dokonce přihodilo, že muži, který se k ní opovážil přiblížit zezadu, mrštila na hlavu těžkou měděnou vázu. Prchla pak do své komnaty tak rychle, že sukně kolem ní vlály, a návrat do síně zatvrzele odmítala.

Dlouho pak ležela na posteli a nedokázala myslet na nikoho jiného než na Milese. Pokaždé když se setkala s neznámým mužem, porovnávala ho se svým milencem. I když jí představili vysloveného krasavce, Elizabeth si pokaždé vymyslela nějakou nesmyslnou námitku, třeba že rukama pohybuje příliš rychle, a tak podobně. Jednoho večera svolila, aby ji v zahradě kdosi políbil, a teprve na poslední chvíli se zarazila, aby mu podpatkem nerozdrtila prsty u nohou. Ovšem zhnusené otření úst hřbetem ruky si neodpustila a ten chudák to bral jako smrtelnou urážku.

Elizabeth měla skutečně dobrou vůli, ale z těch mužů ji ani jeden nedokázal třeba jen zaujmout. Jak ubíhaly dny, toužila setkat se s Bronwyn a požádat ji o radu. Začala uvažovat o tom, že jí napíše dopis, když tu se jí náhle zhroutil celý svět.

Domů se totiž vrátil k smrti vyčerpaný a duševně zlomený Roger, který s sebou přivezl Brianovo mrtvé, zohavené tělo.

Elizabeth vyběhla bratra uvítat, ale ten jenom vynesl Brianovu mrtvolu vlastnoručně nahoru a zamkl se ve své místnosti. Elizabeth jako by ani neviděl. Celé dva dny zůstal ve své komnatě pouze s mrtvým Brianem, a když se konečně zase vynořil, měl oči zapadlé v černých kruzích.

"Tak tohle je práce těch tvých Montgomeryů!" poznamenal ochraptěle, když procházel kolem Elizabeth a Alice.

Odpoledne Briana pohřbili, ale Roger se už neukázal. Elizabeth zasadila na hrob růže a přitom hořce nad svými bratry plakala.

Alice ji pronásledovala doslova nemilosrdně. Pořád jen ječela, že za své zločiny by si Montgomeryové zasloužili smrt. Lampy naplněné vřelým olejem ji zřejmě čímsi neustále přitahovaly, takže jimi kolem sebe mávala jako šílenec. Tvrdila, že Elizabethino děcko se narodí s ďáblovým znamením a bude trpět ve věčném prokletí.

Jeden po druhém začali nápadníci opouštět domácnost, která truchlila nad ztrátou jednoho ze svých členů a začínala trochu připomínat blázinec. Elizabeth zůstala o samotě se svojí nepřičetnou švagrovou. Začátkem listopadu se objevil posel s odznaky naznačujícími příslušnost ke královskému dvoru.

Den před jeho příchodem lidé, které vyslala Elizabeth, konečně objevili, kde se Roger vlastně ukrývá – v osamoceně kamenné salaši. Vypadal jako kostlivec, tváře pod vousy měl propadlé, vlasy dlouhé a spečené, v očích mu seděl divoký a děsuplný pohled psance.

Mlčky si v Elizabethině přítomnosti přečetl vzkaz a potom jím mrští do plamenů.

"Králi můžete oznámit, že odmítám uposlechnout," řekl tiše a odešel z místnosti.

Elizabeth nemohla dělat nic jiného než udiveně zírat a lámat si hlavu nad tím, co asi tak král vzkazuje. Královny lidi propustila s tak klidným vzezřením, na jaké se v daném okamžiku vmohla, a potom se usadila a čekala. Ať už Roger odmítl vyhovět králi v čemkoliv, v okamžiku, kdy se král o jeho neposlušnosti dozví, rozkřikne se určitě, o co vlastně jde. Přitiskla si dlaň ke stále se zvětšujícímu břichu a v duchu se ptala, jestli se její dítě skutečně musí dočkat chvíle, kdy ho lidé budou nazývat parchantem.

14. KAPITOLA

estého dne po příjezdu a následném odjezdu královských poslů byla Elizabeth sama v zahradě. Rogera už neviděla několik dní. Alici zas Brianova smrt zbavila i toho zbytku soudnosti, který v ní ještě přetrvával. Ne snad že by jí na Brianovi tolik záleželo, ale prostě šlo o další zločin rodu Montgomeryů. Na toho Raina nedokázala Elizabeth pomyslet jinak než s nenávistí.

Na cestičku padl stín a Elizabeth proti své vůli zatajila dech, ještě dříve než vůbec vzhlédla – a pohlédla do temných a naléhavých očí Milese Montgomeryho. Pohrdavě jimi přelétl přes celou Elizabethinu postavu, povšiml si přepychového šatu ze smetanově zbarveného saténu, dvojité šňůry perel i krvavě červeného rubínu, který jí hořel na prsou.

Elizabeth pocítila touhu se ke svému milenci přisát, jako kdyby z něho chtěla vypít veškerý život. Pod očima měl tmavé žlutavé stíny a v těle byl značně vyhublý. Zřejmě se ze své horečky ještě plně nezotavil.

"Pojď se mnou," vyzval ji chraptivě.

Elizabeth ho bez sebemenšího zaváhání následovala přes celou zahradu až do parku, který k panství Chatworthů rovněž náležel. Hranice tu sice byly stráženy, ale Milesovi se zřejmě podařilo vstoupit naprosto nepozorovaně.

Miles na ni ani nepromluvil, ani se na ni nepodíval, a teprve když došli ke dvěma čekajícím koním, pochopila dívka, co se to s ním ve skutečnosti stalo.

Miles ji ne

174

náviděl. Jeho prkenné chování i mrazivý pohled toho byly více než křiklavým důkazem.

Elizabeth však ve chvíli, kdy došli ke koním, strnula stejně jako on. "Kam mne to odvážíš?"

Mladík se k ní obrátil. "Král nám přikázal, abychom uzavřeli sňatek. Tvůj bratr odmítl rozkazu uposlechnout. Pokud neposlechneme, budou oba tví bratři i se mnou prohlášeni za zrádce a naše pozemky připadnou králi." Pohledem zavadil o rubín.

"Bát se však nemusíš ani v nejmenším. Ihned po obřadu tě zase vrátím tvému

vzácnému bratru. Ale jistě ani ty bys s velkým potěšením neuvítala, kdyby ses musela vzdát věcí, na kterých ti tolik záleží."

Odvrátil se od ní a Elizabeth se pokusila vyšplhat do sedla. Ovšem její dlouhé sukně a třesoucí se nohy jí to znemožnily. Miles k ní zezadu přistoupil, a dotýká se jí pokud možno co nejméně, vyhoupl ji na koně.

Vyrazili prudce směrem k severu. Elizabeth byla tak ohromená, tak překvapená, že nedokázala ani pořádně uvažovat. Oči jí hořely suchým žárem a jediné, co dokázala vnímat, byla koňská hříva šlehající ve větru.

Po slabé hodince jízdy zastavili na předměstí malého městečka před úhledným domkem vedle kostela. Miles sesedl, ale když se o totéž s námahou pokoušela i Elizabeth, nevěnoval jí ani pohled.

Kněz otevřel dveře, aby je přivítal. "Tak tohle je ta tvoje půvabná nevěsta, Milesi," poznamenal. "Tak jen pojď dál, však já dobře vím, že se už nemůžeš dočkat."

Miles vykročil a po Elizabeth se ani neohlédl. Ta se za ním rozběhla a chytila ho za paži. Miles pohlédl nejprve na její ruku a potom do dívčiny tváře a jeho výraz jí vyrazil dech. Ruka jí klesla dolů. "Až tohle budeme mít za sebou, nemohli bychom si promluvit?" zašeptala.

"Pokud to nebude trvat příliš dlouho," souhlasil mrazivě. "Čeká na mě bratr."

"Ne, to nebude," odpověděla Elizabeth a snažila se vypadat důstojně. "Zdržím tě jen malou chvilku." Podebrala si sukně a vykročila jako první.

Svatební obřad zabral jen několik málo minut. Za oba rody tu nebyl ani jediný zástupce, svědky sehnal kněz ze svých vlastních známých. Přestože se účastníci snažili hovořit co nejprocitěněji, mohlo se stejně dobře jednat o pouhé podepsání smlouvy o prodeji obilí.

Když byli konečně prohlášeni za manžele, Miles se obrátil a Elizabeth zatajila dech. "Myslím, že si budeme moci promluvit v sakristii," řekl jí úsečně.

Elizabeth vzdorně pohodila hlavou a beze slova tam zamířila.

Osaměli. Miles se opřel nedbale o zeď a ušklíbl se. "Tak teď máš tedy příležitost, abys mi řekla, co tě pálí."

Elizabeth potlačila chuť mu pěkně zostra oznámit, kam se Miles může odebrat třeba nadosmrti, ale mocí se ovládla. "O královu příkazu, že se máme vzít, jsem vůbec nic nevěděla. V opačném případě bych samozřejmě neměla ty sebemenší námítky. Udělala bych všechno na světě, jenom aby tomuto nepřátelství byl už jednou provždy konec."

"Vyspala by ses i se svým nepřitelem, co?" zaryl Miles.

Dívka zaskřípala zuby. "Brianova smrt Rogera strašně sebrala." Z očí jí vyšlehly plameny.

Milesovi se křečovitě rozechvěly nozdry. "Tak ty ses nejspíš ani nedoslechla, že otravu, kterou mu způsobil tvůj bratr, Raine naštěstí přežil."

"Otravu!" vykřikla. "Z čeho to Rogera zase obviňuješ?"

"Rogera ne," opravil ji Miles. "Raina otrávil tvůj bratr Brian."

"Tak to za ten pokus řádně zaplatil! Podle toho, co se mi doneslo, je Raine doslova hromotluk. S jakou chutí asi mého bratříčka trhal na kusy! Hodně se mu líbilo, když mu do uší znělo praskání Brianových kostí, ano?"

Milesův pohled připomínal tvrdou ocel. "Jak tak koukám, zase jsi slyšela výklad jenom od jednoho ze zúčastněných. Že Raine zabil Briana, to ti jistě napovídal Roger?"

"Přímo zrovna ne, ale..." Miles se odlepil od stěny. "Tak se ho zeptej pořádně. Donuť toho svého dokonalého bratříčka, ať ti poctivě

176

prozradí, kdo Briana Chatwortha ve skutečnosti zavraždil! A teď už musím jít, tedy pokud mě nehodláš obvinít ještě z něčeho jiného."

"Počkej přece!" vykřikla zoufale. "Pověz mi aspoň, co je nového. Jak se daří siru Guyovi?"

Milesovy oči opět zčernaly. "A co je ti, k čertu, do toho? Odkdypak se zajímáš i o někoho jiného, než je ten tvůj podlý bratr? Jeho šípy málem zavinily Guyovu smrt. Možná by měl Roger více cvičit. Guyovo srdce minul

o celý palec!" "A co dělá Kit?" zeptala se vyprahle. "Kit?" procedil Miles zaťatými zuby. "Po tvém odchodu proplakal celé tři dny, zato teď do svého pokoje odmítá pustit i Philipovu chůvu. Ta se totiž taky jmenuje Elizabeth."

"Tohle já nechtěla!" bránila se dívka. "Mám přece Kita strašně ráda!"

"Ne, Elizabeth, nemáš. My pro tebe neznaménáme vůbec nic. Pomstila ses nám za to, že jsme tě věznili proti tvé vůli. Koneckonců, jsi přece Chatworthová." Teď už se dívka přestala ovládat a vybuchla vzteky. "Ty tvoje neomalené urážky už odmítám dále snášet! Co jsem asi podle tebe měla udělat, když ti můj bratr držel svůj meč u hrdla? To jsem i přesto měla s tebou zůstat? Aby tě zavraždil? Cožpak si do té své palice nedokážeš vtlouct, že jsem tě opustila jenom proto, abych tě, ty nevděčnicku, zachránila?"

"Tomuhle mám podle tebe věřit, co?" zavrčel Miles. "Pohazuješ si tu perlami, honosíš se rubínem, který stojí víc než celé moje jmění, a budeš mi vykládat, že s bratrem šla jen proto, abys mi zachránila život? Co tě vede k tomu, že mě považuješ za hlupáka?"

"No tak mi porad," odsekla mu Elizabeth, "co jsem si měla počít jiného?"

Miles hněvivě přivřel víčka. "Prohlašuješ přece, že láska tvého bratra k tobě je bezmezná! Mělas mu oznámit, že si přeješ zůstat po mém boku!"

Elizabeth jen bezmocně rozhodila paže. "No ano, to by jistě proběhlo tak hladce, jak si to maluješ! Roger by beze všech námitek schoval meč zpátky a poslušně by se vrátil domů. Roger se umí hněvat skoro stejně zběsile jako ty sám. A navíc, Montgomery, odkud jsem mohla vědět, že si vůbec přeješ, abych zůstala?"

Chvilí mlčel. "Své přání jsem před tebou nikdy neskrýval. Doneslo se mi, že poslední dobou spíš se spoustou jiných mužů. Zřejmě ti tvoje mateřství v těchhle radovánkách nijak nebrání, ačkoliv za nějakou dobu budeš mít docela pěkné bříško."

Elizabeth k němu zvolna a rozvážně přistoupila a vytála mu prudký políček. Hlava Milesovi poskočila k rameni, a když se na dívku opět podíval, seděl mu v očích zlý oheň. Rychle a surově ji jednou rukou chytil za obě zápěstí, přirazil ji ke kamenné zdi a drsně a necitelně se vrhl na její rty.

V Elizabeth se probudila všechna dosud potlačovaná touha. Celým tělem se k němu lačně přitiskla.

Milesovy rty vykreslovaly na její šíji rozžhavenou stezičku. "Miluješ mě, vid', že ano, Elizabeth?"

"Ano," zašeptala.

"Jak moc?" vyzvídal a špičkou jazyka si pohrával s jejím ušním lalůčkem.

"Ach Milesi," šeptala hořce, "prosím tě, Milesi." Držel jí ruce přitisklé ke zdi nad její hlavou a ona se ho ze všech sil snažila obejmut. "Prosím tě," opakovala.

Miles se od ní prudce odtrhl a pustil jí zápěstí. "Tak jaké to je, když tě někdo odkopne, co?" zeptal se mrazivě, ale tepna na krku mu přitom zběsile pulzovala.

"Jaké to je, když miluješ a jsi odmítnuta? Tolik jsem tě prosil, abys u mne zůstala, ale ne, ty sis musela vybrat svého bratra! Tak teď se běž přesvědčit, jestli ti dá všechno, co potřebuješ! Sbohem, Elizabeth... Montgomeryová!" Po těchto slovech vyběhl z místnosti a zavřel za sebou dveře.

Dlouhou dobu si Elizabeth připadala příliš slabá, než aby svedla třeba jen jediný pohyb, ale nakonec se nějak dopotácela k židli a zhroutila se na ni. Seděla tam, ještě

178

když dovnitř vběhl kněz, který se nijak netajil svým rozčilením.

"Lord Miles už musel odjet, ale venku na vás čeká doprovod. A tohle vám mám předat." Když se však Elizabeth nehýbala, uchopil ji kněz za ruku a vtiskl jí do dlaně cosi těžkého a studeného. "A nespěchejte, drahá, ti muži na vás ochotně počkají."

Trvalo několik minut, než Elizabeth sebrala dostatek sil a dokázala se postavit. Neznámý předmět jí vypadl z dlaně a cinkl o kamennou podlahu. Poklekla a sebrala jej. Byl to těžký zlatý prsten, který se přesně hodil i na její útlý prst. Ve

zlatě seděl obrovský smaragd, na němž byli vyryti tři lvi, znak rodu Montgomeryů.

Nejdříve měla sto chutí mrštit prstenem na druhý konec sakristie, ale potom se odevzdaně ušklíbla, navlékla si jej na levou ruku a zamířila ke strážcům, kteří na ni venku čekali.

Asi půl míle od jejich panství potkala Rogera, který jel v čele ozbrojenců s vytasenými meči. Pobídla koně a vyjela mu vstříc.

"Smrt všem Montgomeryům!" křikl jí na uvítanou.

Elizabeth chňapla po jeho sedle, takže si málem vykloubila ruku, a Rogerův kůň se začal vzpínat. Oba měli na okamžik plné ruce práce, aby své koně zase zkontrolovali.

"Jak to, že sis vyjela s lidmi těch proklatých Montgomeryů?" řval Roger vzteky bez sebe.

"Protože já jsem taky Montgomeryová!" křikla Elizabeth.

Tohle prohlášení Rogera s úspěchem umlčelo.

"Jak ses mohl opovážit neprozradit mi nic o králově rozkazu, že se mám provdat za Milese!" ječela na něho rozzlobeně. "V čem dalším jsi mi ještě lhal? Pověz, kdo zabil bratříčka Briana?"

Rogerova tvář hněvem úplně znachověla. "Přece Montgomery –" začal.

"Ne! Já chci slyšet pravdu!"

Roger se ohlédl na svůj ozbrojený doprovod tak nenávistně, jako kdyby ty lidi toužil zavraždit.

"Buď mi povíš pravdu tady a hned, nebo se vrátím ihned do Skotska! Právě jsem se provdala za Montgomeryho a moje dítě má právo jako Montgomery vyrůstat!"

Roger oddychoval tak zhluboka, že jeho hrudník při nádechu připomínal ohromný sud. "Briana jsem zabil já," zvolal, ale dál už pokračoval tišeji. "Zabil jsem svého vlastního bratra. Tohle jsi tedy chtěla slyšet?"

Elizabeth byla připravená na všechno, jenom na tuto odpověď ne. Pravda ji zdrtila. "Pojeď se mnou domů, Rogere. Musíme si popovídat."

Když osaměli v hlavní síni, Elizabeth začala naléhat, aby jí Roger o půtkách mezi Chatworthy a Montgomery pověděl úplně všechno. Nebylo to pěkné vyprávění, ale nejtěžší ze všeho bylo dostat z Rogera nezkreslenou pravdu. Jeho názory byly značně deformovány pocitem křivdy a rozhořčení.

Kdysi se ve Skotsku chopil možnosti sňatku s Bronwyn MacArranovou, která by pro něho představovala ideální manželku. Aby se děvčeti jevil přijatelněji, napovídal mu pár lží – ale cožpak troška lhaní hraje při dvoření nějakou roli? Dokonce se mu podařilo vehnat Stevena Montgomeryho až do souboje o nevěstu přislíbenou králem, ale když Steven tak nechutně hladce zvítězil, vjel do Rogera vztek a on Stevena napadl zezadu. Následné ponížení se téměř nedalo přežít. Unesl tedy Mary a Bronwyn, aby těm Montgomeryům dokázal, že jeho sílu nesmí nikdo podceňovat. Těm ženám nezamýšlel ublížit ani v nejmenším.

"Ale Mary jsi nakonec přece jenom ublížil," přerušila ho Elizabeth rozzlobeně.

"Když se s ní Brian rozhodl oženit!" bránil se Roger. "Po tom všem utrpení, kterého se mi z rukou Montgomeryů dostalo, se Brian rozhodl oženit s tou jejich přestárlou, nanicovatou sestřičkou! V celé Anglii o ni nikdo jiný nestál, tak si zkus představit, kolik posměchu bychom si vytrpěli!"

"Z té tvé pýchy je mi na zvracení. To je ti Brian milej

180

ší raději mrtvý než ženatý? Takhle sis to vážně představoval?"

"To ne," zašeptal zlomeně.

"Ani já ne." Posadila se. "Rogere, teď mě budeš poslouchat, ale doopravdy pozorně! Nepřátelství mezi rodem Chatworthy a Montgomery je u konce. Já se teď jmenuju Montgomeryová a z mého dítěte vyroste Montgomery. Se všemi boji je teď jednou provždy konec."

"Pokud se pokusí tě ještě jednou odvézt –" spustil Roger.

"Odvézt?" Elizabeth vyskočila tak chvatně, až se židle za ní převrhla. "Dneska ráno jsem Milese Montgomeryho prosila, aby si mne odvezl, ale on odmítl. A já mu

za to žádnou vinu dávat nemohu! Kvůli tobě přišla jeho rodina o milovanou sestru, a přesto tě za to nezabili, i když by měli plné právo!"

"Brian -"

"Briana jsi zavraždil ty!" vykřikla dívka. "Tys tohle všechno způsobil! A já ti povídám, jestli se na některého z Montgomeryů třeba jen křivě podíváš, potom mi pomoz bůh, protože já sama na tebe vezmu meč!" A Elizabeth rozrušeně utekla z pokoje, přičemž se málem přerazila

o Alici, která jako obvykle poslouchala tajně za dveřmi.

Celé tři dny potřebovala Elizabeth k tomu, aby se poněkud uklidnila a byla schopná rozumného uvažování. Když si celou situaci řádně promyslela, rozhodla se, že je načase něco podniknout. Nenechá přece své dítě vyrůstat v takových úděsných podmínkách, jaké zažila ona sama. S Milesem podle všeho nikdy žít nebude, takže nejbližším člověkem, který bude dítěti nahrazovat otce, nebude nikdo jiný než Roger.

Nalezla bratra před krbem, seděl tu a kabonil se. Kdyby Elizabeth byla muž, postavila by ho na nohy a do zadku mu uštědřila řádný kopanec.

"Ty, Rogere," pronesla medově. "Teď jsem si všimla, že ti začíná narůstat vypasené břicho!"

Roger si překvapeně ohmatl svůj plochý žaludek.

Elizabeth násilím potlačila smích. Vždyť Roger byl nesmírně přitažlivý a uvykl obdivným ženským pohledům. "Zřejmě to bude tvým věkem," poštívala ho dál. "To už si mužský jako ty může dovolit ztloustnout a nechat si svaly změnit na bláto."

"Tak starý přece ještě nejsem!" bránil se Roger, vstal a zatáhl břicho.

"Na Skotsku se mi tohle zamlouvalo nejvíc ze všeho. Lidé tam jsou nádherně pružní a štíhlí."

Roger pohodil hlavou. "Co tím sleduješ, Elizabeth?"

"Snažím se tě vyburcovat, aby ses v té sebelítosti nakonec neutopil! Brian je jednou po smrti, a i kdyby ses denně zpíjel do nemoty, už ho to zpátky nevrátí. Teď bys měl vytáhnout ty tvoje zlenivělé rytíře a pustit se trochu do práce."

Rogerovi se v očích objevil náznak úsměvu. "Nějaké to cvičení mi určitě neuškodí," připustil a vyšel z místnosti.

Za šest týdnů Elizabeth porodila statného zdravého chlapečka, kterému dala jméno Nicholas Roger. Už od prvního okamžiku bylo zřejmé, že dítě zdědilo vysoko položené lícní kosti, které byly výrazným rysem Gavina Montgomeryho. Roger děčko přijal, jako by bylo jeho vlastní.

Sotva se Elizabeth po porodu trochu zotavila, začala malému Nicholasovi připravovat opravdový domov. První věc, kterou zařídila, byla neustálá přítomnost jednoho strážce u kolébky, protože Alice si podle všeho umanula, že chlapeček je Gavinův a Juditin, a Elizabeth šílené ženě nedůvěřovala ani za mák. Nicholasovi nebyl ještě ani celý měsíc, když Judita Montgomeryová poslala první vzkaz. Byl to obvyčejný zdvořilostní dopis, kde se vyptávala po chlapečkově zdraví, litovala, že se s Elizabeth neměla zatím možnost seznámit, ale Bronwyn že prý o nové švagrové píše pochvalné ódy. O Milesovi tam však nebyla ani zmínka.

Elizabeth okamžitě odepsala. Rozplývala se nad Nickem, prozradila, že se podobá Gavinovi, a co Judita, neměla by pro nezkušenou matku nějakou užitečnou radu?

182

Judita odpověděla zasláním truhlice plné přepychových dětských oblečků, z nichž její synek, nyní už desetiměsíční, dávno vyrostl.

Trochu vzdorně ukázala Elizabeth výbavičku Rogerovi a přiznala, že si začala dopisovat s Juditou Montgomeryovou. Roger, který se právě vrátil ze cvičiště celý zalitý potem, neřekl jediné slovo - zato Alice toho napovídala až běda, jenomže nikdo ji nebral na vědomí.

Teprve ve svém pátém dopise se Judita konečně zmínila o Milesovi, a i tak to byla zdánlivě jenom povrchní poznámka. Miles prý žije s Rainem, oba jsou bez manželek a oba jsou doslova zoufalí. Touhle zprávou pro Elizabeth zkrásněl náraz celý svět. Celá šťastná a rozesmátá vyprávěla malému Nickovi o tatínkovi a nevlastním bratříčkovi Kitovi.

V září poslala Elizabeth Juditě pro její zahradu květinové cibulky a do balíčku nacpala kazajku pro Kita, která měla úplně dospělý střih. Judita jí odpověděla, že Kitovi se dáreček moc líbil, ale jak on, tak i Miles žijí v domnění, že kazajku šila ona, Judita, což Gavina srdečně pobavilo, protože jeho žena je příliš činorodá, než aby se dokázala trpělivě věnovat šití.

Těsně po Vánocích přišel od Judity dlouhý a vážný dopis. Raine se s manželkou usmířil a Miles přijel navštívit Gavinovo panství, načež se hodlá vrátit do svého vlastního sídla. Změnil se ovšem tak, že se Judita doslova zhrzoila. Samotář to byl odjakživa, ale teď už z něho člověk nedostane téměř slova. A co je nejhorší, jeho záliba v ženách ho zřejmě nadobro opustila. On sám sice ženy přitahoval i nadále, ale teď na ně hledí podezřívavě a bez zájmu. Judita se s ním pokusila na tohle téma pohovořit, ale jediné, co z něho dostala, byla následující odpověď: "Nezapomínej, že já jsem teď ženatý člověk! Manželé a manželky by si navzájem měli zachovávat věrnost!" Pak se zasmál a odešel. Judita Elizabeth snažně prosila, aby už Milesovi odpustila, ale současně připojila varování, že všichni Montgomeryové jsou nepřičetně žárliví.

Elizabeth jí odpověděla předlouhým a rozhněvaným dopisem. Jiný muž než Miles se jí v životě nedotkl; žebronila, aby ji po svatbě odvezl s sebou, ale on odmítl. Prozradila, že s Rogerem odjela jenom proto, aby Milesovi zachránila život. Na spoustě stránek si rozhořčeně postěžovala, jaký že byla hlupák, když svého bratra podcenila, nicméně jejich manželství rozbíjí Miles, ne ona.

Jakmile Elizabeth odeslala posla s dopisem, zatoužila mít ho zase zpátky. Ve skutečnosti se přece s Juditou Montgomeryovou nikdy nesetkala. Jestli byl na Aliciných řečech jenom drobet pravdy, potom Judita musela být pěkná stvůra. Mohla by Elizabeth u Milese řádně uškodit.

Za ten měsíc, kdy čekala na odpověď, se Elizabeth málem pominula na rozum. Roger se neustále vyptával, cože jí chybí, ale Alice projevila mnohem větší úsilí, aby se dopátrala pravdy. Tajně vklouzla do Elizabethina pokoje, našla Juditiny dopisy a přečetla si je, načež šla jejich obsah podrobně vyprávět i Rogerovi. Když se však od ní znechuceně odvrátil, dostala Alice záchvat zuřivosti, který trval skoro celý den.

Tentokrát Judita odpověděla Elizabeth velice krátce. Šestnáctého října bude Miles tábořit dvacet mil od hranic panství rodu Chatworthů, přímo u městečka Westmore. Sir Guy je ochoten pomoci Elizabeth úplně v každém směru.

S tímto dopisem Elizabeth spala, nosila jej pořád u sebe, ale nakonec papír schovala za kámen v krbu. Několik dní chodila jako ve snách, ale časem vystřízlivěla. Jakým právem se domnívá, že ji Miles přijme nazpátek? Co by měla podniknout, aby po ní znovu zatoužil?

"Ty patříš mně, Elizabeth," prohlásil kdysi. "Dostal jsem tě darem."

V hlavě se jí začínal líhnout plán. Ne, to bych nemohla, zahihňala se v duchu.

Na to by opravdu nervy neměla. Co kdyby se Milesovi sama ještě jednou

"darovala"?

184

Zatímco Elizabeth v hlavní síni snovala líbezná a rozpustilá vidiny, Alice opět tajně prohledávala její pokoj. Když se jí podařilo Juditin poslední dopis objevit, odnesla jej Rogerovi, a ten ji tentokrát nevyhnal. V příštích dnech si tajný plán připravovali v sídle rodu Chatworthů rovnou tři lidé - a každý ten plán byl namířen proti těm dvěma ostatním.

15. KAPITOLA

ak to tedy v žádném případě!" prohlásil sir Guy a přísně se podíval na Elizabeth. Mluvil tiše, ale jí to připadalo jako křik.

"Ale Judita psala, že mi ochotně pomůžete!"

Sir Guy se vytáhl v celé své neuvěřitelné výšce. Jizva na tváři mu karmínově zářila. "Lady Judita" - zdůraznil,

- "nemohla mít ani zdání, že ode mě budete žádat něco tak pošetilého. Jak vás to jenom mohlo napadnout?" pokáral ji vyčítavě.

Elizabeth se odvrátila a přitom špičkou nohy kopla do čehosi ležícího na zemi. A přitom jí to připadalo jako docela dobrý nápad: přinutí sira Guye, aby ji nahou a zabalenou v koberci odvezl k Milesovi. Třeba ho připomínka jejich prvního setkání rozesměje a on jí odpustí. Jenomže sir Guy jí v tomhle veškerou pomoc odmítá.

"Co si mám tedy počít?" zabědovala nešťastně. "Kdybych ho požádala přímo, jistě by setkání se mnou odmítl."

"Lady Alyx nechala lordu Rainovi poslat svou dcerušku a dítě oba rodiče usmířilo."

"To ne! Milesovi Nicka jen tak vydat nemohu! Ten by hned najal další chůvu a zařadil by chlapce do své sbírky. V životě bych už neviděla ani jednoho z nich!" Elizabeth se opřela zády o strom a horečně přemýšlela. I kdyby se jí skutečně podařilo dosáhnout s Milesem setkání, zřejmě by jí sluchu stejně nepopřál. Jediná možnost je zaslepit mu oči vášní, proti té bude dočista bez
186

mocný. Až se pomilují, třeba bude mít Elizabeth k rozhovoru lepší příležitost. Zabraná do myšlenek pohrávala si Elizabeth s cípem svého dlouhého pláště, což byla nádherná věc ze sametu lemovaného černou norkovou kožešinou. Pak vzhledla k siru Guyovi s novou nadějí v očích. "Dokázal byste nějak zařídit, abych se s Milesem setkala někde o samotě? Nemyslím ve stanu, dala bych přednost lesu. Ale skutečně o samotě, to znamená, že pokud zavolá své strážce, což učiní zcela nepochybně, aby se neukázala ani noha?"

"Ten nápad se mi vůbec nezamlouvá," vrčel tvrdohlavě sir Guy. "Co kdyby mu hrozilo nějaké nebezpečí?"

"To jistě," poznamenala Elizabeth kousavě, "třeba bych ho mohla srazit k zemi a podřezat mu krk."

Sir Guy však jen mlčky povytáhl obočí a významně zdvihl nohu, kterou mu Elizabeth kdysi poranila.

Ta se však na něho jenom usmála. "Ale jděte, sire Guyi, já mužům neubližuju už pořádně dlouho. Miles je můj manžel, já ho skutečně miluju a chci se pokusit znovu získat jeho lásku."

"Já jsem přesvědčen, že lord Miles k vám chová něco víc než pouhou lásku – ten je vámi doslova posedlý, ale vy jste zranila jeho hrdost. Ještě nikdy v životě se mu nestalo, aby měl s nějakou ženou takové potíže jako s vámi."

"Za svůj odjezd ze Skotska, když pro mě přijel Roger, se mu omlouvat nebudu. Tehdy mi nic jiného nezbývalo. Ale teď se ptám, umožníte mi setkání s manželem o samotě?" Sir Guy se dlouho rozmýšlel, ale potom krátce kývl. "Je mi jasné, že toho budu jednou pořádně litovat." Elizabeth mu věnovala okouzlující úsměv. Tvář se jí rozzářila. "Půjdete za kmotra mému dalšímu dítěti." Sir Guy si jenom odfrkl. "Za hodinu tu lorda Milese budete mít. Následující hodinu vás nechám samotné."

"V tom případě nás najdete v poněkud trapné situaci," přiznala se mu upřímně. "Já totiž hodlám svého muže svést. Potřebuju ty hodiny nejmíň tři."

"Elizabeth Montgomeryová, cožpak takhle se chová dáma?" vytkl jí sir Guy, ale v očích mu to šibalsky zahrálo.

"A navíc nemám ani žádnou hrdost," souhlasila bez námitek. "Tak běžte, ať se mohu připravit."

O samotě ji však její odvaha začala opouštět. Vždyť tohle je zřejmě jediná příležitost, jak přimět svého muže k návratu! Modlila se, aby šlo všechno podle plánu. Rozechvělými prsty začala rozepínat knoflíky na šatech. Doufala, že zná Milese natolik dobře, že o jeho neochotě naslouchat jakémukoliv vysvětlování nemůže být pochyb. Jestlipak jí však dokáže stejně skálopevně vzdorovat i tělesně?

Ukryla svůj oděv pod listí a potom si nahé tělo zahalila do širokého splývavého pláště. Navenek vyhlížela jako ta nejpočestnější dáma. Nakonec usedla na pařez a vyčkávala.

Když konečně rozeznala blížící se kroky, celá ztuhla, neboť bezpečně poznala Milesovu lehkou a úspornou chůzi. Zdvihla se, aby ho přivítala.

Při prvním spatření své ženy se Milesovi mihla v očích blažená dychtivost, ale potom se zachmuřil a upřel na ni pohled chladný jako led. "Snad jsi svého bratříčka neopustila?"

"Milesi, tohle setkání jsem zařídila, abychom spolu zase mohli žít jako žena a muž."

"Myslíš všichni tři pohromadě?"

"Ano," usmála se. "My dva a náš syn Nicholas."

"Už tomu rozumím. Ale prosím tebe, mohla bys mi vysvětlit, co si tvůj bratr počne bez sestřičky, kvůli které si navykl tak často zabíjet?"

Elizabeth k němu přistoupila. "Od našeho posledního setkání už uplynulo hodně vody. Doufala jsem, žeš mezitím svou žárlivost stačil poněkud zvládnout."

"Já přece nežárlím!" utrl se Miles. "Tys měla před sebou rozhodnutí a zkrátka ses rozhodla! A teď tě nechám doprovodit nazpátek k tvému bratrovi. Strážej!"

Na toto zavolání se však neukázala ani živá duše. Mi

188

les se zatvářil udiveně. Nežli však stačil znovu zavolat, Elizabeth rozevřela plášť a ukázala mu svoje nahé tělo. Ohromený Miles ztratil řeč.

Elizabeth si opět přitáhla plášť k tělu, ale od pasu k zemi jej nechala otevřený, takže mu připomínala jejich první setkání, kdy se halila do liščích kožešin. Plíživě, jako kdyby nechtěla zaplašit svou kořist, přistoupila k manželovi a položila mu dlaň na šíji.

Proti své vůli ji pohladil po hebké pokožce na oblém boku.

"Snad se tě nebudu muset prosit, Milesi?" zašeptala. Očima visela na jeho rtech.

"V tolika věcech jsem se mýlila. Ta moje nešťastná pýcha mě už opustila. Miluju tě a toužím po životě s tebou, toužím mít s tebou spoustu dalších dětí!"

Pomaloučku se Miles začal ústy přibližovat k jejím rtům. Elizabeth se zdálo, že se veškerou silou své vůle snaží tento pohyb zastavit, ale marně. "Ach, moje Elizabeth," zašeptal, když se jejich rty o sebe zlehka otřely.

A náhle v nich vybuchl dlouho potlačovaný a nastřádaný žár. Miles vjel pažemi pod její plášť a zdvihl Elizabeth, která se k němu přepevně tiskla, celou do vzduchu. Milesův polibek se prohloubil. Bloudil jí ústy po celém obličeji, jako kdyby ji chtěl celou naráz pohltit. "Tak strašně jsi mi scházela. Bože, kolikrát jsem si myslel, že z toho všeho musím zešílet!"

"To já jsem určitě zešílela," odpovídala mu Elizabeth napůl v smích a napůl v pláči. "Jak to, že ti nedošlo, že na celém světě miluju jenom tebe? Dotek jiného muže bych nikdy nesnesla!"

Miles jí líbal slzy z tváří. "Doneslo se mi, že John Bascum si od tebe vysloužil takovou ránu, že teď má na hlavě čtyři stehy."

Elizabeth ho políbila na ústa, a tím svého manžela umlčela. Aniž by si to některý z nich uvědomil, začali se zvolna pokládat na zem. Elizabeth zaryla prsty do sponek na Milesově oděvu, zatímco on jí rukama vášnivě bloudil po celém těle.

"Okamžitě ji pusť!" ozvalo se nad nimi výhrůžně.

Elizabeth i Milesovi chvíli trvalo, než konečně pochopili, kdo to na ně mluví. Stál tu Roger Chatworth a mečem mířil přímo na Milese.

Miles se zlověstně podíval na Elizabeth a začal vstávat. "Vždyť si ji vezmi, je tvoje," oznámil Rogerovi. Hrud se mu přitom dmula, jak ztěžka oddychoval.

"Táhni k čertu, Rogere!" rozkřičela se Elizabeth na svého bratra, nabrala plné hrsti kamení a hodila mu ho na hlavu. "Cožpak se mi alespoň jedinkrát nemůžeš přestat plést do života? Uхни s tím mečem, než někomu ublížíš!"

"Ubližím Montgomerymu, jestli -"

"Jen to zkus!" ušklíbl se Miles a vytasil svůj vlastní meč.

"Ne, přestaňte!" volala zoufale Elizabeth. Skočila mezi oba muže a tváří se obrátila k Milesovi. "Rogere, nech si to vysvětlit! Miles je můj manžel a já s ním teď odejdu do jeho sídla, tedy pokud o mne ještě bude po tomhle směšném divadylku stát!"

"To je mi ale pěkný manžel," poškleboval se Roger. "Nenavštívil tě po celé měsíce a svého vlastního syna ještě ani neviděl. Tak o tohle ty stojíš, Elizabeth? Vzdáš se domova, který ti nabízím já, a půjdeš za člověkem, kterému

na tobě ani za mák nezáleží? Kolik žen jsi od rozloučení s Elizabeth stačil obtěžkat, Montgomery?"

"Víc, než kolik ty dokážeš za celý život," vmetl mu Miles nevzrušeně.

Roger se po něm vrhl, ale Elizabeth se před Milese postavila. "Kdybych měla jen trochu rozumu, poslala bych vás oba k čertu!"

"Nech mě, ať tě ho zbavím jednou provždy!" naléhal Roger, ale zarazil se, když špička jeho meče zavadila

o Elizabethin plášť. "Což v sobě nemáš ani kousek studu? Tos toho chlapa přivítala... jenom takhle?"

"Rogere, tys ale opravdu zabeďnec. Zřejmě nepochopíš, co ti člověk do palice rovnou nevtluč!" Nato zavířila svým pláštěm ze sametu a kožešiny, a když se vytáhla na špičky, přitiskla rty na Milesova ústa. Mile

190

sovi začalo postupně docházet, že tentokrát před bratrem dává přednost jemu.

Sevřel ji v drtivém objetí a věnoval jí polibek plný příslibů do budoucna.

Běsnící Roger, který se vzteky doslova třásl, si ani neuvědomil, že za záda se mu připlížil jakýsi muž. Rovněž tak přeslechl zasvištění, když vzduchem prolétl kyj, který mu přistál přímo na spánku. Mlčky se zhroutil k zemi.

Miles a Elizabeth by si praskání větví ani nevšimli, kdyby Elizabeth náhodou nezamžikala do té doby přivřenými víčky a nezahlédla, jak se na Milesovu hlavu snáší kyj. Odstrčila ho prudce doleva, takže úder nezasáhl jeho, ale ji.

Miles si zpočátku vůbec neuvědomil, proč se mu Elizabeth v náručí tak náhle sesula. Jednou rukou ji nepřestával podepírat a honem se obrátil, ovšem ráně, která ho srazila k zemi, už uhnout nestačil.

Trojice špinavých, rozložitých mužů teď stála nad dvěma muži a ženou, kteří tu leželi v bezvědomí.

"Který z nich je Montgomery?" zeptal se jeden chlap.

"Jak to mám vědět?"

"Tak kterého z nich tedy vezmeme?"

"Oba!" rozhodl třetí lump.

"A co s touhle dorotou?" rozhrnul jeden ze zlosynů Elizabethin plášť.

"Hodíme ji k nim. Ta Chatworthová nám přece říkala, že tu nějaká ženská možná bude a že ji máme taky odstranit. Budu trvat na tom, aby nám zaplatila za každé tělo zvlášť! A teď koukejte tohle panáčka svléknout a já si zatím vezmu na starost druhého."

Třetí lump ustříhl Elizabeth dlouhý pramen zlatých vlasů a nacpal si ho do kapsy. "Tak honem, pospěšte si. Ten vůz tam nebude čekat celý den."

Elizabeth se probudila s tak prudkou a oslepující bolestí hlavy, že se jí do procitání vlastně ani moc nechtělo. Zdálo se jí, že se jí netočí pouze hlava, ale že i země, na které spočívá, se divně pohybuje. Začala si sedat, ale padla zpátky na záda a hlavou neudeřila do hlíny, nýbrž do dřeva.

"Buď tiše, moje drahá," zašeptal vedle ní Milesův hlas.

Otočila hlavu a spatřila jeho naléhavý pohled. Na sobě měl pouze svůj bederní pás a paže se spoutaným zápěstím měl vyvráceny za záda v nepřírozeném úhlu.

Vedle něho chrápal Roger, rovněž spoutaný.

Elizabeth se postupně trochu pročistila hlava a najednou si uvědomila, že pouta na zápěstí a kotnících u nohou má i ona sama. "Kde to jsme?" zeptala se šepem a ze všech sil se snažila skrýt strach.

Milesův hluboký přesvědčivý hlas na ni působil nesmírně konejšivě. "Jsme zajatí na lodi, a jak to tak odhaduju, míříme nejspíš do Francie."

"Ale kdo to udělal? A proč?" zajekovala zuby.

"Třeba nám to prozradí tvůj bratr," poznamenal Miles významně. "Nejprve se však musíme osvobodit. Překulím se přes tebe a zuby ti povolím pouta na rukou, takže ty budeš potom moci rozvázat zase mě."

Elizabeth přikývla. Mocí se přinutila ke klidu. Kdyby měl Roger s jejich únosem něco společného, určitě by neležel tady vedle nich. Tolik jí alespoň napovídal zdravý rozum. Když měla ruce konečně volné, zhluboka si vydechla úlevou, obrátila se k Milesovi, ale namísto toho, aby mu začala odstraňovat pouta,

rozevřela svůj plášť, přitiskla svoje nahé tělo na něho a začala ho líbat. "Jestlipak se ti po mně stýskalo?" vdechla mu do úst. "Každíčkou vteřinu." Miles se dychtivě předklonil, aby opět zachytil její rty. Se smíchem ho odstrčila. "Neměla bych tě radši rozvázat?" "Ty části těla, které potřebují svobodu, teď žádná pouta netísň," upozornil ji a přitiskl rty na její ústa. Teprve Rogerův hluboký sten, který svědčil o tom, že její bratr nabývá vědomí, přiměl Elizabeth, aby se odtáhla. "Kdybych tvého bratra nenáviděl už dávno, tak teď bych začal v každém případě," zavrčel Miles s neskryva

192

nou záští. Elizabeth se posadila, naklonila se přes jeho tělo a pustila se do uvolňování provazů na jeho zápěstích. "Co to má znamenat?" dožadoval se Roger vysvětlení. Zdvihl se do sedu, ale opět se zhroutil. Konečně se mu s obtížemi podařilo si sednout. "Cos to zase zosnoval, Montgomery?" Miles nechal tuto provokativní otázku bez povšimnutí. Třel si zápěstí, zatímco Elizabeth zbavovala pout své vlastní nohy. Když se totéž chystal učinit se svými kotníky i Miles, Roger opět vybuchl vzteky. "Snad vy dva nezamýšlíte osvobodit jenom sebe a mě tu nechat ležet? Elizabeth, jak jenom dokážeš zapomenout..." "Tak drž přece klapačku, Rogere!" okřikla ho Elizabeth. "Už jsi toho spískal víc než dost! Nemáš tušení, kam nás ta loď tak může vézt?" "Na to se zeptej svého milence. Nikdo jiný tohle na svědomí mít nemůže." Miles se s odpovědí Rogerovi neobtěžoval. Otočil se k Elizabeth. "Musím vědět, jestli se teď mohu spolehnout na tvoji věrnost a oddanost. Jakmile někdo zvedne poklop do podpalubí, skočím na něho a ty ho potom spoutáš provazy. Mohu ti věřit?" "Věřit můžeš či nemusíš, ale věrná a oddaná jsem ti byla hned od počátku," urazila se Elizabeth. "A zkusil jsi naše propuštění usmlouvat?" zeptal se Roger. "Zkus jim nabídnout peníze." "A ty jim vysypeš svoje prázdné kapsy, co?" poukázal Miles na úzkou plátěnou roušku, kterou měl Roger kolem pasu. Dál už nikdo z nich nestačil říci jediné slovo, protože poklop nad jejich hlavami se začal otevírat a na žebřík se postavila čísi noha. "Lehnout!" přikázal Miles a Elizabeth s Rogerem se okamžitě natáhli na dřevěnou podlahu a předstírali spánek. Miles tichounce proklouzl k zadní stěně žebříku. Námořník sklonil hlavu a nehybnost obou zajatců ho zřejmě uspokojila. Učinil tedy další krok, ale v tu samou vteřinu si uvědomil, že jeden z vězňů schází. Miles prudce chňapl muži po kotnících a strhl ho ze žebříku dolů. Nebylo slyšet žádný zvuk, pouze dutá rána, která ve vrzání a skřípání lodi zcela zanikla.

Roger se okamžitě zapojil do útoku. "Nějakou dobu máme od něho pokoj," poznamenal, když zvedl námořníkovu hlavu za pačesy. Miles rozepínal bezvědomému muži šaty. "Snad si nemyslíš, že tu zůstanu, zatímco ty si v jeho šatech klidně zmizíš?" rozzlobil se Roger. "Přece se nevydám Montgomerymu na milost a nemilost!" "Ale ano!" zasyčela na něho Elizabeth. "Rogere, z toho tvého věčného podezírání se mi už vážně zvedá žaludek! Vždyť tos byl přece ty, kdo zavinil většinu těch sporů mezi Montgomery a Chatworthy! Jestli se teď máme dostat z téhle šlamastyky, budeš si muset zvyknout na spolupráci! Jak ti, Milesi, můžeme pomoci?" Miles se cpal do oděvu, který mu byl příliš malý. Námořníci byli často vybíráni právě pro svoji drobnou postavu, protože ta jim umožňovala v stísněných lodních prostorách volnější a snazší pohyb. "Jakmile něco zjistím, hned jsem zpátky," oznámil jim a vyšplhal po žebříku na palubu. Elizabeth s Rogerem spoutali bezvědomého námořníka, do úst mu strčili roubík a odtáhli ho do kouta. "To už se budeš vždycky stavět jenom na jeho stranu?" vyzvídal Roger zakaboněně.

Elizabeth se opřela zády o lodní stěnu. Hlava jí doslova třeštila a od houpání plavidla jí bylo špatně od žaludku. "Musím toho svému manželovi spoustu vynahradit. Třeba má pravdu, třeba jsem toho dne, kdy ses objevil v kopaničářské chatrči, přece jen mohla něco podniknout. Na nějaké přesvědčování tys sice nikdy moc nedal, ale za zkoušku by to bývalo stálo."

"Ty mě chceš urazit! Vždyť jsem byl na tebe odjakživa hodný!"

"Kdepak! Vždycky jsi toho dobra, které jsi mi poskytl, jaksepatří zneužíval! A teď mě dobře poslouvej! Ať

194

už za tyhle trable může kdokoliv, musíme se zachránit.

Musíš nám pomáhat."

"Montgomerymu?"

"Dvěma Montgomeryům!" usadila ho sestra rázně.

Roger chvíli mlčel. "Alice," zamumlal potom. "To ona mi přinesla dopis od manželky Gavina Montgomeryho. Dobře věděla, kde se máš setkat s tím svým..."

"Manželem," dopověděla Elizabeth. "Ach, Rogere!" vydechla zděšeně. "Malý Nicholas! Zůstal tam s Alicí úplně sám! Musím se k synáčkovi ihned vrátit!"

Roger ji chlácholivě pohládl po paži. "Dítě má u sebe strážce, a ti mají za úkol nepouštět Alici k chlapečkovi ani na krok. Můj příkaz dodrží za každou cenu."

"Co ale kdybychom se nevrátili? Co by se s ním stalo pak?"

"Montgomeryové by se o něho určitě postarali."

Sourozenci si pohlédli do očí a Roger si teprve za chvíli uvědomil, co to vlastně řekl. Téměř tím připustil, že pokud jde o obviňování rodu Montgomeryů, neměl vůbec pravdu. Že by to nekonečné Elizabethino vysvětlování a přesvědčování konečně padlo na úrodnou půdu?

Když se nahoře zdvihl poklop, oba se otočili se zatajeným dechem, ale úlevně vydechli, protože dovnitř vstoupil pouze Miles.

Elizabeth se k němu vrhla a pověsila se mu na krk tak prudce, že mu z rukou téměř vyrazila jeho náklad. "Domníváme se, že za tím vším bude stát Alice. Ach, ty můj Milesi, nestalo se ti nic?"

Miles si ji měřil trochu podezřívavě. "Vřelou a mrazivou náladu umíš střídat ale zatraceně rychle! Ne, neměl jsem ty sebemenší potíže. Donesl jsem vám jídlo a nějaké to oblečení." Rogerovi hodil bochník tvrdého chleba a Elizabeth předal uzlík oděvů. Pak vrhl pohled na spoutaného námořníka, který nad roubíkem třeštil vyděšené oči, a posadil se ke svým společníkům.

Kromě chleba sehnal i kus sušeného masa a trochu odporně chutnajícího grogu, jímž se Elizabeth málem zalkla.

"Všiml sis něčeho?" vyptával se Roger.

Miles pochopil, že položení takové otázky stálo Rogera značné úsilí, neboť musel spolknout větší díl své povýšenosti. "Je to staříčká kocábka na rozpadnutí. Většina posádky je buď opilá, nebo v posledním tažení. Pokud je jim vůbec známo, že jsme zajatci, nijak se o tuto skutečnost nezajímají."

"Mám pocit, že tenhle typ lidí přesně odpovídá Aliciným známým," prohodila Elizabeth znechuceně. "Potvrdil se tvůj předpoklad, že míříme do Francie?"

"Ano. Poznal jsem pobřeží. Po setmění vyklouzneme, spustíme jednu veslici a dojedeme ke břehu. Té oslavě, kterou nám chystají na uvítanou v přístavu, bych se raději vyhnul." Pohlédl na Rogera a ten souhlasně přikývl.

"A jak se dostaneme nazpátek do Anglie?" vyptávala se Elizabeth s plnou pusou.

"Tak čtyři dny jízdy od místa, kde přistaneme, žijí moji příbuzní. Pokud se nějak dostaneme až k nim, budete v naprostém bezpečí."

"Jenomže my samozřejmě nemáme ani koně, ani jídlo, abychom mohli takovou cestu vydržet," přihnul si Roger námořnického nápoje.

"Třeba to zvládneme i tak," odpověděl Miles nevzrušeně a vzal si od něho džbán. Skutečnost, že se to týká všech, zdůraznil naprosto jednoznačně.

"Ano, jistě to zvládneme," přisvědčil Roger stejně rozvážně.

Dál už pojídali mlčky, a když skončili, převlékl se Roger s Elizabeth do námořnických šatů. Proužkovaná bavlněná košile přilehla dívce těsně na prsa a ona si s uspokojením všimla, jak žádostivě blýsklo Milesovi v očích. Už předtím

se přesvědčila, že ať se na ni hněvá sebevíc, toužit po jejím těle nikdy nepřestal – a navíc přece přiznal, že se mu po ní stýskalo "každíčkou vteřinu". Když se v té smrduté těsné kajutě začalo stmívat, Miles opět tiše vyšplhal po žebříku nahoru, ale tentokrát byl pryč tak dlouho, že už o něho začínali mít strach. Vrátil se a nenesl vůbec nic.

196

"Našel jsem člun a nanosil tam tolik jídla, kolik se mi jen podařilo sehnat," oznámil jim. Potom se obrátil na Rogera: "Nezbývá mi než ti důvěřovat, že mě budeš krýt zezadu. Mezi námi půjde Elizabeth."

Stejně jako Miles i Roger byl příliš vysoký, takže se v nízké kajutě nemohl úplně narovnat. Zatímco však Milese si s jeho divokým pohledem a černým plnovousem mohli splést s námořníkem, kterému náhodou nepadnou šaty, byl Roger dočista jiný případ. Pod jeho mohutnými svaly pukala košile ve švech a tu aristokratickou zlatovlasou hlavu si se špinavou námořnickou vizáží nikdo splést nemohl. A Elizabeth v obleku, který lnul k jejím ženským tvarům, ta už byla úplně beznadějná, a její jemné rysy tu nepodobnost s námořníky ještě zdůrazňovaly.

Zamířili po žebříku nahoru. Za nimi se upíraly zděšené oči svázaného námořníka, který se u dřevěné stěny snažil tvářit pokud možno co nejmín nápadně. Miles s malým nožem v ruce šel o několik kroků napřed. To byla jediná zbraň, s níž se vrátil do podpalubí, a nikomu nevysvětloval, jak k ní vůbec přišel.

Teprve v chladivém nočním povětří si Elizabeth uvědomila, jak nesmírně smrdutá ta jejich kobka vlastně byla. Když ji ovanul svěží větřík, začalo se jí i lépe přemýšlet. Miles ji popadl za paži a netrpělivě s dívkou škulbl. Honem začala dávat pozor.

Na palubě byli celkem tři námořníci – jeden na místě kormidelníka a dva se poflakovali na opačné straně lodi.

Miles se přikrčil a bleskově splynul se stínem smotaného silného lana. Roger s Elizabeth se řídili jeho příkladem. V podřepu, ze kterého se jim rozbolely nohy, se posouvali podél paluby. Podařilo se jim postupovat zcela nehluchně.

Potom se Miles zastavil, mávl paží a Roger zřejmě tomuto signálu porozuměl. Přehoupl se přes okraj lodi. Elizabeth se zatajeným dechem čekala, kdy se po jeho pádu ozve šplouchnutí, ale bylo ticho. V následujícím okamžiku pokynul Miles i jí. Bez dalšího rozmýšlení přehodila nohu přes zábradlí a celým tělem se vrhla dolů. Roger ji zachytil a usadil ji na sedátko ve člunu.

S bušícím srdcem přihlížela Elizabeth, jak s Milesovou pomocí z horní paluby spouští Roger člun z boku lodi až na mořskou hladinu. Roger napínal svaly, jak zadržoval celou váhou loďku, aby dosedla na vlny tiše a bez cákání. Když na sedátku poposedla Elizabeth kousek dozadu, zachytila o cosi chodidlem a na poslední chvíli se jí podařilo zadržet výkřik. U své paty zahlédla ruku – ruka mrtvého námořníka.

Najednou se člun zakymácel a Elizabeth uslyšela, jak Roger lapá po dechu. To se ze všech sil snažil zabránit loďce v hlasitém dopadnutí do vody. Miles totiž z neznámého důvodu horní provazy najednou pustil. Rogerovi se podařilo přistát na hladině s tichým plesknutím. Přirazil k boku lodi a vzhlédl na palubu.

Po Milesovi nebylo ani vidu a Elizabeth na chvíli ztratila hlavu. Kam až vlastně sahá Rogerova nenávist? Dokázala by bratrovi silou zabránit, aby tu Milese nenechal?

Roger se však pouze zdvihl a vyčkávavě se zahleděl k lodi. Rovnováhu ve vratké bárce udržoval široce rozkročenýma nohama.

Ustaraná Elizabeth měla už málem slzy na krajíčku, když tu přes zábradlí vykoukl Miles, podíval se, kde stojí Roger, a v následujícím okamžiku mu hodil do náruče jakési bezvládné tělo. Roger jako by právě na tohle čekal, takže při dopadu těžkého těla ani nezavravoral. Poté sjel Miles jako blesk po provaze dolů, a ještě ani pořádně neseděl v člunu, když Roger odrazil od boku lodi a začal veslovat. Miles odkopl druhého mrtvého námořníka k tomu prvnímu, popadl vesla a začal Rogerovi pomáhat.

Elizabeth pozorovala ty dva, jak se společně tuží, a nedokázala říci ani slovo, tak jí ta podívaná vyrazila dech. Loďka se pomalu nořila do noci.

16. KAPITOLA

rvní slova, která padla po hodinovém mlčení, byl návrh: "Pojďte se zbavit těch těl!"

Miles souhlasně přikývl a pokračoval ve veslování, zatímco Roger obě mrtvolky hodil do moře.

Potom se vrátil k veslům. "Budeme si muset sehnat jiné šaty. Něco nenápadného, abychom nebudili podezření."

"Jaké podezření?" divila se Elizabeth. "Myslíte, že námořníci po nás budou pátrat?"

Roger a Miles si vyměnili pohledy natolik spiklenecké, že si dívka začala připadat jako vetřelec.

"Kdybychom nechali vejít ve známost, že jsme Montgomeryové nebo Chatworthové," vysvětloval jí Roger trpělivě, "tak by nás za chvíli někdo zajal kvůli výkupnému. Cestujeme bez stráží, proto musíme zůstat nepoznání!"

"Třeba bychom se mohli vydávat za hudebníky," napadlo Elizabeth. "Kdybychom tak s sebou měli Alyx!"

Zmínka o Milesově nové švagrové Rogerovi připomněla okamžik, kdy mu Alyx zachránila život. Vyprávění o tomto zážitku trvalo až do svítání, kdy člun konečně dosáhl pobřeží.

"Zabal se dobře do pláště a drž se co nejbliž u mne," přikázal Miles tlumeně.

"Za chvíli začne trh. Uvidíme, jestli se nám nepodaří sehnat přijatelnější oblečení."

Ačkoliv teprve začínalo svítat, městečko se hemžilo lidmi, kteří přinášeli svoje zboží na prodej. Roger, na kterém švy jen praskaly a který se nesl značně zpupně, k sobě přitahoval spoustu pozornosti stejně jako Elizabeth, jež měla sice zaprášené a zcuhané vlasy, ovšem choulila se do přepychového pláště s kapucí. Ovšem nejvíce zájmu sklízel Miles – a výhradně od žen.

Pohledná mladá žena, kolem níž se seběhlo množství mladých nápadníků, zdvihla pohled od svého zboží a střetla se s Milesovým temným očima.

Elizabeth vykročila se zatatými pěstmi dopředu, ale Miles ji se smíchem zadržel.

"Jak by se ti zamlouvaly šaty téhle dámy?"

"Já bych dala přednost tomu, kdybys mi na vrata přibil její nestydatou kůži!"

Miles se na Elizabeth zadíval tak vášnivě, až se jí srdce zběsile rozbušilo.

"Ovládni se a poslechni mě," napomenul ji a zamířil k ženě, která po něm střílela roztouženými pohledy.

"Čím mohu pánovi posloužit?" předla ženština vulgární francouzštinou.

"Myslíte, že bych vás přemluvil, abyste se svlékla?" šeptl Miles dokonale francouzsky. Prsty přitom laskal hlavku zelí.

Kdyby byla Elizabeth kámen na cestě, nemohla jí ženština věnovat menší pozornost.

"Řekla bych, že ano," odpověděla polohlasně a přiklopila Milesovu ruku svojí dlaní. "A co mi nabídnete na oplátku?"

Miles ucouvl. Oči mu zářily a na rtech mu pohrával ten jeho nepatrný úsměv, jež Elizabeth znala tak důvěrně. "Nabízíme vám plášť lemovaný kožešinou, pokud si budeme smět vybrat tři slušné obleky a k tomu trochu potravin."

Žena si změřila Elizabeth od hlavy až k patě. "Její plášť?" vyštěkla.

Mezitím se ke skupince připojili dva další muži, podle podoby se muselo jednat o ženiny bratry. Elizabeth, kterou Milesovo koketování, ačkoliv sledovalo naprosto jasný cíl, značně pohněvalo, upřela na muže nvyvý, řasami zastřený pohled.

"Potkalo nás hrozné neštěstí," řekla rovněž francouzsky, ne sice tak plynule jako Miles, ale přes

to docela obstojně. "S radostí bychom prodali tento pro nás bezcenný plášť za nějaké šaty. I když, jak se tak dívám, vaší sestře by ten plášť byl asi trochu malý." Po těch slovech pustila plášť nedbale k bokům a odhalila tak těsně ji obepínající košili a námořnické kalhoty, které jí byly ještě menší. Miles jí vztekle přehodil plášť znovu přes ramena, ovšem oba muži stačili obdivně vyvalit oči.

"Takže se dohodneme?" procedil Miles skrz zaťaté zuby. Záměrně přitom odvracel pohled od Elizabeth.

Oba bratři nadšeně souhlasili a sestru přitom vůbec nebrali na vědomí.

Za chvíli se Elizabeth uchýlila do jedné domovní chodby, kde se za zástěnou vytvořenou z pláště rychle převlékla do prostých, doma tkaných, pohodlných a nenápadných šatů.

Miles i Roger si rovněž oblékli prostý oděv, jehož úzké nohavice však odhalovaly jejich pěkně vypracované svalnaté nohy, naplnili zavazadla potravinami a zamířili s dívkou přímo na jih.

Teprve když už měli město pěkný kus za zády, oslovil Miles Elizabeth. "Takhle se předvádět, to ses naučila v bratrově domě? Tak se mi zdá, že ses z toho strachu před muži otřepala podivně rychle!"

"A co jsem asi měla podle tebe dělat? Stát a přihlížet, jak tě ta děvka pokouší? Kdyby za odměnu chtěla, určitě bys ji zatáhl do nějaké blízké chodby!"

"To je docela možné," utrousil Miles a vztekle se odmlčel, jak ostatně mívával ve zvyku.

"Tak proč mě potom pořád obviňuješ z toho nejhoršího? Nikdy jsem přece nespáchala nic, čím bych si tvoji nedůvěru vysloužila! Zůstala jsem s tebou ve Skotsku a -"

"Utekla jsi a málem jsi zabila MacGregora. A pak jsi odešla se svým bratrem!" připomněl jí Miles důrazně.

"Ale to jsem musela!" stála Elizabeth na svém.

Roger, který kráčel po druhém sestřině boku, se teď ozval. "Kdyby se mnou neodešla, tak bych tě, Montgomery, určitě zabil. Mohla by mi vykládat horem dolem, jak moc chce s tebou zůstat, stejně bych jí nikdy nevěřil."

"A proč mi to vykládáš?" optal se ho Miles po chvílce.

"Protože Elizabeth mě už celé věky dohání k šílenství neustálými řečmi o tom, jak... strašně jsem se mýlil. Možná že mi nakonec přece jen říkala pravdu."

Chvíli kráčeli mlčky a každý z nich se přitom zabíral vlastními myšlenkami.

Když slunce vyšplhalo po obloze o kus výš, zastavili se, aby pojedli. Z potůčku podél cesty se napili vody. Elizabeth několikrát Milese přistihla, jak ji zkoumavě pozoruje, a v duchu se ptala, co mu to asi vrtá hlavou.

Na cestě míjeli spoustu dalších poutníků. Kupce s oslíky naloženými zlatem, rolníky, hudebníky i kováře, a jednou dokonce nějakého šlechtice s družinou dvaceti ozbrojených rytířů. Následující hodinu strávili Miles s Rogerem tím, že si družně vyměňovali znevažující poznámky o cizích rytířích, barvami jejich oděví počínaje a zastaralostí jejich zbraní konče.

Slunce se začalo klonit k západu a oba muži se rozhlíželi, kde by se dala strávit noc. Nakonec se rozhodli pro králův les, ačkoliv riskovali obvinění z pytláctví. Nemuseli se však mísit s lidmi tábořícími přímo u cesty.

Při jídle si Miles s Rogerem povídali o cvičení ve zbraní, zmínili se o několika společných známých, a vůbec se chovali jako staří přátelé. Elizabeth poodešla stranou do stínu a ani jeden z mužů si toho nepovšiml. Za chvíli se téměř v slzách opírala o strom a naslouchala nočním zvukům.

Když jí Miles položil ruku na rameno, hněvivě ucukla.

"Provedl jsem snad něco?" staral se Miles.

"Vůbec nic!" zasyčela na něho a tentokrát se už pláči neubránila.

"Jak ty bys mohl něco provést? Nejdřív mě celé dlouhé měsíce držíš v zajetí, přinutíš mě, abych se do tebe zamilovala, a když se obětuju, abych zachránila ten tvůj bezcenný život, vysloužím si jenom tvoji nenávisť. Porodila jsem ti dítě, tajně jsem se spřáhla s tvými příbuznými a s tvojí družinou, abych tě zase získala nazpátek, přesto však jsem se od tebe nedočkala ničeho víc než lhostejnosti! Ano,

když jsem tě políbila, taks mi to oplatil, ale sám od sebe jsi mi vůbec nic nenabídl. Co tedy musím udělat, aby ti konečně došlo, že jsem tě opravdu nezhadila? Že jsem svému bratru nedala přednost před tebou? Sám jsi přece slyšel Rogerovo přiznání, že by tě zabil, kdybych s ním dobrovolně neodešla." Tady musela Elizabeth zmlknout, protože další slova se utopila v slzách. Miles se opřel o strom, který stál od ní jen několik stop. Vlasy i oči měl v měsíčním svitu dočista stříbrné. "Myslel jsem, že ten pradávný démon prchlivé pýchy může posednout jenom mé bratry. Myslel jsem si, že Raine je pěkný blázen, když nedokáže manželce odpustit, ale ne to, že sis dala přednost jinému, že sis vybrala domov u někoho jiného! A když se mi donesly pomluvy o tom, s kolika muži teď spáváš, bylo mi jasné, že bych tě dokázal i zabít." Elizabeth se začala hájit, ale Miles ji umlčel zdviženou dlaní. "Zřejmě to bude tím, že jsem poznal příliš mnoho nevěrných manželek, příliš mnoho žen, které vstaly z mého lože a šly se ustrojit rovnou do svatebních šatů pro jiného. Možná že právě tohle zkreslilo můj názor o ženách. A ke všemu jsi byla sice mojí zajatkyní, nicméně vstříc jsi mi vyšla ochotně a dobrovolně." "Bránila jsem se ti zuby nehty!" vykřikla Elizabeth dotčeně. Miles se však na ni pouze usmál. "Raine o mně tvrdí, že jsem žárlivý, ale ironií osudu jsem žárlil na úplně stejného člověka jako on sám. Raine totiž věřil, že jeho manželka Alyx má slabost pro Rogera Chatwortha." "S tím ale Roger určitě nemá nic společného!" "To už jsem pochopil, když nám vykládal, jak mu Alyx zachránila život. Alyx tím naopak chtěla zachránit Raina, protože můj bratr je horkokrevný tvrdohlavec, který si nikdy nenechá nic vysvětlit." "Cha, Raine?" prskala Elizabeth. "Cožpak Raine dokáže zuřit tak nepříčetně, až si roztrhá stehy na sešité ráně? Musí dostávat uklidňující lék, aby zaspal tu svou zuřivost?"

Milesovi se v bleskovém úsměvu zaleskly bílé zuby. "Když se Raine rozzlobí, vytáhne ihned v plné zbroji. To já jdu na to zase jinak."

Dlouho mlčel a potom se zeptal: "Jaký je náš syn?"

"Má stejně vysoko posazené lícní kosti jako tvůj bratr Gavin. O rodinné podobě tu nemůže být sebemenších pochyb."

"O tom jsem také nikdy nepochyboval, Elizabeth. Doopravdy ne."

"Věřím ti," zašeptala.

"Tak proč jsi mě opustila? Proč jsi se ke mně nevrátila alespoň na týden nebo na pár dní? Každý den jsem tě vyhlížel, boha jsem prosil o tvůj návrat! Malý Kit denně usínal s pláčem. Už ho opustilo příliš mnoho maminek."

Elizabeth se koulely slzy po tvářích. "Bála jsem se Rogera. Choval se jako smyslů zbavený. Brian se zapřísahal, že Rogera jednou zabije, a já měla strach, že pokud tomu nezabráním, Roger vyhlásí válku všem Montgomeryům."

"A co ti muži?" dorážel Miles. "Pagnell každému podrobně vykládal, jak tě nechal ke mně dopravit, a každý z těch mužů, který se ti dvořil, se pečlivě postaral, abych se doslechl i o těch nejmenších podrobnostech!"

Elizabeth zdvihla ruku. "Nejenom že sis byl můj první mileneček, tys byl také úplně první muž, který se mnou hovořil bez úsměšku na tváři, první, kdo mne rozesmál, první, kdo se ke mně choval opravdu laskavě. Vždyť ty sám jsi mi tvrdil, že se v mužích vůbec nevyznám."

"Takže jsi to začala dohánět," poznamenal hořce Miles.

"Svým způsobem možná ano. Zkusila jsem si všechno rozumně promyslet a dospěla jsem k názoru, že by pro mne bylo úplně nejhorší, kdybych milovala kohokoliv, jenom ne Montgomeryho. Kdybych se provdala za někoho jiného, třeba by Roger dokázal zapomenout, že čekám dítě s Montgomerym, takže by z něho trochu té jeho nenávisti přece jen vyprchalo. Rozhodla jsem se proto, že se pokusím seznámit s několika muži a přesvědčit se, jestli jsem tě náhodou nemilovala jenom proto, že jsi byl můj první."

204

Miles mlčel, pouze se do ní propaloval pohledem.

"Někteří z těch mužů mě rozesmáli, někteří byli ke mně laskaví, s jinými jsem se zase cítila opravu nádherně, ale všechno najednou nedokázal ani jeden z nich. Jak týdny mýjely, místo toho abych na tebe zapomínala, začal ses mi v myšlenkách zjevovat stále živěji – vybavovala jsem si každické tvé gesto a začala jsem ty muže k tobě přirovnávat."

"I pokud jde o velikost –"

"K čertu s tebou!" vpadla mu Elizabeth rozlíceně do řeči. "S žádným z těch mužů jsem se nevyspala a tuším, že ty to dobře víš, ale chceš si to ode mne nechat v jednom kuse opakovat!"

"A proč jsi se s nimi nevyspala? Někteří z těch tvých nových známých mívají u žen veliké úspěchy!"

"Jako ty, víš?" utrhla se na něho. "Takže ty si troufáš vymáhat na mně celibát, ale jak je to s tebou? Když ti tu tvrdím, že jsem s nikým vůbec nic neměla, pustíš mě laskavě do svého neposkrvněného lože? Dneska ráno jsem tě od té ženské musela doslova odtáhnout! Umíš si představit, jak mi asi bude, když budu chovat našeho synka a současně budu vědět, že zrovna máš v posteli jednu nebo dvě – nebo i víc – jí podobných?"

"Víc, říkáš?" zeptal se škádlivě, ale potom roztouženě zašeptal: "Po tobě už nepřišla ani jediná."

Elizabeth myslela, že se přeslechla. "Ne –" vydechla celá užaslá.

"Nastěhoval jsem se s bratrem Rainem na jednu z jeho tvrzí a v tom našem vzteku jsme propustili každou ženu, dokonce i pradleny. Ve dne jsme se obyčejně cvičili ve zbrani, v noci jsme se opíjeli a přitom jsme nepřestávali proklínat ženské na celém světě. Raine se vzpomatoval jako první, protože manželka mu poslala jejich malou dcerku. Ovšem když jsem malou Catherine uviděl já, začalo se mi stýskat po mých vlastních dětech, takže jsem se na Vánoce vrátil ke Gavinovi. No a Judita –"

"Rukou si neklidně prohrábl hřívu."

"Kdysi jsem se domníval, že Gavin je na tu svou něžnou ženušku zbytečně moc přísný, ale to jsem ještě nezažil, jak nabroušený jazyk Judita vlastně má. Neznala slitování, neustále mluvila jenom o našem synovi, vzdychala, že její vlastní synek nikdy svého bratranečka ani nepozná, a dokonce si objednala malíře, aby jí namaloval anděla s dlouhými zlatými kadeřemi, jak na štítu s mým erbem chová malého chlapečka. Na mém vlastním štítu, chápeš to? Oznámil jsem Gavinovi, že jestli okamžitě nezasáhne, zakroutím jeho manželce vlastnoručně krkem, ale Gavin se rozesmál tak strašně a tak dlouho nebyl k utišení, že podruhé jsem už o tom raději nezačínal. Když potom Judita dostala tvůj dopis, ve kterém jsi psala, že jsi ochotna všechno mi odpustit, vrhla se na mne s novým elánem."

Miles při té vzpomínce zavřel na okamžik víčka. "Přibrala si ku pomoci Alyx, a ta se objevila s celým tuctem písniček o dvou milencích, které rozděluje pouze nedůvěra hloupého a ješitného mládence, který jako by mi z oka vypadl. Jednou při večeři předvedla Alyx s dalšími dvaadvaceti hudebníky píseň, při níž se všichni smíchy jenom váleli, dva muži dokonce spadli i ze židlí a přelámali si žebra. Alyx byla naprosto nepřekonatelná."

Elizabeth byla tímto příběhem udivená natolik, že se jí nedostávalo slov. "A jak ses tedy zachoval?"

Při vzpomínce se Miles ušklíbl. "Naprosto klidně jsem přeskočil stůl a chytil jsem Alyx pod krkem."

"To snad ne!" zhrozila se Elizabeth. "Vždyť Alyx je tak droboučká, tak –"

"Raine i Gavin na mě napřáhli své meče, a jak jsem tam tak stál a chystal se zavraždit toho líbezného ptáčka zpěváčka, zatímco meče mých vlastních bratrů mi mířily přímo na šíji, uvědomil jsem si, že se nechovám ani trochu normálně. Příštího dne Judita zosnovala naše setkání." V očích se mu rozverně zablýsklo. "To setkání, na které jsi se chtěla nechat dopravit sirem Guyem zabalená v koberci."

Elizabeth odvrátila zrak. A ona se domnívala, že sir Guy stojí při ní, zatímco celou tu dobu všechno hlásil –

a zřejmě s patřičným smíchem – Milesovi. Ti se asi spolu něco nařehtali, když se svěřila, že zamýšlí svést svého vlastního manžela. Kampak se poděla ta kdysi tak hrdá žena, jež na tom skalním útesu přísahala, že se před žádným mužem v životě neskloní?

"Omluv mě," zašeptala a protáhla se kolem Milese, aby se vrátila k Rogerovi.

Miles ji však popadl do náruče a pevně ji k sobě přitiskl.

Jakmile Elizabeth zjistila, že se na ni dívá s tím svým vědoucím úsměvem, vrazila mu loket ostře mezi žebra, načež se jí dostalo odměny v podobě Milesova bolestného vyheknutí. "Jak já tě nenávidím, Montgomery!" zaječela mu přímo do tváře. "Přinutil jsi mě s pláčem se tě doprošovat a zbavils mě veškeré mé hrdosti!" Pokusila se o další ránu, ale Miles jí přitiskl paže k bokům, takže se nemohla ani hnout.

"Kdepak, Montgomeryová," zasmál se Miles a blížil se přitom ústy k jejím rtům.

"Ty mě miluješ. Miluješ mě tak zoufale, že jsi ochotná jít kvůli mně třeba žebrotou. Mou zásluhou ses naučila plakat vášní, mou zásluhou ses naučila ronit slzy lásky."

"Donutil jsi mne, abych se pokořila!"

"Totéž jsi se mnou provedla i ty!" Elizabeth se mu pokusila uniknout, ale Miles si na ni dával dobrý pozor. "Každou ženu jsem získal bez sebemenší námahy, jenom s tebou jsem měl nepředstavitelnou spoustu práce. Jenom tys mě dokázala přinutit, abych se zlobil, abych žárlil, abych se ve vztahu k tobě cítil majetnicky. Dostal jsem tě a tys teď jednou provždy moje, milá Elizabeth, a já už nikdy nedovolím, abys na to třeba jen na chvíli zapomněla."

"Já jsem nikdy –" spustila Elizabeth, ale Miles ji umlčel polibkem. Sotva se jí dotkl rty, byla nadobro ztracena. Nedokázala mu ani odporovat, natož aby mu utekla.

Miles jí pustil paže přesně jen na tu vteřinku, která jí stačila k tomu, aby ho objala kolem krku a přisála se k němu ještě pevněji.

"Nikdy, nikdy už na to nezapomínej, Montgomeryová!" šeptal jí do ucha. "Budeš mi náležet už navěky – v tomhle století i v těch, která teprve přijdou. Navěky, slyšíš?"

Elizabeth ho však téměř nevnímala, neboť se zdvihala na špičky a lačně zvedala ústa k jeho rtům.

Sama neměla ani potuchy, jak moc ho fyzicky postrádala. Byl to ten jediný muž na světě, jemuž se dokázala oddat tak důvěřivě, jediný muž, před nímž ji opouštěla ta její věčná ostražitost. Celé ty roky se ovládala, ale teď tu zdrženlivost vystřídala dychtivá a zběsilá vášně. Zabořila mu prsty do vlasů, až se jí jeho kučery začaly obtáčet kolem prstů, a přitáhla si jeho hlavu tak, aby na ni dosáhla.

Milesovi uniklo hrdelní zasmání. "Strom, říkáš? Mám si ženu opřít o tenhle strom?"

Miles bezpečně rozeznal, po čem Elizabeth touží – ne po něžném, pomalém milování, ale po prudkém a neomezovaném výbuchu vášně. Miles z ní začal rvát šaty. Jednou rukou jí rozvazoval plátěné spodní prádlo a druhou si rozepínal vlastní kalhoty. Elizabeth ho nepřestávala líbat, jazyky navzájem propletené obemykala ústy jeho ústa.

Když zády prudce narazila do stromu, jenom zamrkala a zaútočila zuby na Milesovu šíji, z níž mu sdírala pokožku tak zuřivě, jako kdyby ji z něho chtěla oloupat. Miles ji nadzdvihl, položil si její stehna kolem pasu. Mezi jejich těla se nahrnula Elizabethina sukně, ale na takové maličkosti, jako je svlékání, neměl ani jeden z nich vůbec pomyšlení. S dlaněmi pod jejím zadečkem Miles Elizabeth zdvihl a narazil si ji na úd se silou kotvy klesající ke dnu.

Elizabeth jenom lapla po dechu, zaryla se Milesovi obličejem do krku a křečovitě se ho držela, zatímco on s ní ve svých silných pažích houpal sem a tam. Když potom ucítila, jak se v ní všechno sbírá k výkřiku, hlava se jí zvrátila bezmocně dozadu. Z Milese stékal pot doslova proudem, a on do ní ten slaný roztok rukama vtíral tak silně, až se jim vlasy navzájem slepily dohromady.

Posledním šíleným nárazem, který přehoupl Elizabeth až na hranice extatické rozkoše, si ji Miles pevně přibil k rozechvělému tělu, z něhož tryskaly stále nové a nekonečné gejzíry.

Elizabeth pocítila v očích náhlé slzy. Tělo měla napjaté jako luk a nepřestávala se svíjet v neustále se vracejících vlnách rozkoše. Pomalu se spustila k zemi na zčistajasna zesláblé nohy. Všecičko ji bolelo, tak jak Milese svírala úplně každým svaem svého těla.

Miles se odtáhl, aby jí dobře viděl do obličeje. Pohladil ji po zvlhlých vlasech a na spánek jí vtiskl políbení. "Miluju tě," zašeptal něžně. "A kromě toho jsi ta nejlepší..."

"Já vím, co myslíš!" rozesmála se. "Pustíš mě konečně, nebo ses rozhodl, že mě na tomhle kmeni přece jenom umačkáš?"

Po dalším polibku uvolnil Miles svou náruč a naprosto nerytířsky se rozesmál, protože Elizabeth se podlomily nohy. Honem ji zase zachytil, aby neupadla na zem.

"Chlubile!" sykla Elizabeth, když u Milese hledala opět oporu, ale potom mu s úsměvem přitiskla rty na ruku, kterou ji držel za paži. "A vážně jsem ta nejlepší?" zeptala se nedbale, jako by jí na tom ani tak moc nezáleželo. "Vážně tě vzrušuju i teď, po porodu?"

"Dá se to vydržet," pravil s vážným výrazem Miles.

Elizabeth si se smíchem uhladila sukně. Pomalu se vraceli k Rogerovi a Elizabeth se snažila vypadat co nejdůstojněji.

17. KAPITOLA

e trojici pak putovali další dva dny a Elizabeth připadaly jako nejšťastnější v celém jejím životě. Byly to noci plné milování a dny přetékající láskou. Miles se jí věnoval každíčkou vteřinu. Vedli se pořád za ruce, něžně spolu rozprávěli nebo se hlasitě smáli úplným hloupostem. Milovali se vedle potůčku a potom se vykoupli v ledově chladné vodě.

Roger je pozoroval s jistým odstupem. Elizabeth občas pocítila výčitky svědomí, protože si dobře uvědomovala, jakou bolest mu svým jednáním působí. Bratrovi několikrát uklouzlo i pár poznámek o Milesově chování nehodném rytíře, ale Miles ho odbyl s tím, že dokud nedojdou k jeho příbuzným, bude sám sebe považovat za bezstarostného venkovana.

Cesta jim však ubíhala velice pomalu a ta čtyřdenní jízda na koni se protahovala na mnohadenní pěší putování.

Čtvrtého dne sešla trojice z cesty, aby si odpočinula a trochu se občerstvila. Roger vrhl na sestru a Milese nenápadný a lehce pohrdavý pohled, načež zamířil pryč, hlouběji do lesa. Když se poprvé doslechl o sestřině zajetí, trpěl jako zvíře – ale teď konečně pochopil, že se mu vzdálila mnohem víc, než kdyby v tomto původním zajetí tehdy zůstala.

S hlavou plnou utrápených myšlenek kráčel podél koryta malé říčky. Svému okolí nevěnoval tu sebemenší pozornost. Pozůstatky po bitvě tedy o kus minul, než si

210

vůbec stačil uvědomit, co vlastně zahlédl. Otočil se a začal pozorně zkoumat rozrytou zem.

Zamířil ke břehu strmě se svažujícímu k hladině a na samém okraji si povšiml nepopíratelných stop po pádu lidského těla. Po bitvě musel Roger častokrát pátrat po svých lidech, kteří utrpěli zranění nebo byli z nějakého důvodu pohřešováni, takže nyní se v něm šestý smysl, který byl vlastní každému rytíři, probudil jako v ohaři. Okamžitě se pustil ze svahu dolů. Nohy mu samým spěchem až podkluzovaly.

Na dně strže však našel něco, co neočekával ani v nejbujnějším snu. Na práchnivějící kládě tu s chodidly skrytými pod změtí balvanů seděla krásná mladá dívka oblečená do vínově zbarvených sametových šatů, zdobených zlatavými ametysty, a s krásným perlovým náhrdelníkem na krku. Radostně zvedla k Rogerovi temné oči, které se pro tu její něžnou tvářičku zdály až nepřiměřeně veliké.

"Já věděla, že přijdete," sdělila mu anglicky. Přízvuk měla doslova okouzující.

Roger překvapeně zamrkal, ale potom se rozhodl jejího oznámení si příliš nevšímat. "Spadla jste? Neublížila jste si nějak?"

Dívka se na něho usmála a oči se jí vlaze zaleskly. Vyhlížela nesmírně mladě, poloviční dítě v šatech příliš dospělých. Z kukly pošíité perlami jí vykukovaly tmavé kadeře. Další řady perel stékaly dolů po předním dílu šatů.

"Uvázla jsem tu nohou a nemohu se ani hnout."

Ty ženy! říkal si v duchu Roger a pokročil blíž, aby prozkoumal balvany vězníci dívčiny nožky. "Musela jste mě přece slyšet, jak přicházím. Proč jste nezavolala?"

"Protože jsem věděla, že pro mě přijdete tak jako tak."

Je šílená, myslel si Roger. Ta chudinka je zřejmě posedlá zlými duchy. "Až zdvihnu tenhle kámen, vytáhnete nohu rychle ven. Rozuměla jste mi?" zeptal se, jako kdyby mluvil se slabomyslným člověkem.

Dívka se místo odpovědi pouze usmála, a když Roger odstranil balvan, honem si zpod něj chodidlo vyprostila.

Pravou nohu měla uvězněnou zase trochu jinak a Roger si povšiml, že pokud zdvihne jeden z těch kamenů, druhý spadne a pravděpodobně dívce rozdrtí kotník. Byla nesmírně křehká a Roger měl o odolnosti jejích kostí pramalé mínění.

"Klidně mi to můžete prozradit. Bolest pro mě není nic nového."

Roger se na ni podíval. Dívka hleděla do jeho tváře s takovou bezmeznou důvěrou, že ho to současně lekalo i plnilo pýchou a odhodláním.

"Jak se vlastně jmenujete?" zeptal se, když si zamyšleně prohlížel ty úlomky skály, které jí svíraly útlou nožku.

"Christiana, můj pane."

Roger prudce zvedl hlavu. Špinavým venkovským oblečením, které měl na sobě, ji neošálil. Třeba nakonec přece jen nebude tak hloupá. "Takže Chris." Usmál se.

"Mohla byste mi půjčit svoji malou dýku? Musím sestrojit něco, čím bych podepřel tyhle kameny, abych mohl odstranit ty ostatní." Ukázal jí, co má na mysli.

Rychle mu podala svou dýku a Roger si musel skousnout rty, aby ji nezačal napomínat, že cizincům člověk svoji dýku takhle bezstarostně nedává. Drahé kameny na jejích šatech představovaly nemalé jmění a cena jejího náhrdelníku by se sotva dala vyčíslit.

Odstoupil od ní jenom na pár stop, aby uřízl několik větví. Potom si svlékl kazajku a košili, z jejíhož podolku odřízl pruhy plátna. Větve i látka mu měly pomoci při stavbě opěry, kterou hodlal vsunout pod balvany.

"Proč po vás nikdo nepátrá?" zjišťoval při práci.

"Možná že pátrá. Sama nevím. Včera v noci se mi o vás zdálo."

Pronikavě se na ni zadíval, ale neřekl dívce ani slovo. Na celém světě byla děvčata zřejmě nadšená představou, že je někdo zachraňuje. Tohle muž dokázal pochopit jen stěží.

"Zdálo se mi," pokračovala dívka, "právě o tomto lese a přesně o tomto místě. A ve snu jsem zahlédla i vás, proto jsem věděla, že určitě přijdete."

212

"Třeba byl ten muž z vašeho snu čirou náhodou také světlovlasý, proto se mi podobal," poznamenal Roger chápavě a trochu povzneseně.

"Jenže já viděla spoustu podrobností! I tu jizvu vedle vašeho oka - tu vám způsobil bratr, když jste byl ještě docela malý."

Roger se podvědomě dotkl obloukovité jizvy vedle svého levého oka. Tenkrát o to oko málem přišel, nicméně z lidí, kteří si na onu příhodu vzpomínají, žije zřejmě už jenom málokdo. Pochyboval, že mezi ně patří sama Elizabeth.

Christiana se jeho překvapení pouze usmála. "Celý svůj život čekám jenom na vás."

Roger potřásl hlavou, aby ten přelud setřásl z očí. "Tak to jste uhodla přesně," řekl pak. "S tou jizvou, myslím. A teď zkuste sedět chvíli bez hnutí a já zatím podepřu tyhle kameny." Na to, aby se nehýbala, ji upozorňoval celkem zbytečně, od jeho příchodu seděla nehybně jako socha.

Balvany byly pořádně veliké, a než se Rogerovi podařilo nadzdvihnout ten největší, byl potem celý zalitý. Jakmile jej odkulil na křehkou podstavnu

plochu, kterou Roger pod balvanem zbudoval začaly se sypat zase další kameny. Jako blesk tedy Roger skočil ke Christianě, srazil ji na záda a odhodil ji řítícím se balvanům z cesty. Přitom zaslechl, jak bolestně sykla, když jí kameny odřely kus kůže.

Dunění padajících kamenů se kolem nich rozléhalo jako hřmění. Roger zakryl Christianu vlastním tělem, aby ji uchránil před zvířeným prachem a létajícími úlomky skal. Když bylo kolem zase bezpečno, chtěl zase vstát, ale dívka mu přitiskla dlaně na spánky a přitáhla si jeho ústa ke svým.

Roger se už příliš dlouho zaobíral pouze starostmi, jak dostat sestru a bratra zase domů, takže na ženy mu nezbývala ani chvilka času. Sám neměl tušení, kolik touhy se v něm zatím stačilo nastřádat. Kdysi dávno, ale to už je spoustu let, se ve společnosti hezkých mladých dívek dokázal chovat značně nevázaně, samý smích a tajné dostaveníčko, ale jeho nenávist vůči Montgomeryům tohle všechno změnila.

Při prvním doteku dívčích rtů Rogera okamžitě napadlo: ona to myslí vážně. Přestože vyhlížela jako trochu odrostlejší dítě, byla to žena a svůj cíl sledovala s dospělou opravdovostí. Políbila ho tak vášnivě, až se v úžasu odtáhl.

"Kdo jsi?" zašeptal.

"Miluju tě a vždycky jsem čekala jenom na tebe."

Roger, který na Christianě spočíval celou svou vahou, se zadíval hluboko do temných očí, do očí, které jako by mu vysávaly duši z těla, a zmocnilo se ho zděšení. Odtáhl se raději úplně. "Nejlepší bude, když se teď vypravíme k tvým rodičům."

"Já ale žádné rodiče nemám," odpověděla dívka a posadila se.

Roger odvrátil zrak, protože si v jejím pohledu přečetl obvinění, že ji chce opustit. Opravdu se mu chtělo od této podivné ženy prchnout co nejdál, ale současně byl ochoten položit třeba život, jenom aby jí mohl zůstat nablízku.

"Ukažte mi ten kotník," rozhodl nakonec.

Christiana se poslušně otočila a natáhla k němu nohu.

Zamračeně si ji prohlédl. Kotník byl rozedřený a zhmožděný, zalitý stále prýstící krví. "Proč jste mi to ihned neukázala!" vybuchl rozhněvaně. "Vezměte si tohle" – vrátil jí její dýku – "a odřízněte si kus spodničky. Já už si nemohu dovolit, abych přišel o další kus košile. Právě teď je to má jediná."

Christiana se po těchto slovech usmála a začala trhat spodničku z drahé hebké látky.

"A proč jste tady ve Francii? A v tomhle oděvu? Kde máte svoji družinu?"

"To mi zkuste povědět vy," odpověděl jí kousavě, když si od ní bral pruhy látky.

"Třeba se vám v dnešním snu zjeví i to, co o mně ještě nevíte."

Otočil se k vodě. V mžiku začal své jedovaté poznámky litovat, jenomže z té zatracené ženské mu do

214

slova běhal mráz po zádech. Ještě pořád cítil její polibky

– tušil v nich zvláštní propojení ženy, která se mu sama dere do postele, a démona, jenž baží po jeho duši.

Ta představa ho docela pobavila. Že by se fantazií nechával unést i on sám?

Tohle bylo mladé děvče, které potřebovalo pomoci, nic víc a nic míň. Nejlíp když jí ováže ten kotník a ihned vrátí do péče jejích poručníků.

Když se k ní vrátil s vlhkými obvazy, spatřil, jak se jí na řasách lesknou slzičky. Okamžitě se změnil na kajícího. "Odpusťte mi, Chris," poprosil, jako by ji znal odjakživa. "Sakra! Ukažte ten kotník!"

Dívka se skrze slzy pousmála a on jí ten úsměv prostě musel oplatit. Celá rozzářená vložila nohu do jeho dlaní.

"Ukažte, ještě jednou si vypůjčím váš nůž a rozpáru vám punčošku," vybídl dívku, když jí něžně vyzul vyšívaný střevíček.

Christiana si mlčky vyhrnula sukni až ke stehnu a punčochu si odepjala. S očima upřenými na Rogera, který zase nedokázal odtrhnout zrak od její štíhlé a půvabně tvarované nohy, si punčochu rolovala směrem ke zkrvavenému kotníku. Když se dostala k lýtku, zdvihla nohu a vybídla ho: "Zbytek byste mohl dokončit vy sám."

Roger ucítil, jak mu tělo náhle zalévá pot a touha žhavá tak, jako kdyby měl cévy naplněné tekutým ohněm. "Zahráváte si s něčím, čemu vůbec nerozumíte!" vytkl dívce škrobeně. Navlhčil jí kotník, aby z něj mohl tu potrhanou punčochu stáhnout dolů.

"Tohle ale není dětská hra," namítla dívka něžně.

Roger se pokusil soustředit pouze na svůj úkol. Pečlivě jí omyl rány a potom kotník pevně ovázal. "A teď vás musíme dostat domů," prohodil otcovsky, ale levou rukou ji stále ještě držel za nohu. Laskal ji prsty, které se pomaloučku posouvaly výš. Druhou rukou jí vrátil dýku do pouzdra, které jí viselo u pasu. Pevně mu pohlédla do očí. Neuhýbala, naopak, zřejmě mu dychtivě vycházela vstříc.

Roger se rázně vzpamatoval. Ať už ho tahle uličnice vzrušuje sebevíc, přece kvůli ní nebude riskovat ztrátu vlastního hrdla! Každou chvíli ji mohou najít, a kdyby nacytili jeho, na první pohled venkovana, jak se miluje s dívkou, která je nepochybně šlechtična, nikdo by se neobtěžoval položit mu jedinou otázku a hned by mu vrazil meč do prsou. A kromě toho si sám nebyl jistý, jestli by se mu důvěrné sblížení s tímto zvláštním děvčetem vůbec zamlouvalo. Co když jde opravdu o čarodějnici, která pase pouze po jeho nesmrtelné duši?

"Proč jste se zarazil, můj pane?" zašeptala dívka chraptivě.

Cudně jí shrnul sukně přes nohy. "Protože vy jste ještě dítě a já -. Poslyšte, to se takhle nabízíte každému cizinci?"

Na tuhle otázku dívka neodpověděla, ale oči měla dostatečně výmluvné. "Vždycky jsem milovala jenom vás a vás taky budu navždy milovat. Stačí, když mi slůvkem rozkážete, a budu jenom vaše."

Roger ucítil, jak se v něm vzmáhá hněv. "Tak podívejte se, mladá dámo! Nevím sice, za koho mě považujete a kdo vlastně jste, ale nejrozumnější bude, když se každý co nejrychleji vrátíme ke svým lidem. A doufám, že budete prosit boha - pokud v něj chováte víru - aby vám tyto činy milosrdně odpustil."

Poté se shýbl, přehodil si její křehké tělo přes rameno, a začal vylézat po strmém břehu nahoru.

Než se však vyšplhal na cestu, hněv i vášně z něho zatím vyprchaly. Byl přece jenom příliš starý a příliš rozumný, než aby se nechal vyvést z míry takovým romantickým dítětem.

Postavil ji před sebe, přidržel ji za ramena a s úsměvem se zeptal: "Tak kam vás mám dopravit? Pamatujete si, odkud jste přijeli?"

Na okamžik se Christiana zatvářila překvapeně. "Samozřejmě že si to pamatuju. Ale proč mě chcete poslat pryč? Dáte mi ještě políbení? Mohl byste mě políbit takovým způsobem, jako kdyby ste mě také miloval?"

216

Roger ji od sebe kousek odtáhl. "Chováte se příliš vstřícně. Ne, já vás znovu líbat nebudu. Teď mi musíte prozradit, kam vlastně náležíte!"

"Náležím vám, ale -" Zblízka zazněl zvuk lesního rohu a dívka se prudce odmlčela. Pohled měla najednou šílený hrůzou a zděšením. "Musím jít. Manžel mě volá. Nesmí vás tady najít. Vezměte si tohle!"

Než se Roger vzmohl na jediné slovo, vytáhla dýku az předního dílu šatů odřízla bezohledně ten největší ametyst. V drahém sametu po něm zůstala jen šeredná a neopravitelná díra.

"Tak berte!" zašeptala naléhavě.

Roger se hrdě vzpřímil. "Od dam já žádnou odměnu neberu."

Opět se rozezvučel roh a Christiana byla strachem úplně bez sebe. "Musím jít!" postavila se na špičky a políbila ho na pevně stisknuté rty. "Mám nádherné tělo," zašeptala, "a překrásné hebké vlasy. Jednou vám to všechno ukážu."

Když roh zatroubil potřetí, podkasala si sukně a neobratně se pustila do běhu. Po pár krocích se jí kotník vždycky podlomil. Uběhla však jenom kousek, pak se otočila a hodila Rogerovi odmítnutý ametyst. Roger se ani nepokusil kámen zachytit. "Dejte ho té ženě, která cestuje spolu s vámi. Je to vaše sestra, nebo matka?"

Poslední slova křikla přes rameno a potom se mu ztratila z očí.

Roger zůstal dlouho stát, jako by rostl do země. Nevidoucí pohled upíral směrem, kterým neznámá dívka před chvílí zmizela, a v hlavě měl zvláštní bezstarostný pocit, jako kdyby právě zažil cosi nového, neskutečného. Byla ta dívka opravdová? Neusnul náhodou a nevysnil si ji?"

"Rogere!" ozval se za ním Elizabethin hlas. "Hledáme tě už celou hodinu! Jsi přichystaný na další cestu? Do soumraku zbývá ještě několik hodin!"

Pomalů se k sestře otočil.

"Poslyš, Rogere, není ti něco?"

Miles poodstoupil od své ženy a začal se rozhlížet po krajině. Ten Rogerův pohled mívali v očích často zranění – těsně předtím než se zhroutili k zemi. Miles si povšiml, že na zemi leží ametyst, ale nežli jej stačil sebrat, chňapl po něm Roger a křečovitě sevřel kámen v pěsti.

"Ano, jsem přichystaný na cestu," odpověděl stručně. Před odchodem pohlédl naposledy na okolní les a prstem pohladil ametyst na dlani. "Její manžel!" zašeptal si vztekle. "To tedy musí být láska!" Původně chtěl ten drahokam zahodit, ale nakonec si to přece jen rozmyslel.

Byl to kupodivu právě Miles, kdo si toho večera uvědomil, že Roger s nimi sedí jako duchem nepřítomný. Miles chytil do oka zajíce – přesněji řečeno ho upytlačil

– a ten se teď otáčel na rožni nad plameny, kolem kterých teď všichni tři posedávali. Aby neznepokojoval Elizabeth, tvrdil neustále, že jim nehrozí ani náznak nebezpečí – ostatně život francouzského venkovana se ve srovnání s životem v domácnosti jejího bratra opravdu jevil jako bezstarostná procházka – nicméně Miles byl neustále na stráži, neustále číhal, co by je případně mohlo ohrozit. V noci spal jen tak na půl oka a s obdivem si povšiml, že stálou ostražitost zachovává i Roger.

Elizabeth spala. Hlavu měla přitom v manželově klíně. Kousek dál seděl Roger a donekonečna si s něčím pohazoval. Miles nepatřil k lidem, kteří se dokážou přímo zeptat na věci, po kterých jim nic není, ale Roger mladíkův zájem vycítil.

"Ty ženské!" prohlásil nakonec s krajním znechucením a strčil si ametyst do kapsy. Když se však ukládal k spánku na studenou lesní zem, opět kámen nahmatal a držel ho v hrsti celou noc.

Přivítalo je zářivě jasné jítro. Jako obvykle se Elizabeth probudila štěstím celá rozzářená. Ještě jeden den a dostanou se k francouzské větvi rodu Montgomeryů. Potom se konečně budou moci vrátit do Anglie ke svému synáčkovi a budou žít blaženě až do smrti, stejně jako se o tom píše v pohádkách.

218

"Dneska se tváříš obzvláště šťastně," usmál se na ni Miles. "Zřejmě ti tento prostý styl života vyhovuje."

"Na chvíli ano," přisvědčila mazlivě, "ale ne aby sis vzal do hlavy, že nadosmrti budu chodit jenom v hadrech! Já jsem pořádně náročná!" Koketně na něho zamrkala.

"Ty výdaje si nejdříve budeš muset zasloužit!" oznámil jí Miles pánovitě a prohlížel si ji přitom od hlavy až k patě.

"Dělám pro to víc než dost. Já –"

Zarazila se, protože se ozvalo cvakání podkov blížících se koní. Projíždějící družina je zatlačila ke kraji cesty. Cestující museli být velcí boháči, koně měli přepychové čabraky, lidé svírali bohatě zdobené a pečlivě udržované zbraně. Šlo celkem asi o stovku cestujících a spoustu nákladních vozů. Uprostřed jela mladičká dívka s rukama svázanýma za zády a s tvářičkou zle zhmožděnou, hlavu však nesla hrdě nahoru.

Elizabeth se při vzpomínce na své vlastní zajetí celá rozechvěla, ale tahle dívka se netvářila ani trochu poraženecky.

"Chris," zašeptal Roger, který stál u sestry, a ten povzdech mu vyšel přímo ze srdce.

Miles Rogera napjatě pozoroval, a když ten se chtěl vrhnout dopředu, chytil ho Miles za paži a zadržel ho. "Teď ne," řekl mu potichu.

Elizabeth se opět obrátila k projíždějícím lidem. Tolik mužů na jednu malou dívku, pomyslela si posmutněle. Teď se však ohlédla po Milesovi tak prudce, až

jí hlava poskočila. "Ne!" namítla překvapeně. "O záchraně téhle dívky přece nemůžete uvažovat vážně!"

Miles opět upřel pozornost na rytíře a Elizabeth vůbec neodpověděl. Když se pokusila svoji námitku zopakovat, pohlédl na ni tak pohněvaně, že raději zmlkla. Družina je minula a oni ještě chvíli postáli na cestě. Všechno uvnitř Elizabeth křičelo nesouhlasem. Miles přece nenasadí život kvůli ženě, kterou ani nezná! Když se znovu vydali dál, začala Elizabeth prosit, jak nejkldněji a nejrozmněji dovedla. "Zanedlouho dorazíme k tvým příbuzným a ti budou určitě vědět, co je ta dívka zač a kdo ji vlastně drží v zajetí – a proč. Třeba má na svědomí smrt stovky lidí. Třeba si ten trest zaslouží."

Miles i Roger se však dívali mlčky přímo před sebe.

Elizabeth se pověsila Milesovi na paži. "Já jsem kdysi také bývala zajatkyň a nic moc hrozného na tom nebylo! Třeba –"

"Buď chvíli zticha, Elizabeth!" napomenul ji Miles. "Nemohu pořádně přemýšlet!" Elizabeth ucítila, že se začíná třást. Jak by on, když je naprosto beze zbraně, mohl osvobodit děvče strážené stovkou ozbrojených rytířů?

Miles se otočil k Rogerovi. "Co kdybychom se jim nabídli jako sběrači dříví na táborový oheň? Alespoň bychom získali přístup do tábora."

Roger se na Milese podíval dost podezřívavě. "Tohle se tě netýká, Montgomery. To děvče bylo bito kvůli mně a já ji z toho vysekám úplně sám!"

Miles však z Rogera nespouštěl rozžhavený zrak. Po chvílce se Roger podvolil. Krátce přikývl a odvrátil oči stranou. "Sám nemám zdání, o koho vůbec jde. Vím jenom, že se jmenuje Christiana. Věnovala mi drahokam, který si vyřízla z vlastních šatů, a to byl zřejmě důvod, proč byla potrestána. Má manžela, před kterým cítí smrtelný děs."

"Cože, manžela?" nevěřila Elizabeth svým ušima. "Rogere, oba vás prosím, abyste mě poslechli. Vy přece nemůžete riskovat krk kvůli vdané ženě! Jak dlouho ji vlastně znáš? A co pro tebe znamená?"

"Spatřil jsem ji včera poprvé," přiznával Roger téměř šeptem. "A neznamená pro mne vůbec nic – nebo snad ano? Nicméně bít ji kvůli sobě nenechám!"

Elizabeth si pomalu začala uvědomovat, že nemá smysl se s ním dále přít. V životě neviděla, že by Roger provedl něco takhle ztřeštěného, ovšem u Milese si byla jistá, že by nasadil krk i pro tu nejposlednější kuchtič

220

ku. Zhluboka se nadechla. "Jednou mi na polní cestě nabídla nějaká venkovanka kytičku a stráže ji pustily až ke mně."

"Ty se budeš držet pěkně stranou!" nakázal jí nesouhlasně Miles.

Elizabeth sice neodpověděla, ale odhodlaně začala zuby. Vyhledky na úspěch jsou přece jen o něco lepší, když stovku rytířů napadnou tři lidé namísto pouhých dvou.

18. KAPITOLA

ásledovali tedy ozbrojenou skupinu až do západu slunce, kdy rytíři postavili tábor. Miles s Rogerem se na chvíli zřekli svého hrdého držení těla a vypjatých hrudníků, takže celkem bez nesnází, s náručemi plnými klestí proklouzli mezi ozbrojence. Elizabeth přihlížela ze stínu blízkých stromů. Její dřívější nabídka, že také něčím přispěje, vyzněla úplně planě, jako obyčejné chvástání. Teď když si ty muže před sebou prohlédla pozorněji, měla dojem, že bratrův dům vlastně ani neopustila. I když se dál držela v úkrytu, nepřestávala se ohlížet, jestli za ní někdo nestojí a nechystá se ji osahávat.

Miles i Roger jí přísně nakázali, že za žádných okolností nesmí svůj úkryt opustit. Dali jí najevo, že i bez starostí o ni toho mají až nad hlavu. Roger jí předal dívčin ametyst a Miles jí vysvětlil, jak by se dostala k jeho příbuzným – to pro případ, že by se s ním nebo s jejím bratrem něco přihodilo. Při tomto prohlášení ucítila Elizabeth záchvěv zděšení, ale své obavy si nechala pro sebe. Muži původně chtěli, aby čekala ještě o kus dál, ale ona stála tvrdohlavě na svém. Ne, chce čekat tam, odkud na ně dobře uvidí! Odmítli jí prozradit svůj plán a Elizabeth začínala mít podezření, že ve skutečnosti žádný plán ani

nemají. Bylo zřejmé, že Miles se chystá zadržet celou tu přesilu napřaženým mečem, zatímco Roger s dívkou budou z tábora prchat pryč. V dálce zahlédla belhajícího se škaredého starce, který jí ničím nepřipomínal jejího pyšného bratra. Šoural se

222

nenápadně k místu, kde byla uvázaná zajatkyň. Ta se s rukama i nohama v poutech opírala o kmen a hlavu klonila na prsa.

Když Roger klopýtl a nešikovně vyklopil náklad klestí přímo u dívčinych nohou, zatajila Elizabeth hrůzou dech. Netušila, kolik se toho mezi těmi dvěma odehrálo, a dívka se jí navíc zdála příliš mladičká, než aby mohla mít dost rozumu. Neprozradí Rogera nějak?

Dívce přelétl po obličeji záblesk poznání – ale to mohl být stejně dobře i bolestivý úšklebek – a opět se zatvářila bezvýrazně. Elizabeth musela potlačit úsměv. Hloupé to děvče rozhodně není! Nehnulo se a výrazem v tváři nedalo vůbec nic najevo, i když jí Roger začal z nohou odstraňovat rozházené dříví. Jeden z rytířů Rogera za jeho neobratnost proklet, načež ho kopl do stehna, a když se Roger svalil k zemi, vysloužil si další kopanec do žeber. Jak se tak koulel pod těmi ranami, zahlédla Elizabeth v jeho ruce záblesk nože, kterým dívce přeřízl pouta na nohou, ukrytých pod vrstvou uschlých větví.

Ale Elizabeth spatřila ještě něco, co Roger neviděl: že za jejím bratrem stojí postarší muž ověšený šperky, v přepychovém odění s výšivkami ze zlatých nití, který svá zapadlá očka nespustil ze svázané dívky ani na okamžik. Zapadající slunce se zalesklo právě na tom kousku čepele, který Rogerovi vykukoval z hrsti. Na opačném konci tábora vykopl Miles z ohně plápolající poleno a do plamenů naházел náručí zelené trávy. Než však mohl za své počínání sklidit trest, honem uklouzl do tmy a několik poblíž sedících rytířů se spěšně pokusilo oheň znovu rozdmýchat.

Bohužel na odvrácení pozornosti od Rogera tento zásah zdaleka nestačil. Muži, kteří děvče strážili, se po ohni ani neohlédli – a stařec na ni rovněž nepřestával upírat pohled plný nenávisti.

Tma se snášela velice rychle, ale Elizabeth přesto zahlédla nezřetelný obrys Milesovy postavy, právě když komusi tajně vytáhl z pochvy meč.

Takže přece jen počítá s otevřeným bojem! pomyslela si. Zamýšlel zřejmě vyvolat co největší rozruch, aby měl Roger dost času odvést dívku z tábora pryč. Kdyby selhal ten pokus s ohněm, potom by tomu účelu muselo posloužit řinčení ocele. Elizabeth se zdvihla z příkopu, který jí dosud skýtal bezpečné útočiště, vyslala k nebi střelnou modlitbičku, aby jí bůh odpustil následné hříchy, a začala si rozepínat svůj hrubý vlněný živůtek až dolů k pasu. Třeba se jí podaří upoutat na sebe pozornost – zvláště pak pozornost toho číhajícího starce.

Do tábora vběhla rázně a s patřičným sebevědomím. Vtrhla na paseku, posledních několik stop vzala skokem, takže dopadla těsně vedle jednoho ohně. Málem by se postavila přímo do žhavých uhlíků. S rukama v bok a s nohama široce rozkročenýma se předklonila, rozevřela živůtek doširoka a prsy se na starcovu hlavu téměř přitiskla. Zvolna a svůdnicky začala pohupovat rameny, dopředu, dozadu, ze strany na stranu, jedno výš a druhé svěšené. Přitom nepřestávala couvat, takže se za chvíli zakláněla přímo nad plameny. Z hlavy si potom strhla bavlněný čepec a nechala si kadeře splývat až ke kolenům jako zlatý vodopád. Blýskaly se téměř nad ohněm, v jehož záři se barvily až doruda, takže nakonec byly od skutečných plamenů k nerozeznání.

Když se napřímila, nestydatě se popleskala po bocích a vyrazila ze sebe smích – hlasité, panovačné a vyzývavé zasmání – a v tu chvíli jí už muži pozorovali do jednoho. Stařec ji sledoval naprosto unešeně. Bylo to vůbec poprvé, co odtrhl zrak od děvčete, které se choulilo ani ne dvě stopy od Elizabethinych nohou. Elizabeth sice v životě netancovala, ale v domácnosti staršího bratra zhlédla takovou spoustu oplzlých vystoupení, že jí nedělalo sebemenší potíže vymyslet, co by teď mělo následovat. Jeden z rytířů začal hrát na loutnu a druhý na buben. Elizabeth začala pomalu vlnit tělem – teď už ne jenom boky, teď jí ožilo celičké tělo od hlavy až po prsty u nohou. Ke zvýšení efektu využívala svých

224

přebohatých vlasů. Kdykoliv zavířila, šlehala jimi přihlížející muže po tvářích. Když se však jeden z rytířů přibližoval příliš blízko, sehnula se pro kámen a zabořila mu pěst do žaludku.

Muž se zlomil bolestí v pase a kolem se rozlehl hlučný řehot. Od toho okamžiku se tanec změnil v hon. Elizabethina noční můra se náhle stala skutečností. Jako by se vrátila k bratrovi, kde ji neustále pronásledovala horda hrubiánů. Dočista zapoměla na svobodu, v níž strávila poslední měsíce, a v duchu se vrátila do časů, kdy musela bojovat o holý život.

Po špičkách přetancovala kolem ležícího rytíře a vytrhla mu z pochvy meč. S vlajícím oděvem a kadeřemi omotanými kolem celého těla zaútočila na ozbrojence, kteří se ji pokoušeli polapit. Žádnému z nich sice vážně neublížila, ale přece jen tu a tam slízli nějaký ten krvavý šrám. Násilím se nutila do smíchu a nepřestávala předstírat vábivý tanec, ale pak se jí naštěstí podařilo vyskočit na jídelní stůl s připravenou hostinou. Od nohou se jí rozletovaly talíře a konvice na všechny strany. Někaký rytíř ji popadl za kotník, vyškubla se mu a podpatkem mu "náhodou" dupla na prsty. Muž s bolestivým kvílením zmizel v okolní tmě.

Elizabeth měla nervy napjaté k prasknutí. Muži začali tleskat do rytmu. Sehnula se a podle jejich potlesku rozkmitala svou dlouhou hřívu, se kterou nepřestávala točit sem a tam. Zadoufala, že touhle dobou už Roger s Milesem měli dost času na osvobození zajatkyň. Vyhrnula si tedy sukně pěkně vysoko a za obdivného pokřiku diváků skočila přímo před vyšňořeného starce.

Dopadla do hluboké úklony. Vlasý jí před skloněnou tváří vytvořily hustou oponu. Celá udýchaná čekala, co bude dál.

Stařec obřadně vstal a kostnatou rukou uchopil Elizabeth za bradu, aby si mohl prohlédnout její tvář.

Koutečkem oka Elizabeth zjistila, že zajatkyň je pryč. Bylo zřejmé, že do odhalení jejího úniku zbývají pouhé vteřiny.

Vyskočila tedy a modlila se, aby se jí podařilo získat ještě alespoň chvilku.

Aby upoutala pozornost rytířů k sobě, zavlnila rameny a nechala si živůtek sklouznout až do pasu.

Mezi muži to hlasitě zašumělo. Většinu z nich měla stát za zády. Stařec se lačně zahleděl na její nádherná, pevná, pyšně trčící ňadra. Potom v úsměvu odhalil zčernalé zuby, svlékl si svůj těžký plášť a přehodil jej Elizabeth přes ramena. Uchopil ozdobné šňůry a ponižujícím způsobem za sebou dívku vlekl do temného lesa.

Elizabeth skrývala v hrsti nůž, který sebrala jednomu z rytířů. Když se stařec otočil a zjistil, že jeho zajatkyň zmizela, nestačil ani vykřiknout, protože k němu v mžiku přiskočila, zakousla se mu do ušního lalůčku, nůž mu přitiskla na prsa a zavrčela: "Koukej jít dál!"

Nežli se v táboře rozlehl pokřik nad uprchlou zajatkyní, byli už bezpečně skryti v temnotě.

"Utíkej!" přikázala starci Elizabeth a přitlačila na nůž.

Muž se však rychlostí blesku otočil a hřbetem ruky udeřil Elizabeth do tváře.

Nežli se však stařec vzmožil na další ránu, vyřítit se z křoví Roger a popadl ho za hrdlo. Zřejmě vinou vzrušení, které v něm vyvolal Elizabethin tanec, padl stařec mrtvý k zemi, přestože se ho Roger ani pořádně nedotkl.

Roger neztrácel drahocenný čas. Chytil Elizabeth kolem pasu a vysadil ji do koruny stromu.

Naráz se pod nimi vyrojili rytíři. Vytasené meče se jim v měsíčním světle jenom blyštěly. Roger svou sestru pevně objal a přitiskl ji k sobě. Tváří se mu zabořila do ramene. Trásla se po celém těle, a dokonce i teď, v bezpečí bratrovy náruče, se nemohla pořádně zbavit dojmu, že po ní chňapají žádostivé mužské ruce.

"Co Miles," šeptla Rogerovi.

"Je v bezpečí," odvětil tiše Roger a přitáhl si ji na hrud ještě úžeji.

Museli přečkat ten poprask a křik, který nastal po objevu starcovy mrtvol.

Nakonec dva rytíři odnesli mrtvé tělo zpátky do tábora. Hon na dívku zřejmě rytíři vzdali,

protože začali sedlat koně a postupně se vydávat na další cestu.

Roger však držel Elizabeth ještě dlouho po tom, co les utichl.

"Pojď," vybídl ji konečně. "Montgomery nás čeká."

Roger sešplhal dolů jako první a poté zachytil Elizabeth, která stále ještě měla na těle starcův těžký plášť. Běžela vlhkým, chladným lesem za Rogerem, až se za ní ten silný samet třepetal.

Elizabeth si až do té chvíle neuvědomila, jak strašně se bála o Milesovo bezpečí. Ten se zčistajasna vynořil z rybníčku se stojatou vodou. Zajatkyni držel za ruku. Oba byli mokří skrznaškrz, pokrytí slizem z vodní hladiny, a děvčeti zcela zřetelně drkotaly zuby zimou.

Elizabeth blaženě vzala na vědomí, že Miles přežil všechno bez úhony, načež si sundala starcův plášť a přehodila jej přes prokřehlou děvče.

"Ale ten patří jemu!" otřásla se Christiana a uskočila od oděvu, jako by sám o sobě ztělesňoval zlo starcovy povahy.

Roger plášť zachytil, podal ho zpátky Elizabeth, shodil svou vlastní kazajku a děvče do ní zabalil. Dívka se mu vtulila do náruče, jako kdyby mu přirostla ke kůži.

"Musíme pryč!" vybídl ji Miles a uchopil Elizabethinu ruku. "Každou chvíli se pro ni mohou vrátit."

Putovali tedy celou noc. Elizabeth cítila, že je vyčerpaná doslova k smrti, ale přesto kráčela pořád dál. Občas se kradmo dívala na dívku, která ten jejich úprk vlastně zavinila. V Rogerově kazajce, ve které se úplně ztrácela, vyhlížela ještě mladší a křehčí, než jak se jevila zpočátku. Nikdy se od Rogerova boku nevzdálila víc než jeden dva palce, ačkoliv si tím vysloužila řádné šlehance od větví, před kterými odmítala uhýbat. A pokud jde o Rogera, zřejmě mu její těsná blízkost naprosto vyhovovala.

Na Milese se Elizabeth raději ani nedívala, protože ten měl oči černé hněvem a několikrát jí ve své tlapě málem rozdrtil dlaň. Jednou se sice pokusila ozvat a vysvětlit mu, proč nemohla jeho příkazy dodržet a musela se přidat k osvoboditelům, ale Miles se na ni zahleděl natolik rozzuřeně, že Elizabeth doslova zalezla do bohatých záhybů pláště, aby ji bylo vidět co nejméně.

K ránu Miles navrhl: "Přidáme se k ostatním poutníkům na cestě. A také musíme sehnat nějaké oblečení."

Christiana byla stále ještě ve svých drahokamy a perlami pošitých šatech. Na hrdle jí stále visel její drahocenný perlový náhrelník. Svým způsobem právě tento šperk zdůrazňoval ten její úpadek – pořád byla sice oblečená přepychově, ale šaty měla potrhane na cáry, vlasy spleené, tváře plné modřin a sliz, který se na ni nalepil v rybníku, stačil mezitím uschnout a pokrýval jí celé tělo. Když se konečně zastavili u cesty, poblíž velké skupiny poutníků, která se zrovna probouzela, zhroutila se Elizabeth vyčerpaně k zemi. Miles ji zachytil a přitáhl si ji na klín. "Jestli mi, ženo, provedeš ještě jednou něco podobného –" spustil, ale pak umlkl, protože ji začal líbat tak vášnivě, až měla rty celé rozbolavělé.

Do očí jí vhrkly slzy, slzy radosti, že je zase v bezpečí. Vždyť předtím viděla, jak Miles tasí meč, a nepochybovala, že už se s živým mužem neshledá. "Já bych kvůli tobě podstoupila cokoli," zašeptala a usnula mu rovnou v náručí.

Zdálo se jí, že spala sotva vteřinku, ale museli se zvednout a pustili se po cestě kousek za ostatními poutníky. Ta dívka, Christiana se jmenovala, teď měla na sobě hrubé vlněné šaty s obrovskou kapucí, která jí zakrývala tvář i vlasy. V poledne se zastavili k odpočinku. Muži nechali ženy chvíli o samotě a zašli k ostatním cestujícím, aby

o nich odkoupili chleba a sýr. Platili tím nenáviděným sametovým pláštěm.

Elizabeth se opírala o strom a snažila se vychutnat tu vzácnou chvíli odpočinku, ale Christianina přítomnost jí v tom bránila. Cítila k té dívce, kvůli níž všichni málem zahynuli, nepřekonatelný odpor.

"Budeš mě hodně dlouho nenávidět, Elizabeth?" otázala se Christiana tiše.

Elizabeth na ni vrhla polekaný pohled a potom se odvrátila. "Já přece... k tobě žádnou nenávist necítím."

"Ve lhaní tedy vycvičená nejsi," poznamenalo děvče.

Elizabeth se k němu rozzuřeně otočila. "Při tom tvém zachraňování jsem mohla přijít o manžela!" vykřikla vášnivě. "A navíc i o bratra! Jakým právem si vlastně děláš na Rogera nároky? To jsi ho očarovala, či co?"

Christiana se tomu ani neusmála, ani se nezachmuřila. Z očí jí vyšlehl naléhavý plamen. "Odkakživa jsem snila

o muži, jako je tvůj bratr Roger. Odkakživa jsem věděla, že jednou pro mě přijde! Loni mě strýc provdal za toho starého surovce, ale já pořád věřila v Rogerův příchod. Před třemi nocemi se mi o něm zdálo, viděla jsem jeho tvář do všech podrobností. Cestoval v hrubém oděvu se ženou, která s ním byla nějak spřízněná. Pochopila jsem, že konečně si pro mne přichází."

Elizabeth dívku pozorovala tak zděšeně, jako kdyby před ní stála čarodějnice.

A Chris pokračovala: "Proklínáš mě kvůli tomu, že mou vinou se tvůj muž vystavil nebezpečí, ale co bys ty sama byla ochotná pro svoji lásku podstoupit? Možná že kdybych byla trochu statečnější, šla bych mučení a smrti, které pro mne nachystal můj manžel, bez reptání vstříc, ale místo toho jsem seděla přivázaná v táboře ke stromu až hloubi duše se modlila, aby se objevil můj Roger."

Pohlédla na cestu, po níž se teď blížil Miles s Rogerem, a oči se jí rozzářily zvláštním světlem. "Bůh mi seslal Rogera, aby tak odčinil, co zlého se mi v životě přihodilo. Dnes v noci budu s Rogerem spát a potom se klidně zřeknužití, budeli taková oběť zapotřebí. Ohrozila jsem jeho i tvůj život i život tvého muže, a to všechno pro tuto jedinou noc s mým milovaným."

Položila ruku na Elizabethinu dlaň a z očí jí hleděla prosba. "Odpusť mi, jestli jsem toho od vás chtěla příliš!" Elizabethin hněv se naráz rozplynul. Stiskla Christianě ruku a uklidňovala ji. "Proč bys mluvila o smrti? Ro

ger potřebuje lásku možná ještě víc než ty sama. Jenom mu klidně vytrvej po boku.

Poprvé spatřila na Christianině tváři náznak úsměvu. Na levém líčku se jí objevil důlek. "Odtrhnou mě od něho leda násilím!"

Elizabeth vzhledla a spatřila, že nad nimi postává nechápavě se tvářící Roger. Je z toho všeho pěkně popletený, řekla si v duchu Elizabeth. Chris ho vyvádí z míry stejně jako nás ostatní.

Odpočívali už jenom několik minut, spěšně pojedli a opět se vydali na cestu.

Když se večer Elizabeth stulila Milesovi do náruče, zdálo se jí, že konečně má dlouho očekávanou příležitost k hovoru. "Tak schválně zkus uhodnout, kvůli čemu ta mladá dívka ohrozila tvůj život?" zeptala se.

"Ale to já vím, že je pořádně nebezpečná," odvětil Miles. "Provдали ji za vévodu z Lorillardu. O jeho krutosti jsem slýchal už jako chlapec. Přežil asi sedm nebo osm bohatých, mladých, urozených manželů. Každá z nich zemřela po pár letech manželství."

"A Chris je také urozená?"

Miles si odfrkl. "Mezi jejími předky byla spousta králů!"

"A odkud to vlastně všechno víš?"

"Od těch mých francouzských příbuzných. S rodinou Lorillardů se snažili stýkat co nejméně. Elizabeth," oslovil ji vážně. "Chtěl bych, abys u sebe uschovala tohle." Vtiskl jí do dlaně dlouhý perlový náhrdelník, který měla Christiana předchozího dne na sobě. "Zítra pozdě odpoledne dorazíme k sídlu mých příbuzných, ale pro případ, že by se nám to nepodařilo... Teď ale mlč!" Přitiskl jí prst k ústům, aby ji umlčel. "Řeknu ti pravdu, abys byla připravená.

Lorillardi jsou mocný rod. My jsme jednoho jejich člena zbavili života a druhému poskytujeme útočiště. Pročešou zemi křížem krážem, jenom aby nás našli. Kdyby se snad něco přihodilo, vezmeš ty perly a vrátíš se do Anglie k mým bratrům.

Postarají se o tebe."

230

"Ale co ti tví francouzští příbuzní? Na ně bych se snad obrátit nemohla?"

"Jednou ti to všechno vypovím, ale teď ti prostě musí stačit skutečnost, že Lorillardové mě dobře znají. Kdybych upadl do zajetí, cesta k mým příbuzným bude

každému znemožněna. Radši odjed' k mým bratrům. Můžeš mi to odpřisáhnout? Necháš všech pokusů o moji záchranu a okamžitě se vrátíš domů, do bezpečí!"

Na tohle však odmítla odpovědět.

"Elizabeth!"

"Přisahám, že se vrátím domů k tvým bratrům," souhlasila s povzdechem.

"A co to ostatní?"

"Žádné další sliby už ode mne nečekej!" sykla hněvivě a nastavila tvář, aby ji mohl políbit.

Pomilovali se spolu něžně a neuspěchaně, jako kdyby jim v budoucnu nehrozilo vůbec žádné nebezpečí. Milesovo varování uvrhlo Elizabeth v zoufalství, jako kdyby měla manžela skutečně nenávratně ztratit. Dvakrát jí z pocitu beznaděje vyhrkly slzy. Vždyť už měli do bezpečí tak blizoučko a kvůli chtíči jedné ženské jim teď hrozí takové nebezpečí!

Miles jí slzičky slibával z tváří a šeptal, aby vychutnávala, že právě teď mohou být spolu, a hněv a nenávist aby si schovala na později, až na to budou mít čas. Usnula a tiskla se přitom k Milesovi ze všech sil. Během noci se nějak ocitla na jeho těle. Miles se probudil, s úsměvem ji políbil na hlavu, vytáhl si z úst smotek jejích vlasů a opět upadl do spánku.

Roger je probudil ještě před svítáním. Elizabeth stačil jediný pohled, aby zjistila, že té noci nespal ani vteřinu. Mezi stromy se vynořila Christiana. Oči jí jenom hrály, rty měla rudé a napuchlé, na tváři a krku stopy po zubech. Cestou si Elizabeth všimla, že Roger nepřestává po Chris láskyplně i trochu vyplašeně pokukovat. V poledne však už držel dívku kolem pasu a pevně ji k sobě tiskl. A jednou dokonce – k nesmírnému Elizabethinu úžasu – popadl Chris do náruče a vášnivě ji políbil. Roger se přece vždycky choval tak obřadně, pořád měl na paměti svoje postavení, svoje rytířské přísahy, a na veřejnosti se nikdy takhle nepředváděl!

Miles ji však popadl za paži a odtáhl ji pryč, jinak by zůstala stát a nezdvořile by si ty dva prohlížela.

Hodinu před západem slunce se z lesa vyřítili ozbrojenci s tasenými meči, které napřáhli na hrdla našich čtyř poutníků.

Za rytíři se vynořil odpudivý stařec. "Vida, Montgomery, takže se zase setkáváme! Spoutejte je!" přikázal svým lidem.

232

19. KAPITOLA

Elizabeth v sedle na okamžik celá ztuhla, protože clonou slz teď před sebou rozeznala starodávnou pevnost rodu Montgomeryů. V posledních několika týdnech se zběhlo tolik událostí, že začínala pochybovat, jestli Anglie nebo tohle opevněné sídlo zůstalo na svém starém místě.

Jeden ze tří koní, kteří nesli trojici mohutných mužů, kteří tvořili její doprovod, netrpělivě zabušil ozem kopyty. Elizabeth se vzpamatovala. Hlasitě vykřikla, šlehla koně volným koncem uzdy a pobídla ho do klusu. Přestože panství rodu Montgomeryů v životě nenavštívila, vyznala se v něm docela dobře. Ve Skotsku jí o něm Miles mnohokrát vyprávěl a dokonce jí i nakreslil půdorys sídla do písku.

Zamířila k silně strážené zadní bráně, kudy se dovnitř dostávali rodinní příslušníci. Když se přiblížila k hradbám obklopujícím úzký vchod, nijak se nechystala svého koně zastavit a následkem toho ji ozbrojené strážce vyzvaly, aby se představila.

"To je manželka lorda Milese Montgomeryho!" zařval jeden muž z jejího doprovodu. Před Elizabethiným koněm přistálo v zemi šest šípů. Unavený kůň se úlekem vzepjal a podkovou dva z nich rozdrtil. Elizabeth musela užít veškeré své jezdecké umění, aby zděšené zvíře zvládla.

V mžiku se mezi svou paní a pevně uzavřenou bránou ocitli všichni tři její rytíři.

"Jsem Elizabeth Montgomeryová a tito muži představují můj doprovod!" křikla sice netrpělivě, ale přece jen s jistou úctou. Jen málo sídel bylo tak pečlivě střeženo jako právě toto.

Její rytíři zůstali stát jako sochy, i když z hradeb začali seskakovat ozbrojenci a napřáhli na její rytíře své meče.

Ve chvíli, kdy počet hradních rytířů dosáhl dvacítky, jeden ze strážců Elizabeth oslovil: "Vy smíte vejít, ale sama, paní. Vaši lidé musejí zůstat zde."

"To je samozřejmé. Odvedte mne ke Gavinovi. Ten mě dobře zná."

Předala jednomu z rytířů uzdu a nechala se uvést na čisté a prostorné nádvoří před velkou obytnou budovu. Uvnitř vysokých hradeb stálo však budov mnohem víc. Jeden ze strážců vstoupil do domu a za okamžik se ze dveří vynořila krásná mladá žena se zamoučenou tváří. Vlasy měla klopenaté sezamovými semínky.

"Odved' mě ke svému pánovi!" rozkázala jí Elizabeth. "Nesu mu zprávy, které ho budou zajímat."

"Ty jsi Elizabeth?" vyptávala se ženuška. "A ty víš, co se stalo s Milesem? Dozvěděli jsme se, že jste oba zahynuli! Henry! Pomoz jí dolů z koně a doveď sem ty její lidi! A nezapomeň jim dát najíst!"

V tu chvíli se z domu vynořila Bronwyn a jí v patách ta maličká zpěvačka, s níž se Elizabeth už kdysi setkala, Alyx.

"Elizabeth!" vykřikla Bronwyn a řítila se jí v ústrety.

Elizabeth se své švagrové vrhla do náruče. "Ach, to jsem ráda, že tě zase vidím! Mám za sebou úděsně dlouhé putování! A kde je Steven? Musíme se vrátit a osvobodit Milese i s Rogerem! Drží je v zajetí nějaký francouzský vévoda, takže je buď vykoupíme nebo uneseme, nebo -"

"Počkej, zadrž," krotila ji Bronwyn. "Nejdřív pojd' dovnitř, trochu se najež a potom teprve můžeme dělat nějaké plány na jejich záchranu."

"Henry!" příkazovala drobná ženuška stojící za Elizabeth. "Doběhni pro mého nevlastního otce i pro sira Guye! Pošli je za mnou a připrav k cestě sedm dobrých ko

234

ní! Okamžitě vyšli jezdce, ať nechá přichystat loď k plavbě do Francie! A nestrpím žádné okolkování, rozuměls?"

Elizabeth se zarazila a užasle pohlédla na ženu, kterou nejprve považovala za služebnou.

"Mohu ti představit lady Juditu?" zeptala se Bronwyn trochu pobaveně.

Judita si rukou odhrnula spadlý pramínek vlasů a kolem ní se snesl déšť sezamových semínek. "A tobě je známo, na kterém místě Milese vězní?"

"Ano. Právě odtamtud přijíždím."

"A podle toho jak vypadáš, ujížděla jsi zřejmě ve dne v noci," poznamenala Bronwyn.

"Vítej, Alyx," usmála se Elizabeth a podala ruku tichému děvčeti, které se postavilo vedle Bronwyn.

Alyx přikývla na pozdrav a plaše se pousmála. V životě si ještě nepřipadala tak bezvýznamná jako nyní v kruhu svých nádherných a výjimečných švagrových.

V tom okamžiku se přiřítíl sir Guy. Zdálo se, že obr je celý vyhublý. Za ním klusal Tam, pod jehož podsaditou postavou se země doslova třásla.

"Vy máte nějakou zprávu o mém lordu Milesovi?" volal sir Guy z dálky a očima Elizabeth přímo hltal. "Doslechli jsme se, že oba jste už dávno po smrti."

"A kdo vám to namluvil?" rozzlobila se Elizabeth. "To po nás vůbec nikdo nepátral?"

"Pojd' dovnitř," položila jí Judita ruku na předloktí. "Vypovíš nám tam, co všechno se vám přihodilo."

Za pár minut seděla Elizabeth u obrovského stolu, rázně se cpala tou spoustou jídla, která před ní ležela, a líčila svoje spletité osudy. Kolem ní seděly všechny tři švagrové, muž, kterého dosud neznala - to byl John Basset, manžel Juditiny matky - a sir Guy s Tamem.

S plnými ústy Elizabeth spěšně vyprávěla, jak se v bezvědomí dostali všichni tři na tu kocábku, jak odtud utekli a putovali k jihu tak dlouho, dokud se Roger nerozhodl riskovat jejich životy kvůli jakési mrňavé holce, která byla dokonce i něčí manželkou.

Tady ji Bronwyn přerušila vodopádem nenávistných urážek na adresu Rogera Chatwortha, ale Tam jí přikázal mlčet. Kupodivu, Bronwyn starce ihned poslechla. Elizabeth pak stručně popsala průběh Christianiny záchrany.

Judita ji neustále přerušovala dalšími a dalšími otázkami, které se týkaly jak Elizabethiny účasti na tomto zachraňování, tak i Christiany samé. "Já už jsem o ní slyšela," dodala potom Judita. "I o jejím manželovi a celé té jeho povedené rodině. Milese nenávidí ten mladší z bratrů, ne ten úplně nejstarší."

"A proč?" vyhrkla Elizabeth.

"Kvůli jedné mladé dívce, která -"

Elizabeth honem zvedla ruku. "Radši mi už nic nevysvětluj! Myslím, že Milese a Rogera skutečně vězní mladší z obou mužů. Starý vévoda zemřel Rogerovi pod rukama."

"Ten se v tom zabíjení nějak vyžívá!" neodpustila si Bronwyn.

Elizabeth však neztrácela čas tím, že by teď začala obhajovat svého bratra. Místo toho pokračovala v dalším popisu jejich dobrodružství. Vyličila náhlou vévodovu smrt. Když popisovala, jak padli do zajetí vévodova bratra, přestala na chvíli jíst. Miles utřil zranění, když z jednoho koně srazil rytíře k zemi, vyhodil do sedla Elizabeth a švihl koně, aby se dal do trysku. Řítla se zarostlou, rozježděnou cestou a ze všech sil se pokoušela zachytit vlající otěže. Když konečně získala nad koněm vládu, ohlédla se a zjistila, že ji pronásleduje půl tuctu ozbrojenců. Začala tedy koně šlehat otěžemi a následujících několik hodin strávila unikáním svým pronásledovatelům. Těch několik dalších dní vyličila Elizabeth jen velice stručně. S pomocí Christianiných perel si zaplatila cestu zpátky do Anglie. Ze strachu, aby se nevrátila do vlastní záhuby, najala cestou tři muže, vojenské vysloužilce, jejichž velitel zemřel a jeho nástupce dal přednost mladším bojovníkům.

236

Všichni čtyři potom putovali doslova dnem i nocí, každou chvíli měnili koně a spali nejvýše pár hodin denně.

Když dorazili na pobřeží, zaplatila Elizabeth deseti perlami za loď s posádkou, která je měla přeplavit na anglický břeh. Celé tři dny plavby prospala. Vylodili se na jihu Anglie, koupili koně a nějaké zásoby, načež vyrazili na cestu a zastavili se teprve tady, na panství Montgomeryů.

"Takže," uzavírala svoje vyprávění Elizabeth, "jsem přijela, abych si vyžádala pomoc Milesových bratrů. Musíme okamžitě vyrazit do Francie!"

V tu chvíli vstoupil do místnosti rytíř, pošeptal cosi Juditě a zase odešel.

"Lady Elizabeth," pravila Judita, "vy totiž nevíte spoustu věcí. Brzy poté, co vás i s Milesem a vaším bratrem unesli na loď, Alice Chatworthová" - Judita se při vyslovení toho jména málem zalkla - "nedokázala odolat a svým činem se pochlubila. Poslala nám dopis, kde svůj zločin podrobně popsala."

Teď se poprvé ozvala i Alyx. Mluvila tiše, ale hlas měla nádherně zřetelný.

"Raine, Steven i Gavin se okamžitě vypravili do Francie, zatímco my" - kývla na Juditu a Bronwyn - "přijely sem, abychom vyčkaly dalších zpráv."

"Takže vaši manželé jsou už dávno ve Francii?" divila se Elizabeth a vstala.

"Pak musím ihned vyjet. Kdybych mohla dostat nějaký doprovod, jistě bych Milesovy bratry našla a potom bych je odvedla na místo, kde drží Milese v zajetí."

"Takže ty znáš hrad vévody z Lorillardu? Ty víš, kde žije jeho bratr?" dychtivě se k ní naklonila Judita.

"To ne, ale nepochybně -"

"Kdepak, to nemůžeme riskovat. Vévoda patřil k ,přátelům' mého otce." Po této poznámce se Judita ušklíbala. "Já vím dobře, kde se nacházejí všechna čtyři panství rodu Lorillardů, ale myslím si, že v tomto ohledu jsem z Montgomeryů jediná. Nevím, jak Raine, protože ten se ve Francii zúčastnil mnoha turnajů, ale jestli se muži od sebe oddělili... Kdepak, je rozhodnuto!" Rázně se zvedla od stolu.

"To tedy, k čertu, vskutku je!" zařval muž poblíž ní, ten John Basett, a vztyčil se ve své obrovité výšce nad Juditou.

Ta při tom křiku leknutím zamžikala, ale zůstávala naprosto klidná.

"Koně jsou už přichystaní a my vyjedeme co nevidět. Bronwyn, máš tady dost těch svých plédových sukní? Při dlouhé jízdě by mohly být docela pohodlné."

John ji hrubě popadl za paži. "Ty už v žádném případě nebudeš znovu riskovat svůj krk!" oznámil jí nesmlouvavě. "Když ses tenkrát vydala za Gavinem, málem jsme to všichni odnesli. Tentokrát, milé děvče, zůstaneš pěkně doma a necháš tu záležitost na starost mužům!"

Juditiny oči se rozpálily, až začaly připomínat vroucí zlato. "A kde asi chceš po mém manželovi vlastně pátrat?" vybuchla hněvivě. "Byls vůbec někdy ve Francii? Aí kdyby se ti nakrásně podařilo na něho narazit, kam bys ho asi poslal Milese hledat? Používej přece trochu ten svůj mozek, John! Ostatní ženy zůstanou klidně tady, ale já s Elizabeth musíme jet spolu s tebou!"

Alyx se ohlédla po Bronwyn a potom zaječela své "NE!" tak pronikavě, že ze stropu začal slétat prach.

Tvář malé zpěvačky slušivě zrudověla a ona se plaše zahleděla na své dlaně.

"Chci říct, že bychom s Bronwyn jely raději s vámi. Třeba budeme něco platné," dodala šeptem.

"Bronwyn!" spustil Tam, zatímco sir Guy shlížel přes svůj nos výhrůžně na Elizabeth. V mžiku se v místnosti rozpoutala zběsilá hádka. Alyx, na kterou ve sporu nezbyl žádný ze zuřících mužů, honem vyklouzla nepozorovaně na chodbu, vběhla do komnaty, která patřila Bronwyn a Stevenovi, a z truhlice tam vylovila několik plédů. Hněvivé hlasy k ní doléhaly až sem nahoru.

Bez dlouhého uvažování strhla ze zdi skotské dudy. Přehodila si strakaté plédy přes ramena a začala při sestupování po schodišti vyhrávat na dudy kvílivou melodii. Než dorazila do hlavní síně, všichni ji už mlčky vyhlíželi.

238

Přestala hrát. "Pokud vy muži vyrazíte bez nás," oznámila, "do hodiny my ženy vyjedeme za vámi a samy. Budete tedy cestovat s námi, nebo před námi?"

Muži mlčeli. Čelisti se jim rozrušeně pohybovaly, rty svírali do úzké čárky.

"Zatímco tady takhle marníme čas," upozornila je Alyx, "Miles sedí ve vězení, nebo je třeba vystaven i mučení. Navrhují, abychom vyjeli - IHNE!"

Judita k Alyx přistoupila, uchopila její obličej do dlaní a políbila švagrovou na obě tváře. "Jedeme!" prohlásila, z Alyxinych ramen sebrala plédy a jeden z nich hodila Elizabeth. "John, postarej se o zásoby. Guyi, ty si pospěš za mým správcem, budeme na cestu potřebovat zlato. Tame, přesvědči se, že máme dostatek šípů a překontroluj tětiny. Bronwyn, podívej se, jestli nám vybrali koně vhodné na dlouhé cestování. Alyx, ty si přines nějaký hudební nástroj, může se nám hodit."

Už při prvním z těchto rozkazů se začala Elizabeth usmívat. "A co já?" zeptala se, když se všichni rozprchli do všemožných směrů, aby splnili Juditina nařízení.

"Ty půjdeš se mnou!" kývla Judita směrem ke schodům.

V polovině schodiště se Judita zastavila a pohlédla Elizabeth zkoumavě do očí.

"Alice Chatworthová se nakazila neštovicemi, a přestože nezemřela, zůstaly jí na nepopálené polovině tváře hluboké jizvy." Tady se Judita odmlčela. "Spáchala sebevraždu tím, že se vrhla z hradeb na jednom ze svých panství." Odvrátila se a šeptem dodala: "Ze stejných hradeb tenkrát spadla i stará Ela."

Poslední větě sice Elizabeth nerozuměla, nicméně dál kráčela za Juditou a v duchu prožívala uspokojení nad tím, že Alice již nežije. Alespoň se teď nemusí dál obávat o synáčkovo bezpečí.

Elizabeth se sice už doneslo, jakou má Judita Montgomeryová výdrž, zanedlouho dospěla k názoru, že Judita je vtělený ďábel. Nestrpěla žádný projev slabosti - a nepovolila ani odpočinek.

Na jih Anglie dorazili během pouhých dvou dní, přičemž si na každé zastávce vyměňovali koně. Nikdo nemluvil, protože všichni ujížděli co možná nejrychleji. Mnohokrát byly cesty tak špatné, že se ani nedaly rozeznat, takže se řítili přes čerstvě zoraná pole, zatímco sedláci za nimi rozzlobeně hrozili pěstmi. Dvakrát se přihodilo, že Tam a sir Guy museli seskočit z koní a válečnickými sekerami porazili ploty, mezi kterými se popásaly ovce.

"Majitel požene Juditu až ke dvoru," poznamenala Elizabeth, neboť rozlehlé ovčí pastviny náležely nepochybně nějakému bohatci.

"Tyhle pozemky patří Juditě," křikla na ni přes rameno Bronwyn a nasadila svému koni ostruhu.

Alyx s Elizabeth si vyměnily trochu ustrašené pohledy, ale i ony pobídly své koně do krkolomného trysku, který byl pro jejich způsob cestování typický.

Když třetího dne za svítání dorazili na jižní výběžek Anglie, čekalo už na ně plavidlo, aby je dopravilo na ostrov, kde žili další příslušníci rodu Montgomeryů.

"Ve srovnání s tímto rodem je můj klan početně zanedbatelný," stěžovala si unavená Bronwyn, než se usadila na vlhké dno lodi, přetáhla si pléd přes hlavu a rázem usnula.

Za hodinu je však zase probudili. Jako náměsíčníci ještě v polospánku vyskočili na koně a mířili k sídlu Montgomeryů. I přes tu nesmírnou únavu Elizabeth cítila, jak na ni věkovitost a ponurost rodové pevnosti mocně působí. To kamenné monstrum nechal před dvěma sty lety vybudovat rytíř známý pod jménem Černý lev. Když projížděli bránou, uchopila Judita Elizabeth za loket a pokývala směrem k dítěti, které vykukovalo na cestu. Mohlo mu být tak půldruha roku, vlásky mělo špínou celé spleené, šatečky roztrhané a v očích mu seděl ostražitý výraz hladového pejska.

"To je jedno z Milesových dětí," prozradila Judita a pozorně sledovala, co na to Elizabeth.

240

Tu zahltil prudký hněv. "Až se zase vrátím, vezmu si je za vlastní!" Naposled se ohlédla, proklouzla kolem ostatních a vešla do domu.

Ve starém hradě se zdrželi jenom chvilku, kterou jim zabralo jídlo, načež se vydali opět k lodi, jež na ně dosud čekala. Všech sedm se jich ihned schoulilo na dřevěné palubě k zaslouženému spánku.

Když se po mnoha hodinách cítili trochu odpočatě, začaly se ženy bavit o svých plánech.

"Musíme si především nějak zajistit přístup do hradu," tvrdila Judita. "Alyxina hudba nám otevře každické dveře. Umíte ještě někdo hrát a zpívat?"

Bronwyn se zapřísahala, že její hlas se nedá poslouchat. Judita přiznala, že vůbec nemá hudební sluch. Potom však Elizabeth chraptivě zašeptala: "Já umím tancovat."

"Výborně!" zaradovala se Judita. "A jakmile se dostaneme dovnitř –"

"Tak nepodniknete vůbec nic," ozval se za jejími zády John Basset. "Vy nám pouze ukážete panství nového vévody a my nalezneme vaše muže a přivedeme je k jeho sídlu. Potom společně osvobodíme Milese." Poté se rázně otočil na podpatku a nechal je o samotě.

Judita se na své švagrové shovívavě pousmála. "Před pár lety jsem měla trochu potíže, když jsem se pokoušela osvobodit Gavina. John mi to nikdy neodpustil a jelikož se oženil s mojí matkou, cítí se za mne zodpovědný." Spiklenecky se předklonila. "Musíme ty naše plány držet ve větší tajnosti."

Elizabeth se opřela zády o bok lodi a potlačila smích. Sedící Judita, hezoučká, drobná, s rukama klidně složenými do klína, musela celému světu připadat jako upejpavá bezmocná slečinka. Bylo až k nevíře, jak nezdolná povaha se v ní skrývá. U zábradlí stála Bronwyn. Slunce, které se odráželo od hladiny, ozařovalo její krásné, odhodlané rysy. Elizabeth dobře věděla, jaká je Bronwyn vášnivá, statečná a věrná. A ta Alyx, zakřiknutá a plachá, se tvářila, jako by před nimi měla strach, a přitom Elizabeth z jejího nádherného zpěvu dobře rozpoznala, jak dokáže být vnitřně silná a bojovná.

A co ona, Elizabeth? Hodí se vůbec k těmto ženám? Tohle jí teď leželo v hlavě, protože v Juditiných očích velice toužila obstát.

Jakmile vstoupili na francouzskou půdu, koupili si koně a Judita je pak vedla směrem k jihozápadu. V průběhu posledního dne poslušně souhlasila se vším, co jí muži navrhli. Jednou Bronwyn dokonce pošouchla Elizabeth, protože nachytala Johna Basseta, jak právě poučuje Juditu a dívče přitom nepukne sebevědomím.

Ostatně i Tam vydával Bronwyn strohé rozkazy. Sir Guy se ozval jenom jednou, když oslovil Elizabeth.

Zadávala se na něho skrze spuštěné řasy a cudně a andělsky přelíbezně se ho otázala, jak je na tom s prsty u nohou. Jizva na obrově tváři náhle zesinala a sir Guy raději spěšně odešel. Bronwyn se držela za břicho, aby se smíchy doslova nerozsypala. Když Juditě vylíčily příběh s prsty sira Guye, pohlédla na Elizabeth obdivně a udiveně zároveň.

Alyx se celou tu dobu věnovala ladění své loutny a její činnosti jako by napovídala, kdo podle ní v téhle bitvě nakonec vyhraje.

Nedaleko od vévodova panství najal John Bassett několik místností v hostinci. Místní lidé tvrdili, že se tu vévoda právě zdržuje. Tři muži museli nechat čtveřici žen

o samotě, aby mohli pátrat po jejich manželech. Když John prosil Juditu, aby se zapřísahala, že vyčká jejich návratu, a místo přísahy se dočkal pouze zatvrzelého mlčení, zdálo se, že se dočista rozpláče.

"To vás tedy vážně musím nechat hlídat?" bědoval John zničeně.

Judita se na něho pouze podívala.

"Ukázal jsem dobrou vůli, když jsem souhlasil s va

ším příjezdem, ale teď se musíme rozdělit a jeden člověk takovou dračici, jako jsi ty, sám neuhlídá! Manžel jako Gavin by měl mít zvláštní druh anděla strážného!"

242

"Ztrácíš čas, Johne," napomenula ho Judita trpělivě.

"Má pravdu," ozval se Guy, ale nedíval se přitom ani na jednu z žen.

John popadl Juditu do náruče a políbil ji na čelo. "Bůh tě ochraňuj, děvče."

Všichni tři muži po tomto rozloučení vyšli z hostince.

Judita se opřela o dveře a zhluboka si vydechla úlevou. "On to myslí dobře.

Takže se pustíme do díla, co říkáte?"

Vbrzku si Elizabeth uvědomila, jak bystré nápady sype Judita z rukávu – a k tomu uměla použít zlato na tom správném místě. Podplatila celkem pětadvacet lidí, aby všude rozhlašovali, že k nim dorazila nejlepší zpěvačka na světě a nejpodivuhodnější tanečnice v celém vesmíru. Chtěla, aby všichni byli nedočkavostí celí žhaví, ještě dřív než se Alyx s Elizabeth na veřejnosti vůbec ukážou, protože nutně potřebovala, aby se veškerá pozornost soustředila jenom na ně, takže pak bude moci s Bronwyn nenápadně zmizet.

Hned po obědě se Judita ustrojila do hadrů, jeden z předních zubů si začernila odpornou patlanicí z pryskyřice a sazí a vypravila se do vévodova hradu s několika bochníky čerstvě upečeného chleba. Nazpátek se vrátila s báječnými novinkami.

"Tak Miles je naživu," oznamovala a rvala ze sebe špinavé cáry. "Podle všeho mívá vévoda zajatce odjakživa a pokaždé je zamykal nahoru do věže. Ta chuť je ale příšerná!" stěžovala si a drhla si přední zuby. "Jak to vypadá, celá rodina Lorillardů se vyzná přímo mistrovsky v mučení. Teď mají v práci to děvče."

"Je mi líto, Elizabeth," dodala Judita spěšně, "ale z těch povídaček, co jsem zaslechla, se vážně nedá poznat, jestli ta dívka ještě žije. Oba muži však žijí určitě."

"A co to Milesovo zranění?" starala se Elizabeth.

Judita bezmocně rozhodila pažemi. "Přímo jsem se ptát nemohla, takže jediné, co vím určitě, je skutečnost, že zajatce vždycky zavírají do horní místnosti ve věži."

"Pak nikde nevidím žádný problém," ozvala se Bronwyn. "Jednoduše přivážeme ke svým koním křídla a vy

letíme s nimi nahoru."

"Jsou tam schody," prozradila Judita.

"A nehlídané?" zjišťovala Bronwyn.

"Dveře, za kterými jsou zajatci, samozřejmě hlídané budou, ale další schodiště vede od jejich kobky na střechu." Judita si přetáhla přes hlavu čistou košili.

"V té jejich místnosti jsou okna. Kdyby se nám podařilo spustit se nějak z té střechy dolů..."

Z přítomných žen si jediná Bronwyn povšimla, že Judita sevřela rty tak křečovitě, až se jí v koutcích objevily zsinálé čárky. Přestože se Judita jevila tak nebojácně, z výšek měla smrtelnou hrůzu. Bronwyn jí položila ruku na rameno. "Ty zůstaň dole, budeš tančit podle Alyxiny hudby. Já a Elizabeth se spustíme a..."

Judita zdvihla ruku, aby ji zarazila. "Umím tančit zrovna tak dobře, jako ty dokážeš naučit koně létat. Alyx by zpívala a já bych se nedokázala ani strefit do rytmu. Místo toho bych koukala po stolech a dumala bych nad tím, kolik beček bylo na uskladnění takové spousty jídla zapotřebí. Zřejmě bych pak tanec z hlavy pustila úplně a začala bych sekýrovat sloužící."

Judita pak na švagrové zakoulela nesmlouvavě očima. "Jsem silná a malá, takže šplhat po provaze a vlézt do okna bych měla dokázat nejnáze ze všech."

Nic na světě už Juditu nemohlo přesvědčit o jiném řešení, takže se nakonec uložily k odpočinku. Každá z nich uléhala se svými vlastními obavami z nadcházejícího nebezpečí. Elizabeth o své nesnášenlivosti vůči mužským dotekům mlčela a o Juditině strachu z výšek tu také nepadlo ani slovo.

Když se přiblížil soumrak, padla Judita na kolena a začala se modlit. Po chvíli se k ní připojila i zbývající trojice mladých žen.

244

20. KAPITOLA

akonec to však byla Alyx, kdo děvčata nejvíc překvapil. Během těch několika posledních dní se nijak nevyjadřovala a následovala své mnohmluvné překrásné švagrové bez jediného návrhu nebo stížnosti. Jakmile však držela hudební nástroje a uslyšela výzvu k hraní a ke zpěvu, přesnadno své družky zastínila. Judita s Bronwyn, které se navlékly do špinavých oděvů zakrývajících jejich těla i tváře, se vmísily do davu, který Alyx a Elizabeth nadšeně doprovázely.

Elizabeth si vykračovala značně namyšleně. Půvabné křivky jejího těla přitahovaly pozornost všech čumilů. Na sobě měla laciné plátěné šaty vyvedené v cizokrajně křiklavých barvách, které dokázaly dav zaujmout už samy o sobě. Jakmile Alyx vstoupila do hlavní síně staříckého hradu, vyrazila z hrdla tón, který všechny přítomné přimrazil na jejich místo. Bronwyn a Judita ještě plný hlasový rozsah své švagrové nikdy neslyšely, takže se na okamžik zarazily a s úctou se zaposlouchaly.

"Budu ti udávat rytmus," pošeptala Alyx Elizabeth. "Zkus se při tanci řídit podle něj."

Všichni přítomní viseli na Alyx a její sousedce očima. Alyx náhle zmlkla a její obecenstvo se uvolnilo a se směsicí potlesku a halasného smíchu se začalo tlačit dopředu. "Teď!" sykla Judita na Bronwyn a obě ženy zmizely v temném otvoru kamenné zdi.

Těžké sukně si přehodily přes lokte a řítily se nahoru po starém kamenném schodišti až do druhého patra, kde je však těsně před cílem zarazil jakýsi hluk. Obě se honem přitiskly zády ke zdi a s ušima nastraženými vyčkávaly, až strážce na své obchůzce schodiště mine.

Judita ukázala, že vlevo od ostražitého strážce zeje temný otvor pokračujícího schodiště. Podařilo se jim do něj vklouznout téměř nehlučně. Ve tmě pištěly polekané krysy. Jednu z těch potvor skopla Bronwyn dolů ze schodů.

Na horním konci schodiště byly padací dveře – zamčené.

"Sakra!" zaklela šeptem Judita. "Budeme potřebovat klíč!"

Bronwyn však neodpověděla. Zamířila k úzkému poklopu a dlaněmi začala přejíždět po jeho okrajích. Když se dostala k protějšímu okraji, obrátila se a vítězně se na Juditu usmála. Oči a zuby se jí v temnotě bělostně zablýskly. Bronwyn uvolnila železnou petlici a dvířka se pak dala snadno otevřít. Sice pronikavě zaskřípala, ale i když se dívky okamžitě zarazily, nezaslechlly na schodišti nic, co by připomínalo blížící se kroky. Protáhly se tedy otvorem nahoru na střechu. Na okamžik zůstaly stát a zhluboka nabíraly do plic čistý noční vzduch. Bronwyn se potom otočila k Juditě a zjistila, že malá ženuška si prohlíží okolní cimbuří značně vydešenými očima.

"Měla bys dolů spustit mě!" navrhla Bronwyn.

"To ne!" zavrtěla hlavou Judita. "Kdyby se něco přihodilo a já tě musela vytáhnout, neměla bych na to dost síly. Ty mě uneseš snadno."

Bronwyn přikývla, protože Juditina námitka zněla velice rozumně. Mlčky si pak odložily vnější těžké, vlněné sukně a začaly rozvinovat silné lano, které se pod nimi ukrývalo. Judita zaplatila čtyři šičky, které nad výrobou těchto zvláštních sukní strávily celé odpoledne. Teď jim ty plédové sukně ozařoval měsíční svit, modrozelený vzor u Bronwyn a hnědozlatý u Judity.

Když Bronwyn rozvinula svoje lano, přešla přes střechu a naklonila se přes zubaté cimbuří vysoké kulaté vě

246

že. "Vidím celkem čtyři okna," oznámila pak Juditě. "Za kterým z nich sedí Miles?"

"Nech mě přemýšlet," požádala Judita s provazem hozeným přes loket. "Tohle okno je nad schodištěm, to protějšší osvětluje schody z druhé strany, takže do kobky vede jedno z těch zbývajících dvou." Ukázala na pravé a levé okno pod sebou. Žádná z nich se ani slovíčkem nezmínila o tom, že pokud Judita vklouzne do nesprávného okna, může to znamenat její smrt.

"Tak pojď, pustíme se do toho," vyzvala Judita přítelkyni s takovým nadšením, jako by se vydávala na vlastní popravu.

Bronwyn uměla zacházet s provazy už odmalička, takže zručně sestrojila pro Juditu jakési sedátko. Širokou tartanovou sukni jí protáhla mezi nohama a vzadu připevnila k širokému koženému opasku. Se zběsile bušícím srdcem vkročila Judita do provazové smyčky, která ji ovinula kolem pasu a procházela rozkrokem jako provazové sedátko.

Stoupala si nahoru na cimbuří a Bronwyn se na ni povzbudivě usmála. "Mysli jen na to, co musíš udělat, a zkus pustit z hlavy pomyšlení na to, kde vlastně jsi."

Judita se vzmohla pouze na přikývnutí, protože hrdlo jí svíral strach.

Bronwyn ovinula jeden konec provazu kolem zubu na cimbuří a začala Juditu spouštět zvolna dolů.

Judita si v duchu odříkávala žalmy, zapřísahala se bohu svojí vírou a přitom se prsty u nohou snažila najít nějaké opěrné body. Třikrát se přihodilo, že se jí kousek kamenné zdi vydrolil pod nohama, a pokaždé se zastavila a srdce jí vyskočilo až do krku, protože s jistotou očekávala, že se nad její hlavou někdo vynoří a přeřízne provaz, na kterém zcela závisí její život.

Pomalou a zdoluhavě dorazila konečně k oknu a sotva se nohou dotkla kamenné římsy, chytil ji kdosi za kotník.

"Ticho!" nařídil kdosi, protože Judita leknutím tiše vyjekla.

Silné ruce jí podepřely lýtka a potom i boky, načež ji vtáhly do okna úplně celou. Judita, kterou zaplavila vděčnost, že zase stojí na pevné zemi, sevřela římsu rukama tak křečovitě, že si málem polámala prsty.

"Nejsi ty náhodou ta, co se bojí výšek?" Judita se otočila a pohlédla do nehybné tváře Rogera Chatwortha. Košile mu v čárech visela přes svalnaté tělo.

"Kde je Miles?" vydechla, ale trochu to připomínalo krákorání.

Zvenčí se ozval zvuk, načež ji Roger ochrannitelsky popadl do náruče.

"Snad si tam nepovídáš sám se sebou, Chatworthi?" křikl strážný, ale zajít ke kobce se nenamáhal.

"Nikdo lepší tu není!" odsekl Roger a tiskl třesoucí se Juditu pevně k sobě.

"Kdo je tam nahoře?" šeptl jí potom do ucha.

"Bronwyn."

Za tohle sdělení se jí Roger odměnil tichou kletbou. Chtěla se od něho odtáhnout, ale v tom okamžiku byla vděčná za jakoukoliv útěchu. Roger ji, stále ještě připoutanou k provazu, odtáhl do vzdáleného kouta vězení. "Miles je v té protějšší cele," pošeptal jí pak. "Utrpěl ale zranění a já si nejsem jist, jestli má dost síly, aby sám vyšplhal po provaze. Stráž začne za chvíli podřimovat a potom se odtud vykrademe. Půjdu první, a až budu nahoře, tak tě vytáhnou. Ale samotná tady zůstat nemůžeš. Musíš se posadit na římsu, a kdyby dovnitř nakoukl strážný, prostě seskočíš. Rozumělas mi? Jakmile se dostanu na střechu, okamžitě tě vytáhnou," opakoval jí trpělivě.

Judita se snažila tento návrh promyslet. Vždyť tohle je její rodový nepřítel, původce Maryiny smrti. Třeba chce zabít Bronwyn a potom odřízne provaz, který drží ji, Juditu. "Ne...", začala namítat.

"Musíš mi věřit, Montgomeryová! Bronwyn tě sama nevytáhne a vyšplhat zřejmě nedokážeš. Zatracené ženské! Proč jste neposlaly nějakého muže?"

Tohle ji rozzlobilo. Hněvivě po něm blýskla očima. "Ty nevďečný -"

248

Přitiskl jí dlaň na ústa. "No tak, buď přece hodná holka"! Ať už mám vůči Montgomeryům výhrady sebevětší, jejich ženy uznávám! A teď honem, ať neztrácíme čas!" Po těchto slovech Juditu napůl odvedl a napůl odvěkl až k oknu a vysadil ji na římsu. "Chyť se rukama tady" - ukázal jí na okraj římsy - "a pevně se drž. Až tě začnu vytahovat, užívej rukou i nohou, aby ses nepotloukla o zeď." Mírně s ní zatřásl, protože Judita upírala skelný pohled na zem hluboko, přehluboko dole pod oknem. "Zkus si představit, jak bude tvůj manžel vyvádět, až se dozví, že Chatwortha zachránila dřív než jeho bratra."

Tomu se Judita téměř usmála - téměř. Skutečně zvedla hlavu a představila si Gavina a sebe v bezpečí jeho náruče. V duchu se zapřísahala, že už nikdy v životě neprovede takovou hloupost, jako je tento pokus o záchranu člověka. Pokud ovšem nepůjde o Gavina. Nebo o jeho bratry. Nebo o některou její švagrovou. Nebo třeba

o její matku. A samozřejmě i její děti. A -"

Trhnutí provazu, jehož se Roger nad její hlavou zachytil, ji málem shodilo z okna. "Dávej přece pozor, holka!" napomenul ji.

Zahoupal se nad ní a ona uhnula před jeho chodidly. Opět zostrážitelka. Zaklonila hlavu a sledovala, jak Roger ručkuje po laně vzhůru.

Bronwyn uvítala Rogera nožem naměřeným na jeho hrdlo a nechala ho viset na provaze přitisklého k vnější zdi cimbuří.

"Co jsi provedl s Juditou?" zavrčela.

"Čeká tam dole, až ji vytáhnu, a každá minuta zdržení znamená, že je ve stále větším nebezpečí!"

V tu chvíli se událo několik věcí najednou. Nejprve Judita - ať už z nutnosti nebo z pouhého strachu - seskočila z římsy. Záškub lana málem srazil Rogera dolů.

"Strážě!" ozval se dole křik. "Padací dvířka!" křikl Roger, který se vši silou snažil udržet na laně. "Zamkni ta dvířka!" Bronwyn se k nim bez váhání vrhla, ale než tam stačila doběhnout, už jimi prolézal jeden ze strážců. Bron

wyn mu bez dalšího rozmyšlení zabořila dýku do žeber. Zhroutil se přímo na poklop a Bronwyn ho musela nejprve odstrčit, než mohla dvířka zavřít na petlici. Utíkala pak nazpět k Rogerovi, který už vytahoval lano s Juditou, a nahnula se přes zubaté cimbuří, aby jí pomohla. "Co se stalo?" vyzvídala, ještě dřív než se Judita stačila vyhoupnout na střechu.

"Do cely s Milesem teď uvrhli i Alyx s Elizabeth! Zůstala jsem na okně, abych mohla poslouchat co nejdéle, ale když strážný nenašel Chatwortha, pustil se do křiku. Co se s tím vojákem vlastně stalo?"

Bronwyn Juditě pomáhala přelézt cimbuří. "Tamhle leží," ukázala bradou na mrtvolu, která ležela kousek od nich.

"Kdo všechno ten křik uslyšel?" zajímal se Roger.

"Nevím, jestli ho vůbec někdo zaslechl," odpověděla Judita. "Honem! Musíme děvčata okamžitě dostat ven!"

"Na to nám nezbyvá dost času. Kde jsou vaši manželé?" otázal se Roger.

"Tady ve Francii, ale -" začala vysvětlovat Judita, ale zarazila se, neboť Roger sebral ze země jejich druhý provaz a uvázal jej k výčnělku cimbuří. "Tady uvnitř nejsou."

Roger ji však už neposlouchal. "Musíme si pospíšet. Ten stařec sem nahoru může dorazit každou chvíli! Nezbyvá nám nic jiného než rychle slézt a dojít pro pomoc."

"Ty zbabělče jeden!" zasyčela Bronwyn. "Ty si klidně uteč! Judita a já však půjdeme zachránit členy naší rodiny!"

Roger ji hrubě popadl za loket. "Zavři klapačku, ty huso hloupá! Cožpak jsi zapomněla, že Elizabeth je moje sestra? Teď nemám čas se s tebou dohadovat, ale snad chápeš, že pokud nás tu lapí úplně všechny, nebude mít kdo velet záchranné výpravě! Tak pojď! Dokážeš dolů sešplhat bez pomoci?"

"To ano, ale –" bránila se Bronwyn.

"Tak ať už lezeš! Už ani slovo!" Málem dívku přes cimbuří přehodil, ale přitom ji pevně přidržoval za ru

250

ce. "Tak si pospěš, Bronwyn!" přikázal a potom se spěšně pousmál. "Dokaž nám, co všechno umí pravá skotská krev!"

Jakmile Bronwyn zmizela za cimbuřím, popadl Roger Juditu v podpaží a potěžkal ji. "Výborně! Nevážíš víc než ta moje obvyklá zbroj!" Přisedl do podřepu. "Vylez mi na záda a vší silou se drž!"

Judita pouze přikývla a okamžitě uposlechla. Zabořila se tváří do Rogerova ramene a zavřela víčka. Když přelézal k lanu, raději se ani nedívala. Na šíji mu vyrazily stružky potu a Judita si uvědomovala, jaká to pro něho musí být strašná námaha.

"Snad se nenecháš dohonit Angličanem!" křikl Roger na Bronwyn. Judita pootevřela oko a s obdivem pohlédla na svoji švagrovou. Bronwyn měla druhé lano omotané kolem chodidla, druhou nohou si ho přidržovala a hbitě ručkovala dolů. Po Rogerově výzvě svůj sestup ještě urychlila.

Když se dostali konečně na zem, Juditu kupodivu ani nenapadlo, že by mohla opustit bezpečí Rogerových širokých zad. Roger od sebe odtrhl její prsty a potom i nohy s takovou samozřejmostí, jako kdyby tu činnost vykonával každý den.

Rozklepaná Judita potom sledovala, jak Roger utíká ke konci Bronwynina provazu.

"Seskoč dolů, Skotko!" přikázal.

Bronwyn na vteřinku zaváhala, ale potom poslechla. Pustila se provazu a ztěžka dopadla do Rogerovy nastavené náruče. "Jsi těžká jako můj kůň!" zafuněl Roger a postavil ji na zem. "Asi od vás ženských chci trochu moc, když si troufnu se pozeptat, jestli tu poblíž nemáte stát koně, co?"

"Poběž, nepříteli!" vyzvala ho Bronwyn a netrpělivě oběma pokynula.

Roger chytil Juditu, protože ta tu stála celá strnulá a zděšeně hleděla nahoru, odkud právě slezli. "Rychle!" pobídl ji a rázně ji pleskl přes zadek. "Ať z toho moji sestru a Christianu vysekáme co nejdřív!"

Když se otevřely dveře a strážé všoupaly dovnitř Alyx s Elizabeth, stál Miles právě uprostřed místnosti, jako kdyby je očekával.

"Tady máš společnost, Montgomery!" rozřehtal se strážný. "Koukej si tu dnešní noc užít co nejlépe, protože bude zřejmě tvojí poslední!"

Miles honem zachytil Elizabeth, která klesala k zemi, a potom se natáhl i pro Alyx.

Mlčky a obratně se posadil na podlahu a obě ženy přitom nepřestával svírat v objetí. Elizabeth mu začala pokrývat tvář nadšenými polibky.

"Tvrdili nám, že jsi po smrti," vykládala mu a nepřestávala ho líbat. "Ach Milesi, už jsem nevěřila, že tě ještě někdy uvidím!"

Miles se pousmál a s rozzářeným pohledem vtiskl každé z žen políbení na čelo.

"Teď mohu klidně umřít."

"Jak můžeš takhle žertovat?" chtěla se zlobit Elizabeth, ale Miles ji políbil na ústa a umlčel ji.

Všechny tři potom vystrašil křik strážného, který se kolem jejich dveří rozběhl na střechu. Za vteřinku se nad jejich hlavami ozval dutý úder.

Do ticha se zeptal Miles: "Bronwyn?" a výmluvně ukázal očima nahoru.

Obě ženy přikývly.

Miles si zhluboka povzdechl. "Tak povězte, co jste to vyváděly!"

Alyx mlčela, zatímco Elizabeth mu podrobně líčila jejich plán na Milesovo osvobození, jak se Judita měla spustit ze střechy rovnou do Milesovy cely. Alyx se opírala o Milesovo mohutné rameno a vděčně vychutnávala útěchu, kterou jí skýtal. Přitom si povšimla, jak se mu oči zatáhly černým mrakem. Kdybych já vyprávěla takový plán svému Rainovi, zakroutil by mi krkem, pomyslela si Alyx a na tvář se jí vyhrnuly horké slzy.

"No tak, Alyx!" přerušil Elizabethino líčení Miles. "Však my se odtud dostaneme. Právě teď moji bratři..."

Alyx si hřbetem ruky otřela obličej. "Já vím. Jenom

252

jsem si představila, že za tohle mi Raine stáhne kůži z těla."

Milesovi vesele zajiskřilo v očích. "Na to vem jed."

"Ty jsi zraněný!" vylekala se náhle Elizabeth a ohmatávala mu špinavý obvaz na hrudníku. Z košile mu zbylo jen pár cárů, ale Elizabeth teď pod jejími zbytky ránu pečlivě prozkoumávala.

Kousek ucouvla. Do těsné kobky dopadal pouze měsíční svit, ale i v té jeho nepatrné záři mohla pod rozhrnutou košilí vidět všechny Milesovy jizvy. Prstem se jedné z nich dotkla a zašeptala: "Když jsme se poznali, neměl jsi jedinou jizvičku, a všechny jsi potom utržil jenom mou vinou."

Miles ji políbil do dlaně. "Však já ti pořídím také pár jizev – jen počkej, porodíš mi aspoň dvacet dětí! A teď bych rád, kdybyste si obě odpočinuly, protože je mi jasné, že ráno s sebou přinese – řekněme – nové události."

Elizabethina hlavní starost, jestli je Miles naživu, teď zmizela. Dívka se tedy k němu přitulila a vedle jeho zdravého a silného těla přestala myslet na všechny jejich potíže. Přivřela unavená víčka a v mžiku usnula.

Po hodině, kdy celu začal osvětlovat první náznak svítání, setřásl Miles obě ženy z ramen a šel se podívat ven z okna. Alyx si mezi pootevřenými víčky povšimla jeho neobratné chůze.

"Pojď sem ke mně, Alyx," vyzval ji šeptem. Alyx užasla, že její bdění odhalil. Překročila tedy spící Elizabeth a zamířila k Milesovi. Ten ji k sobě přitáhl a zády si ji přitiskl k hrudníku. "Tys kvůli mé záchraně velice riskovala, Alyx, a já ti za to děkuju."

Dívka se usmála a tvářičkou se mu otřela o zápěstí. "Jenomže nás chytili právě mou vinou. Vévoda mě kdysi zahlédl hrát v Anglii, poznal mě a pak si vzpomněl, že podle řečí jsem se měla stát Montgomeryovou. Umíš si představit, jak se Bronwyn asi tvářila, když na střechu místo tebe vylezl Roger?" Obrátila se k němu tváří. "Vid', že se jim určitě podařilo uprchnout? Vid', že pod těmi lany nečekaly u věže žádné strážce? A přijde Raine?"

S úsměvem ji Miles otočil k oknu. "Já vím, že se jim ten útěk podařil. Podívej se tamhle, k západu."

"Nic tam nevidím."

"Přece v mlze ty drobné jiskřičky a odlesky!"

"Ano!" vydechla vzrušeně. "Co to asi je?"

"Mohu se plést, ale podle mne to jsou rytíři v brnění. A teď se koukni trochu severněji."

"Další záblesky! Ach Milesi!" Otočila se a pevně ho sevřela do náruče, ihned ho však zase pustila. "Tys zraněný mnohem vážněji, než jsi přiznal před Elizabeth!" obvinila ho.

Zkusil se pousmát, ale z očí mu hleděla bolest. "A ty jsi to prozradíš? Aby měla ještě další starost navíc? Tančila před těmi cizinci docela statečně, co říkáš?" zeptal se hrdě.

"Ano," přisvědčila Alyx a opět vyhlédla z okna. Stáli spolu ve svitu rodícího se dne a sledovali, jak se droboučké záblesky slunce na kov přibližují stále víc.

"Kdo je to?" divila se Alyx. "Já sice vím, že tady ve Francii žijí také Montgomeryové, ale k hradu teď táhnou celé stovky rytířů. Kdo jsou ti všichni ostatní?"

"Pochybuju, že tam jsou vůbec nějakí ostatní," odpověděl Miles. "Montgomeryové žijí po celé Francii, ve Španělsku i v Itálii. Když jsem si jako chlapec vydobýval první zásluhy v soubojích, hrozně mě otravovalo, že ať jsem se hnul kamkoliv, všude jsem měl za zády nějakého strýčka nebo houf bratranců, ale teď každického svého příbuzného považuju za fantastického člověka."

"V tom s tebou musím souhlasit."

"Tamhle!" ukázal přímo před sebe. "Vidělas?"

"Ne, neviděla jsem vůbec nic."

Miles se blaženě zazubil. "Tak právě na tohle jsem čekal. Podívej, opět!" Na okamžik kratší, než je vteřina, spatřila Alyx podivné zablesknutí. "To je zástava mého strýce Etienna. Vždycky jsme si

254

z něho kvůli tomu utahovali. Ten prapor je veliký jako dům, ale Etienne tvrdí, že už pouhý pohled na ty tři zlaté lvy obrátí většinu nepřátel na útěk - a že prý jim tak chce dopřát k tomu útěku čas."

"Teď to vidím!" zajíkla se Alyx. Na obzoru se vynořily tři zlaté blesky seřazené nad sebou. "Jsou to ti lvi!" žasla. "A kdo podle tebe -"

"Strýce Etienna vede určitě Raine. Steven přichází s vojsky ze severu a Gavin se právě blíží z jihu."

"Jak to vlastně víš?"

"Znám přece své bratry." Usmál se. "Pár mil odtud počká Gavin na své bratry a všechna tři vojska pak současně zaútočí."

"Zaútočí?" procedila Alyx zděšeně sevřenými ústy.

"Neměj strach." Pohládl ji po spánku. "Nevěřím, že by se spojeným silám všech Montgomeryů vévoda z Lorillardu postavil, ať už je sebemocnější. Dostaneme příležitost, aby se vzdal bez boje. A kromě toho začala tahle válka kvůli Christianě, a ne vinou Montgomeryů."

"Christiana? Není to ta dívka, kterou Roger zachránil? Co se s ní vlastně stalo?"

"To sice nevím, ale určitě to zjistím!" prohlásil Miles natolik rozohněně, že Alyx raději zmlkla. Už dávno věděla, že když si některý z Montgomeryů něco vezme do hlavy, je lepší se s ním o tom vůbec nedohadovat. Společně pozorovali blížící se vojska, a když se probudila Elizabeth, přitiskl si ji Miles do náruče vedle Alyx.

Aby děvčata trochu rozveselil, dovolil si neslušnou poznámku o Elizabethině křiklavě zbarvených šatech.

"Pokud se Juditě a Bronwyn skutečně podařilo Rogera Chatwortha osvobodit, na kterého z bratrů podle vás narazili nejdříve?" zeptala se Alyx.

Ani Miles, ani Elizabeth jí však nedokázali odpovědět.

"Modlím se, aby to nebyl Raine," zašeptala Alyx. "Obávám se, že ten by nejprve zaútočil a teprve potom by se vyptával."

Mlčky pozorovali, jak se jejich zachránci blíží.

21. KAPITOLA

edle Raina a Etienna Montgomeryových ujížděl s pevně sevřenými rty Roger Chatworth. Pravou ruku - tu, v níž byl zvyklý třímat meč - měl sice pevně ovázanou, přesto mu však ještě nepřestávala zcela krváčet. Po boku mu jela Bronwyn, která se honosila čímsi, co se slibovalo vybarvit jako neuvěřitelně obrovská modřina na oku. Rogerova paže to schytala hned v tom okamžiku, kdy Rainův pohled dopadl na rodového nepřítele, zatímco Bronwynino oko utrpělo újmu až ve chvíli, kdy dívka mezi bojující muže skočila, aby je zarazila. Judita by se do té rvačky nepochybně zamíchala také, ale John Bassett stačil vyletět ze sedla, srazit ji k zemi a udržet ji od té vřavy stranou. Aby Raine neroztrhal Chatwortha na kusy, na to bylo zapotřebí čtyř silných mužů, aby nakonec ho přece jenom zklidnili natolik, že dovolil Juditě a Bronwyn, která si ošetřovala své opuchlé oko, aby mu vypověděly, co se vlastně stalo. Během vyprávění se polovina Montgomeryů utíkala vyhoupnout zpátky do sedla, aby honem zasáhli. Když Judita prozradila, že Alyx uvrhli do cely k Milesovi, Raine se opět vrhl po Rogerovi, ale ten si ho stačil udržet od těla mečem, který honem popadl do levé ruky. Rainovi příbuzní je oba rychle uklidnili.

Teď se tedy mlčky blížili ke starému hradu rodu Lorillardů.

Gavin Montgomery seděl s ledovým výrazem na koni a pozoroval blížící se vojsko Montgomeryů. Za ním stá

256

ly tři stovky rytířů a po boku měl sira Guye. Obrova zjizvená tvář sice nic neprozrazovala, nicméně měl sir Guy za sebou čerstvou vzpomínku na strašlivý

výbuch Gavinova hněvu; to když pánovi prozradil, že spolu s muži se do Francie vypravila i Judita.

"Vždyť ona v těchto záležitostech jedná úplně bezhlavě!" řval Gavin. "Myslí si, že válka je něco na způsob čištění rybníka! Ach bože!" zařekl se vášnivě.

"Jestli ji najdu naživu, tak ji za tohle zabiju! Rychle, jedeme!"

Steven svým mužům rozkázal, aby zamířili k východním hradbám starého hradu, načež se i s Tamem rozjel jižně, kde už na něho čekal Gavin.

"Co ženy?" křičel už z dálky.

"Žádná!" zařval Gavin svou odpověď tak hlasitě, až se mu kůň vzepjal vysoko do vzduchu.

Steven s Tamem se rázně zastavili a v rozvířených oblacích prachu se rozjeli k Rainovi. Když Steven potom spatřil Bronwyn, úlevou se málem rozplakal, ale potom se zamračeně podíval na její oteklé oko. "Co se přihodilo?" překřikoval dusot koní. Nedotkl se jí sice, ale nepřestával svou ženu hltat pohledem.

"To Raine -" stačila říci Bronwyn, než se Steven rozeřval halasným smíchem.

Láskyplně se ohlédl po Rainově mohutné postavě, která teď seděla na koni značně prkenně.

Bronwyn se už s dalším prohlížením manžela nezdržovala a zamířila na druhou stranu k Tamovi.

"Steven!" volala Judita. "Je s těmi rytíři Gavin?" Ukázala na jih.

Steven jen přikývl a Judita s Johnem v patách vyrazila jako blesk k jižnímu křídlu vojska Montgomeryů.

A skutečně, žádná bitva se nakonec nekonala.

Novopečený vévoda z Lorillardu, který podle všech známek právě vylezl z postele – oči měl ještě celé zarudlé a pleť zbarvenou šedozeleně, neboť noční radovánky ho přece jenom zmohly – se přece nedožil svého pozhnaného věku osmapadesáti let jenom proto, aby se pustil do křížku s bezmála tisícovkou rozzuřených rytířů, kteří teď obklíčili jeho hrad. Vyšel z hradeb mezi ozbrojence, čímž ostatně prokázal svou důvěru v čestné jednání Montgomeryů, a oznámil Gavinovi, že Montgomeryové mohou dostat z jeho hradu cokoli či kohokoliv a nemusí to stát jediný lidský život.

Raine však vévodovu kapitulaci odmítal přijmout, neboť vévoda tím zpochybnil následnická práva svých dvou synů. Podle Raina si takový darebák zaslouží jediné smrt.

Bronwyn a Judita však žebronily, aby osvobození vězňů držených ve věži proběhlo pokud možno co nejklidněji.

Nakonec rozhodl Gavin právem nejstaršího. Vévoda dostal povolení ujet i s pěti svými strážci okamžitě poté, co vydá rozkaz, aby v hradu otevřeli všechny brány. Přestože se ženy zuřivě bránily, dostaly nakázáno, že se budou držet pěkně vzadu, zatímco všichni tři bratři spolu s Rogerem a tuctem bratranců vjeli do vévodovy značně zchátralé pevnosti.

Obyvatelé zřejmě ani nevěděli – nebo je to nezajímalo – že je hrad právě dobýván. Další možnost byla, jak poznamenal Steven, že se to dalo tak často, že jim taková událost dočista zevšedněla. V každém případě dál opile podžimovali, muži i ženy na podlaze a lavicích, na jedné chrápající hromadě.

Rytíři s tasenými meči opatrně překračovali rozvalená těla a pátrali po schodišti, o němž jim Bronwyn s Juditou vyprávěly.

Nahoře pak bratři vyrazili dveře, které vedly do chodby k celám.

"Tady je!" vykřikl Roger, chňapl po klíči zavěšeném na zdi a rychle odemkl těžké dubové dveře.

Uvnitř je přivítal samolibě vyhlízející Miles, který si ke každému boku vinul jednu ženu.

Alyx se rozběhla a skočila Rainovi rovnou do náruče. Ten ji k sobě pevně přitiskl, a když si zabořil tvář do jejích vlasů, oči mu zvlhly. "Pokaždé když se dostaneš ke

258

svým švagrovým," začal ji kárat, "vyvedeš nějakou hloupost. Ode dneška -"

Alyx ho se smíchem umlčela polibky.

Elizabeth se vyprostila z Milesova objetí a přistoupila k Rogerovi. Pohládila ho po tváři a letmo se dotkla jeho zakrvácené ruky. "Děkuju," zašeptala. Potom se otočila ke Gavinovi, a když se jejich pohledy setkaly, krátce mu pokynula. Pořád ještě mu nedokázala odpustit, že ji tenkrát dávno urazil.

Gavin roztáhl rty k úsměvu, který změkčil jeho ostře řezané rysy, a rozepjal náruč. "Nemohli bychom začít úplně od začátku, Elizabeth?" poprosil přátelsky. Elizabeth ho tedy objala, a když potom dorazila i Bronwyn s Juditou, objímání a líbání nebralo konce.

Kouzlo šťastného shledání však zaplašil Miles. Pohlédl Rogerovi do očí a zeptal se ho: "Tak jdeme?"

Když Roger mlčky přisvědčil, Miles sebral mladičkému bratranci meč.

"Teď ale není vhodná doba na souboj!" začal namítat Steven, ale pohled na klidného Milese ho uspokojil.

"Chatworth mi předtím pomohl. Teď mu to oplatím."

"Oplatíš?" vzplanul Raine. "Snad jsi nezapomněl, že zabil Mary."

Miles však neodpověděl a vyšel za Rogerem ven.

"Ty, Raine," zašvitořila Alyx co nejnežněji. "Miles je zraněný a Roger jakbysmet. Určitě šli pátrat po té ženě, již si Roger zamiloval."

"Christiana!" vytrhla se ze svého ohromení Elizabeth. Vůbec netušila, kam to její bratr s jejím manželem vlastně zamířili. "Judito, Bronwyn!" A jako první se obrátila ke dveřím.

Bez jediného slova je muži naráz popadli kolem pasu, každý tu svou, jenom Raine kromě Alyx nesl i Elizabeth, a odnesli je do cely, kde je okamžitě zamkli. Chvilíčku pak postáli, protože z rozmanitosti a šavnatosti kleteb a nadávek, které se z cely vyřinuly, jim šla trochu hlava kolem. Judita využívala své znalosti bible, Bronwyn klela galsky a Elizabeth zase po vojáčku. A Alyx?

Ta s pomocí svého přenádherného hlasu doslova otřásala kamennou klenbou.

Muži se na sebe vítězoslavně zašklebili, pokynuli svým mladším bratrancům, ať je následují, a honem spěchali ven.

"To jsem si nikdy nemyslel, že se dožiju dne, kdy budu dobrovolně pomáhat Chatworthovi," bručel si Raine, ale přestal, protože zaslechl třesk ocele.

Místnost, kde byla uvězněná Christiana, strážilo šest ostražitých a zdatných ozbrojenců, kteří na Rogera a Milese zaútočili, sotva je zahlédli přicházet.

Rána v Milesově boku se naráz otevřela, protože sotva mečem proklál jednoho strážce, přeskočil ležící tělo a hnál se za dvěma dalšími. Rogerovi vyrazili ozbrojenci meč z levičky. Klopýtl o mrtvolu muže, kterého právě zabil Miles, upadl a honem po meči hrábl pravou rukou. Vyskočil, a ozbrojence, který se nad ním rozpřahoval k úderu, bez okolků usmrtil, ovšem za cenu krvácení ze staré rány v paži.

Když se na něho vrhl další útočník, zdvihl Roger svou bezmocnou pravici pouze k neúčinné obraně. Nežli však voják stačil vrazit svůj meč Rogerovi do břicha, padl mrtev k zemi. Roger se stačil odkulit natolik včas, aby zahlédl Raina, jak z mužových zad vytahuje svůj meč.

Všichni tři bratři se pak spojili, aby Milesovi a Rogerovi poskytl ochranu, a rychle vyřídili i zbývající strážce. Meče si pak otřeli o blízké ložní závěsy.

A byl to právě Raine, kdo Rogerovi podal ruku, aby mu pomohl na nohy. Chatworth se na ni chvíli díval, jako kdyby ten projev přátelství pocházel od smrtelně jedovatého hada, ale potom s očima nevěřičně vykulenýma se té dlaně chopil a dovolil, aby ho Raine mezi okolními mrtvolami vytáhl zpátky do stoje. Na okamžik si pohlédli do očí a potom Raine zamířil k loži a odtáhl závěsy.

Uprostřed postele ležela Christiana. Tělo, modře a dočerna zbarvené podlitinami, jí kryl jenom tenký hadřík, oteklá víčka se jí sama zavírala, rty měla rozpraskané do krve.

260

Roger pomalu přiklekl k loži a pohládl dívku po kadeřích.

"Rogere? To ty?" zašeptala a pokusila se o úsměv, ovšem dosáhla pouze toho, že se jí rozkrvácel spodní ret.

S tváří zkřivenou vztekem se Roger předklonil a zdvihl ji do náruče.

V tom se mu na rameno položila Rainova ruka. "Odvezeme ji na jih k našim příbuzným."

Roger mlčky přikývl a vynesl Christianu ven.

Gavin zatím pomáhal zdvihnout se ze země Milesovi.

"Kde jsou děvčata?" divil se Miles.

Mezi jeho bratry se rozhostilo podivné ticho a začínalo působit poněkud stísnujícím dojmem.

"No, my jsme, hm...", začal váhavě Steven.

Gavin zdvihl prudce hlavu. "Tak si myslím, že pojedu napřed. Tumáš!" Hodil Milesovi klíč. "Nejspíš by ses měl po nich podívat."

"Správně!" dodali Steven s Rainem jednohlasně a hnali se k východu tak zbrkle, že zakopávali jeden o druhého.

Miles si prohlédl klíč, který mu ležel na dlani, a uvědomil si, že patří k cele, kde byl držen ve vězení. "To snad ne!" vykřikl, ale to už byli jeho bratři dávno pryč.

Miles chvilku postál na místě a nakonec se začal smát.

Smál se tak srdečně, jako ještě nikdy v životě. Před pár lety žil se svými bratry v poměrně bezpečném závětří pouhých válek a soubojů. Potom se jeden po druhém oženili s překrásnými, okouzujícími ženami – a teprve pak zjistili, co vlastně obnáší skutečná válka.

Právě teď se s bratry zmocnil cizího hradu, zabil spoustu nepřátel, ale takové nebezpečí je z míry vůbec nevyvedlo. Ovšem když měli čelit čtyřem rozzuřeným ženám zamčeným do cely, to se z nich naráz stali zbabělci na útěku!

Miles zamířil ke dveřím a v duchu děkoval bohu, že s uvězněním těch čtyř dračic nemá vůbec nic společného: Když si představil, co jeho bratři od nich schytají, až se zas všichni sejdou pohromadě, upřímně je litoval.

Ále, k čertu s nimi. Vybavil si ty nespočetné příležitosti, kdy s ním zacházeli jako s "malým bratříčkem". Teď budou potrestaní za každíčký z těch kousků, které si od nich musel nechat líbit!

Vyhodil klíč rozverně do vzduchu, opět jej zachytil a zamířil k cele plné krásných žen. Možná by se na těch příštích několik dní měl dovnitř zamknout raději on sám!

A jak to s každým bylo dál.

Christiana se zcela zotavila, provdala se za Rogera Chatwortha a po deseti letech, když už se téměř vzdali veškeré naděje na dědice, mu porodila dceru, která se k Rogerovu nesmírnému zklamání stala ženou jednoho z Montgomeryů na jihu Anglie. Jméno rodu Chatworthů tedy vymřelo, pokud se nepočítá, že tu a tam obdrží některé děcko pojmenování Chatworth Montgomery.

Miles s Elizabeth zplodili či za vlastní přijali celkem třiadvacet dětí. Jeden z jejich synů, Philip, se stal velkým oblíbencem krále Jindřicha VIII. Později se dva z četných Milesových vnuků dostali až do Ameriky, kde se usadili.

Raina najal král Jindřich VIII. a svěřil mu výcvik svých mladých rytířů. Alyx se stala dvorní dámou královny Catherine. Na dvoře se jim žilo šťastně, a král dokonce občas popřál sluchu i Rainovu reformnímu úsilí a uskutečnil mnohé z toho, co mu Raine navrhoval. Alyx Rainovi porodila celkem tři dcery, z nichž ta prostřední zdělila matčino hudební nadání. Vypráví se, že jedna z nejslavnějších zpěvaček naší současnosti odvozuje svůj původ až od Alyxandrie Montgomeryové.

Bronwyn a Steven měli celkem šest dětí, pět chlapců a jedno děvčátko. Bronwynino jméno se pro její klan

262

stalo legendou a ještě dnes o ní děti klanu MacArranů pějí chvalozpěvy.

Bronwynina dcera se provdala za syna Kirsty MacGregorové. Ten přijal jméno MacArran a posléze se stal zemanem.

Lachlan MacGregor se oženil s jednou z Tamových dcer a pobláznil se do ní natolik, že vedení klanu přenechal na starosti svým lidem. Mezi jinými bojoval o uchopení moci i Davy MacArran, který zvítězil a stal se MacGregorem. Ovšem Lachlanova dcera, Davyho manželka, se nakonec neukázala být tak poslušnou

ženuškou, za jakou ji všichni považovali, takže nakonec náčelníkem klanu MacGregorů byla ve skutečnosti ona.
Judita s Gavinem zůstali bydlet na panství Montgomeryů. Všechno se jim dařilo, takže po sobě zanechali majetek v natolik utěšeném finančním stavu, že ještě dnes toto panství náleží k největším a nejbohatším soukromým majetkům na světě. O sídlo i pozemky se stará dívka, která je jejich přímým potomkem. Je to drobná hezoučká mladá žena s podivně zbarvenýma očima, která se dosud nevдалa, protože zatím nepotkala muže, který by v životě dokázal dosáhnout alespoň z poloviny toho, co ona. Na příští týden má však domluvenou schůzku s jedním třicetiletým Američanem, milionářem, který své bohatství získal výlučně díky vlastním schopnostem a který o sobě prohlašuje, že je potomkem rytíře jménem Miles Montgomery.
Skládám v ně velké naděje.
Jude Deveraux Santa Fe, New Mexico červen 1982

Přeložila:
PETRA KLŮFOVÁ

Jude Deveraux: Sametový anděl
Vydání třetí.
Copyright © 1983 by Deveraux Inc.
Published by arrangement with Simon & Schuster, Inc.
All rights reserved.

Vydalo nakladatelství Baronet a.s., Křižíkova 16, Praha 8, www.baronet.cz
v roce 2004 jako svou 967. publikaci.
Přeloženo z anglického originálu Velvet Angel vydaného nakladatelstvím Pocket Books, a Division of Simon & Schuster, Inc, New York.
Český překlad © 1992, 1998, 2004 Petra Klůfová.
Přebal a vazba © 2004 Ricardo a Baronet.
Ilustrace na přebalu © 2004 Richard Carrasco.
Sazba a grafická úprava Ricardo, Přemyslovská 38, Praha 3.
Vytiskla Těšínská tiskárna, a.s., Štefánikova 2, Český Těšín.

Veškerá práva vyhrazena.
Tato kniha ani jakákoli její část nesmí být přetiskována, kopírována
či jiným způsobem rozšiřována bez výslovného povolení.

Název a logo BARONET jsou ochranné známky zapsané
Úřadem průmyslového vlastnictví pod čísly zápisu 216133 a 216134.

ISBN 80-7214-744-7